

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Ott, Olga.; Olga og Estrid Ott.

Vi tre : En Roman i Breve

København ; Kristiania : E. Jespersen 1923
203 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

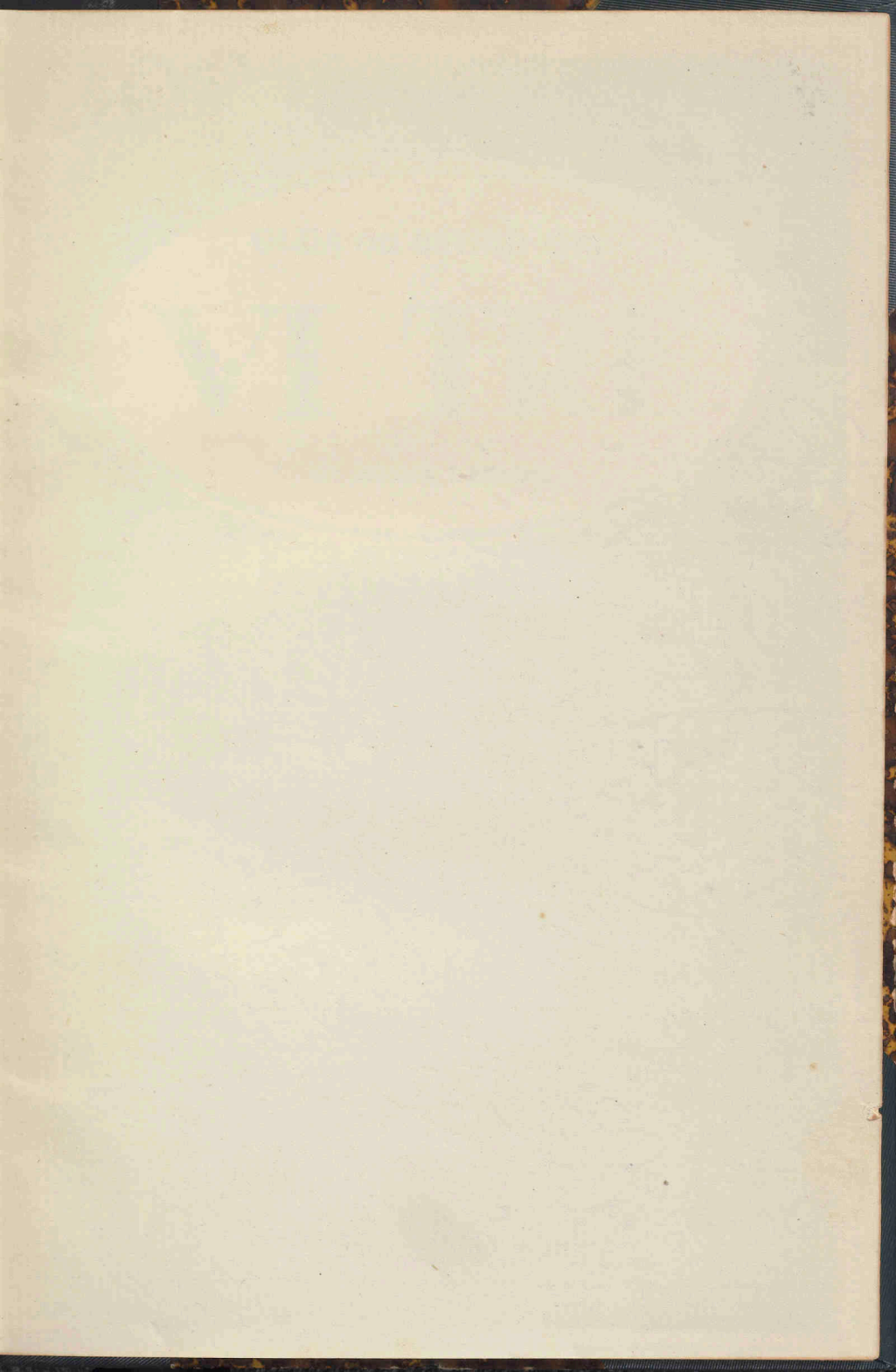
57 - 234

Det Kgl. Bibliotek

130026510091

OLGA OG ESTRID OTT

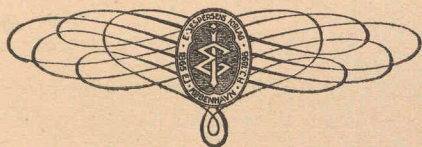
VI TRE

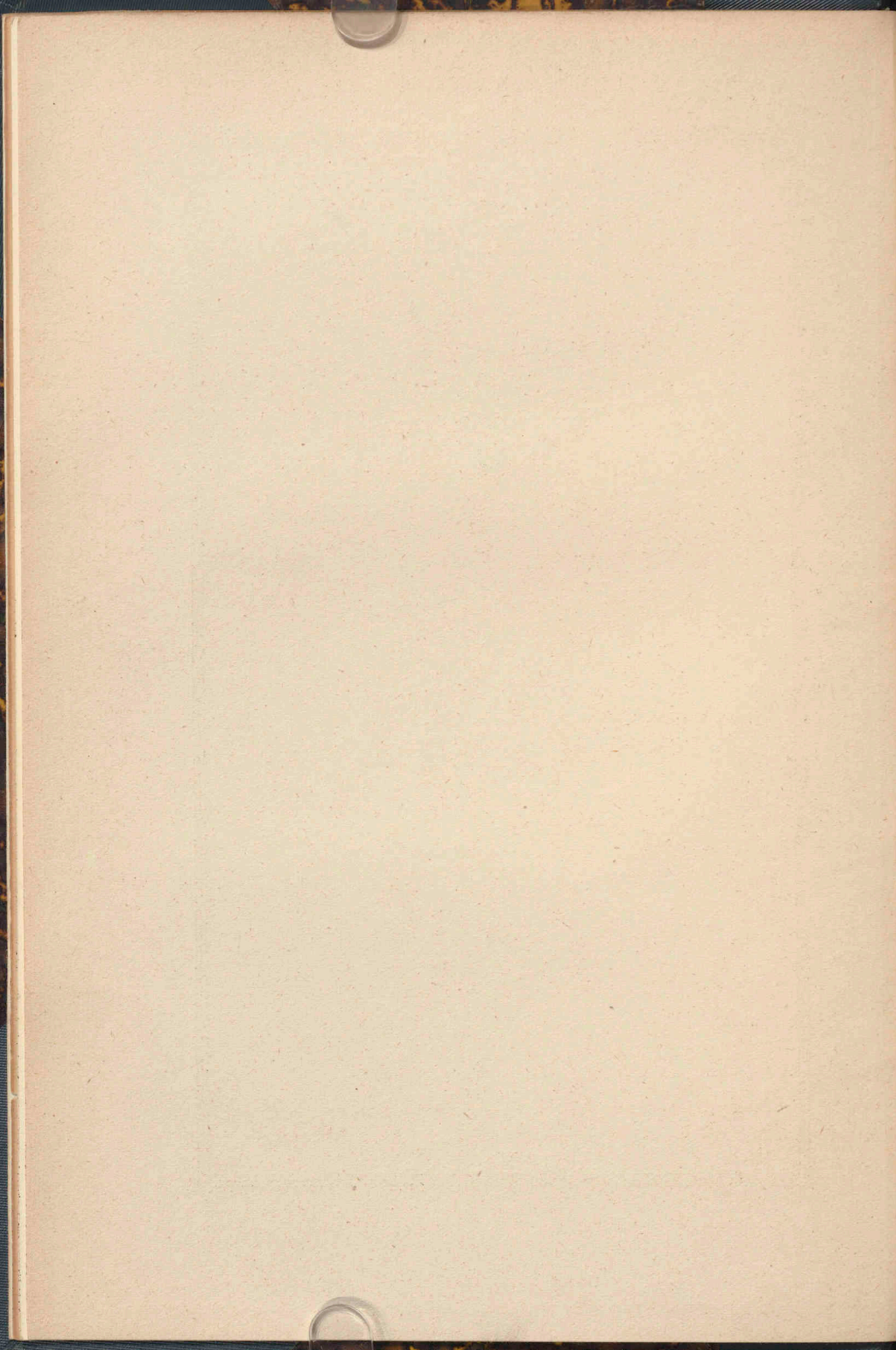
1023. 4837

EN ROMAN I BREVE

V I T R E

OLGA og ESTRID OTT

VITRE

EN ROMAN I BREVE

E. JESPERSENS FORLAG
KØBENHAVN ~ ~ KRISTIANIA

Copyright 1923
by Olga Ott &
Estrid Seith
Copenhagen

E. JESPERSENS FORLAG'S TRYKKERI

Hotel Titlis, Engelberg, 8nde Januar.

Kære Mor!

Vi sad sammen i den store Spisesal. — Far og jeg.

Det var ved Frokosten.

Far sagde: Hvorfor taler du altid om, at du vil være noget. Herre Gud, vi har jo Penge nok. — Og det varer saamænd ikke mange Aar, før Stumpen flyver ud af Reden og gifter sig.

Jeg rystede paa Hovedet.

— Aldrig! — Jeg vil ikke giftes.

Far saa skælnsk paa mig: Ho-ho! — Naa, saa den Smaa er kommet i den Alder.

— Hvis jeg giftede mig, fortsatte jeg, blev det med Verdens bedste Mand, ikke den næstbedste eller tredie og fjerdebedste, men med den allerbedste, forstaaer du. Og den allerbedste, ja, det var da en latterlig Tanke, at han skulde bryde sig om mig. — Ikke?

— Men Barn dog, hvor du ligner din Mor.

Der var baade Beundring og Angst i Stemmen.

Det var i Gaar, og kun derfor bliver Brevet til. — Jeg har ikke faaet det ud af mine Tanker: Jeg ligner min Mor — vi ligner hinanden — maaske, ja, maaske vil hun forstaa mig, naar jeg nu skriver.

— — —

— Far, bad jeg, og lagde min Haand over hans. — Fortæl noget om Mor.

Med et lille Ryk trak han Haanden til sig.

— Du ved, Vera, at der er Emner saa personlige, at man ikke kan tale om dem til noget Menneske. —

— Ikke engang til sin Datter?

— Nej, ikke engang til sin Datter.

— Men det er da *min* Mor, sagde jeg og fik Taarer i Øjnene. — Og hvis jeg nu døde?

— Vera dog! — Er du bange for at dø?

Jeg saa skarpt paa ham: — Er *du* bange, at jeg skal dø?

Far svarede ikke. — Han havde været saa underlig melankolsk under hele Maaltidet, nu trak han nervøst »Times« frem af Avisbunken foran sig. Han bladede om i Annoncerne og satte pludselig Fingeren paa et Navn.

— *Det* er din Mor.

Jeg bøjede mig over Bordet og væltede et Æggebæger i min Ivrighed. — I Hovedrollen May Sanders, læste jeg.

— Er *det* —?

Far havde rejst sig og nikkede kort. — Saa forlod han hurtigt Spisesalen uden et Ord og glemte sine Lorgnetter paa Bordet. — Far, der ellers aldrig glemmer noget!

— — —

Lægen siger, jeg har Tuberkulose. Det er derfor, vi er kommet her til Schweiz. Naturligvis er det noget Vråvl! — Jeg fejler ikke en Gnist og har Doktoren mistænkt for at have brugt det som Paaskud for at faa Far til at rejse. — Han trænger til Rekreation, stakkels Far, der slider sig op i sin Forretning.

Hvis jeg nu havde været en Dreng, kunde jeg være rykket ind paa Kontoret, men jeg er bare en Pige. Jeg har tigget og plaget for at faa Lov til at begynde — blot som Frimærkeslikker til han ser, jeg dur til noget. — Jeg *maa* ikke.

Og hjemme taler Far aldrig om Forretning.

— Mit Hjem og min Forretning er to Ting. (Sagde han ogsaa det til dig? — *den* Gang.)

Ja, undskyld at jeg siger du til en vildfremmed Dame, men du er da min Mor — ikke? Og jeg synes, det ser saa fjollet ud at skrive De.

Far forkæler mig rædsomt.

Jeg vilde kun rejse, hvis han lovede selv at tage med, og saa hvis jeg slap for et Sanatorium. — Saa blev det Engelberg.

Dybt inde i et Bjergpas, hvis høje Tinder næsten frister mig over Evne. — Jeg *vil* til Tops, men Lægen siger, jeg taaler det ikke.

Luften er klar og ren, og hele det mondæne Europa — eller i hvert Fald en Del af det — er flygtet fra Hjemlandets raakolde, triste Slud til Engelbergs herlige Vinter og vidunderlige Sport.

Men det var slet ikke det, jeg vilde skrive om.

Naar jeg først faar en Pen i Haanden, bliver jeg ved. Tankerne kommer springende — falder over hinanden og staar paa Papiret, inden jeg har faaet dem ordnet. Jeg er simpelthen nødt til at skrive dem ned, nye Tanker trænger paa, og de vil alle med.

— Jeg var fem Aar, da du rejste fra os, nu er jeg næsten nitten, saa jeg er jo vokset, siden du sidst saa mig. — Er det ikke underligt at tænke sig, at hvis jeg nu rejste til London og en skønne Dag mødte dig paa Gaden, saa anede du ikke, at jeg var dit Barn. — Men nu ved jeg i hvert Fald, at du bor i London, og det er jeg glad over.

Jeg har saa tit prøvet at udspørge Farmor og Tante Edith om dig; — men ligesom Far har de syv Segl for Munden. — Og jeg kan ikke huske dig.

Erna (det var min Sidekammerat i Skolen) sagde, at hun var kun fire Aar, da hendes Far døde, og alligevel husker hun saa forfærdeligt meget.

Jeg tror, det er fordi hans Billede hænger overalt, og saa fordi Moderen altid taler om ham. Jeg vilde saa gerne huske dig. Du aner ikke, hvor ofte jeg har anstrengt min Hjerne

for at fremkalde blot det allermindste, lille Træk, men jeg *kan* ikke. Det var jo ogsaa først nogle Aar senere, jeg prøvede første Gang, og der er slet ingen, som vil hjælpe mig.

Det maa jo altsaa have været dig, der havde Uret, da I blev skilt, ellers var jeg ikke blevet hos Far. — Jeg har sagt det mange Gange til mig selv, og det giver ligesom mere Mod til at skrive Brevet, det, at du ikke er som de andre Mødre bare formanende og forbydende.

Jeg tror, du vilde være en storartet Mor — jeg mener, saadan til at tale med, som om du var min Kammerat — og jeg trænger netop til saadan en Mor.

Men maaske er det helt anderledes.

Jeg har ofte spekuleret paa, om du nogen Sinde har savnet mig, og om du var ked af at give Afkald paa mig. — Nu *maa* jeg have det at vide.

Far er forfærdelig sød, men der er alligevel saa meget, han slet ikke forstaar. Og navnlig nu i den sidste Tid. — Jeg kan næsten ikke kende mig selv igen. — Somme Tider har jeg Lyst til at lave Skandale, jeg sidder og tænker paa, hvad Gæsterne vilde sige, hvis jeg pludselig under Middagen gav mig til at synge himmelhøjt, og somme Tider faar jeg en vanvittig Lyst til at gøre alt det, jeg ikke tør.

Ja, jeg ved ikke, hvordan jeg skal forklare det.

Som nu at køre Bilen hen ad Vejen med lukkede Øjne. — Jeg tør ikke — men jeg kan ikke lade være. Forrige Uge stødte jeg mod et Træ. Jeg aabnede Øjnene i sidste Øjeblik, saa der skete heldigvis ikke andet, end at Skærmene blev bøjet.

Bagefter tudede jeg — for jeg synes, det er saa sørgeligt, at jeg er blevet lige saa hysterisk og forskruet, som de Kammerater i Skolen, jeg foragtede allermest. — Men Dagen efter kravlede jeg ud ad Vinduet og svang mig op paa Hotellets skraa Tag. — Det var iset, og jeg var frygtelig angst for at

falde ned, saa jeg begriber i Grunden ikke, hvorfor jeg gjorde det.

Jo, jeg tror, det er fordi jeg *maa* have noget at bestille. Jeg keder mig ikke, jeg er vant til at være alene, og jeg holder i Grunden mest af det, men det suser og bruser i mig af Lyst til at tage fat — efter at blive til noget. Jeg gløder af Ærgerrighed, men hvad kan det nytte? — Hvis vi nu var rigtig fattige, blev vi nødt til at tjene Penge — men uf, det er vi ikke, og jeg misunder alle de lykkelige Asener, der selv skaber deres Liv og Fremtid. Om Aftenen ligger jeg og drømmer om, hvorledes jeg stikker af fra det Hele og drager ud i Verden, for at skabe mig et Navn. — Men om Morgenens kan jeg godt indse, at det er fjollet. Hvorfor er det altid Mændene, der gør det store?

Hele Forskellen ligger i, at de faar Uddannelse, og jeg maa ingen faa. — Jeg skal giftes. Nu har jeg besluttet, at jeg vil være Gammeljomfru. (Hvorfor er en Kvinde forresten Gammeljomfru, naar hun er tredive, naar en Mand er Ungkarl til han er Hundrede?)

Det vil ærgre Far, men det bryder jeg mig ikke om. Han holder af, at jeg er rigtig omsværmet, og her paa Hotellet har jeg ogsaa et helt lille Hof. (Her er Mangel paa Damer.) Men Gud, sikke banale Komplimenter, unge Mennesker kan finde paa. — Hvis jeg var en Mand, tror jeg, jeg kunde gøre det meget bedre.

Og saa irriterer det mig grænseløst, at de behandler mig, som om jeg var af Glas — blot fordi jeg er »svagelig«. Jeg skal altid ha' min Vilje, ingen maa sige mig imod, og naar jeg viser mig, lægger de andre deres Ansigter i medlidende Folder.

Jeg faar Lyst til at række Tunge, for naar jeg nu føler mig saa vanvittig stærk og sund og brænder af Energi, som ikke kan faa Afløb, hvorfor skal jeg saa behandles, som om jeg gik paa Afgrundens Rand.

Du maa hjælpe mig, Mor! — Jeg ber og bønfalder dig. — Det nytter ikke, jeg snakker alvorligt med Far, for ham er jeg altid »Den Smaa« og »Stumpen«, og saa kommer vi ingen Vegne.

Hvad skal jeg gøre? — Hvordan skal jeg bære mig ad med at blive til noget, for jeg *vil* ikke gaa rundt som Lediggænger hele mit Liv.

Hvormeget jeg end tænker mig om, kan jeg ikke hitte paa noget, som jeg rigtigt egner mig til. Jeg tog Pigeskoleeksamen i Sommer — anden Karakter — doven — og jeg bryder mig ikke om at studere.

Sygeplejerske? — Jeg tror, jeg kneb Patienterne, naar jeg var i daarligt Humør.

Lærerinde? — Jeg elsker Børn og holder ikke af at pine dem.

Kontor? — Ja, hvis jeg kunde komme et Sted, hvor jeg kunde arbejde mig op ligesom Mændene, men det er jo kun i de underordnede Stillinger, de vil ha' Kvinder, og jeg vil ikke ind i en blind Gade — aldrig!

Gouvernante? — Tak, saa hellere Kokkepige.

Skuespillerinde? — Ja, det maa du endelig ikke foreslaa mig. Jeg beundrer dig, fordi du tør, og saa paa et fremmed Sprog! — Intet vilde være mig umuligere end at optræde. Jeg har ikke den mindste Smule Lyst til at staa Ansigt til Ansigt med et Publikum, der bag efter rakker ned paa mit Sprog, min Holdning, Gang, Opfattelse af Rollen og Gud ved hvad.

Det eneste jeg saadan for Alvor bryder mig om, er at regne ud, hvad andre Mennesker tænker paa, hvor de kommer fra, hvor de skal hen, hvad de er, hvem de er forelskede i og alt saadan noget.

Jeg elsker at sidde i en skjult Krog i Hotellets Hall og se dem komme ind. — Jeg tror forresten, jeg kunde lide at være Portier, for jeg finder altid med det samme ud af, hvordan hver enkelt skal behandles, og jeg er efterhaanden ganske

flink i Sprog. — Men saadan noget bruger de jo ikke Kvinder til, og der er vel ingen Steder Brug for en ung Pige, der forstaar at tale med Mennesker: — eller er der?

Da jeg begyndte dette Brev, tænkte jeg: Kun fire Sider, det er jo ikke sikkert, at du faar Svar. — Din Mor er maaske ved at indstudere en ny Rolle og har ikke Tid. — Maaske er hun gift og har andre Børn — maaske vil hun helst glemme baade dig og Far, og maaske kommer Brevet hende slet ikke i Hænde, fordi den eneste Adresse, jeg har, er Teateret i London.

Men det blev alligevel otte Sider, tætskrevne, store Ark — for jeg *kan* ikke lade være, naar jeg først begynder.

Aah, hvor er jeg lykkelig over, at jeg ikke længere behøver at sende mine Tanker til *Mor* ud i det tomme Rum; nu forstaar jeg ogsaa bedre, hvorfor Far, hver Gang jeg gik i Teateret (og jeg elsker at gaa der) spurgte, om jeg nogen Sinde kunde tænke mig at blive Skuespillerinde. — Han har naturligvis tænkt paa dig. — Jeg fortæller ham ikke noget om Brevet, jeg er bange, det vil saare ham, og maaske vil han helt forbyde mig at skrive.

Men har en Datter ikke Lov at skrive til sin Mor, naar hun nu trænger saa usigelig til hende?

Der var saa meget andet, jeg vilde have sagt dig, men jeg vil vente — vente paa dit Svar.

Jeg tæller Dagene, til jeg har dit Brev — Vera Dahl, poste restante Engelberg, Schweitz. — Jeg vedlægger et Fotografi, der vil vise dig, at »Stumpen« ikke er saa helt lille.

— Hvis du vidste, hvor jeg længes — — —.

Din Vera.

London, 12te Januar.

Barn — elskede, lille Vera!

Endelig kom du da til mig — kom af dig selv — kom, fordi du midt i en Kres, der elsker dig og forkæler dig, føler dig ensom — kom — fordi du ligner mig.

Far har Ret i dette, du ligner mig i Ydre som i Indre, om det saa er din Haandskrift, ligner den min.

Da jeg kom her paa Teateret til Prøven, gav Portneren mig dit Brev. Jeg studsede, da jeg holdt det i Haanden, det var jo min egen Skrift. — Men Poststemplet Schweitz forstod jeg ikke. Jeg tog det med op i mit Paaklædningsværelse og aabnede det først, da jeg blev alene. — Fra det Øjeblik jeg holdt det i min Haand, vidste jeg — nu skete Miraklet.

Jeg læste de første Ord »Kære Mor«, og jeg blev ved at gentage dem for mig selv »Kære Mor« — »Kære Mor«. Jeg kunde ikke komme videre, for jeg kunde ikke se, Taarerne blændede mine Øjne. Jeg græd — græd.

Jeg har ikke grædt siden den Dag, jeg forlod dig. — D. v. s. ikke over noget, der angik mig selv. Jeg har grædt, naar jeg spillede en Rolle, hvis Ord rørte ved de bristede Hjertestreng, og jeg har grædt, naar jeg saa et snavset, vanrøgtet Barn paa Gaden — men aldrig over mit eget.

En meget klog Mand sagde engang til mig: — Hvis man vænner sig til at sluge en Skruptudse straks paa Morgenstunden, smager alt andet man spiser Resten af Dagen godt. — Og han havde Ret.

Naar det værste, der kan ske, er sket, bliver alle andre Lidelser ligegyldige.

Men nu græd jeg — jeg syntes, jeg var Isjomfruen, der i mange, mange Aar har siddet dybt inde i et Isbjerg, og som Sol og Sommer pludselig atter kalder tilbage til Livet.

Dit Billede laa paa mit Bord, og jeg granskede det Træk for Træk.

Nej, jeg kunde aldrig være gaaet forbi dig paa Gaden uden at kende dig. Øjnene og Munden vilde straks have røbet dig — for du ligner mig — og derfor er du omsider kommet.

Du kan ikke huske mig, ikke et Træk mindes du. Men for mit indre Syn staar Billede efter Billede af dig uudsletteligt præget, lige fra den Dag, da du første Gang gemte din lille Mund ved din Moders Bryst — til den Aften du laa og sov saa trygt i din lille Tremmeseng og ikke anede, at din Mor laa hulkende over dig og sagde dig et sidste Farvel.

Og dog — selv den Aften vidste jeg, at engang vilde du komme til mig — for du ligner mig.

Du var kun tre Aar, da jeg første Gang lagde Mærke til det. Du laa i din Seng Paaskemorgen, da Bedste kom ind til dig med et lille hvidt Paaskelam, hun vilde forære dig.

Jeg saa dine Øjne straale af Fryd, og du strakte allerede Haanden frem efter det. Men Bedste stillede Betingelser:

— Nu skal du være rigtig sød mod det lille pæne Lam — kan du klappe det — giv det et lille Kys.

Du blev pludselig kold og stiv, men Bedste blev ved: — Kom saa med den lille Haand og kæl lidt for det.

Der kom et staablankt, haardt Blink i dine Øjne, du strakte Haanden frem og knækkede i et Nu det ene Ben paa Lammet, medens du næsten triumferende saa Bedste lige i Øjnene.

Bedste tabte Lammet ud af Haanden:

— Men Barn dog, udbrød hun, du er jo ond, hvordan kunde du dog nænne det? — Saa vendte hun dig Ryggen og gik.

Jeg selv stod skjult bag den trefløjede Skærm, der holdt Trækken borte fra din Seng — jeg vilde afvente, hvad der nu vilde ske.

Du laa ganske stille, til Skridtene havde fjernet sig, saa lod du dig glide ned paa Gulvet til Lammet. — Du undersøgte dets Ben og græd ganske stille. — Du tog det med op i din Seng og lagde det ind til din Kind — du kælede for det og vædede det med dine Taarer.

Fra den Dag slap du det næsten aldrig ud af din Haand, tilsidst var det bare en lille, snavset Uldtot, du krammede mellem dine smaa, varme Hænder, men altid fulgte det dig, hvor du saa gik hen.

De andre vilde tage det fra dig — deres Interesse for Paaskelammet var forbi, det var jo ikke længere det lille, hvide, uplettede Lam, men bare en smudsig Klump. De forstod ikke, for dig var det et stakkels forkrøblet Væsen, du tog under din Beskyttelse, og at dit Barnehjerte var fyldt af Medlidenhed og Gru over din egen Haardhed, som du trængte til at sone.

Til dit eget Hjertes stille Hvisken lyttede du og fulgte dets Bud, men enhver Indblanding ude fra mødte du med Trods.

Saadan var ogsaa jeg.

Du skriver:

— Det maa altsaa have været dig, der havde Uret. —

Ja, det var *mig*, der havde Uret, bestandigt var det mig, der havde Uret og din Far, der havde Ret. — Aldrig var der Tale om, at han kunde have Uret — det var umuligt — for han var Verdens bedste Mand.

Ogsaa paa det Punkt ligner vi hinanden, jeg vilde kun have Verdens bedste Mand — og fik ham.

Nu ved jeg, det havde været langt, langt bedre for mig, om jeg havde ladet mig nøje med den tredje eller fjerde bedste — om jeg havde faaet en Mand, der ikke var saa absolut uden Fejl. For intet er saa haabløst, som altid at være den, der har Uret, og vide, anderledes vil det aldrig blive.

Han var Verdens bedste Mand, men han var ogsaa Verdens bedste Søn og Verdens bedste Bror. — Og de to, hans Mor og hans Søster, de elskede ham med en Kærlighed, der var mindre egoistisk end min. — De beundrede blindt, og de forlangte, at jeg skulde beundre blindt, og saa endte det med, at jeg slet ikke kunde beundre. — Men Fejlen var min, for *han* var Verdens bedste Mand.

Jeg stod ene i Verden — helt ene uden Slægt og uden Venner — jeg havde kun ham, jeg gav mig selv helt, og jeg forlangte af ham — — ja, jeg forlangte altsaa for meget, og deri havde jeg Uret. — Og saa begik jeg en Grusomhed, jeg gjorde det af Trods.

Ligesom du gjorde jeg engang det, jeg egentlig ikke turde, ligesom du styrede jeg frem med lukkede Øjne — (lov mig forresten aldrig at gøre det mere) — og da jeg aabnede dem igen, var det ikke blot en Skærm, der var bøjet, men et Liv, der var knust, og et Hjem, hvis Vægge jeg havde sprængt.

Den Aften saa jeg dig for sidste Gang. — Naar jeg siden tænkte paa dig, saa jeg dig oftest, som du laa der i din Seng trygt sovende med de lyse Krøller om det fine Ansigt og de smaa Hænder fast sluttede om Dukke Lises Hals.

Gang efter Gang kyssede jeg de smaa, buttede Hænder, men du sov roligt og smukt og mærkede ikke de Taarer, der faldt i dit Haar.

Hvor mange Gange siden har jeg ikke ligget søvnløs Nætter igennem og fremkaldt dette Billede i min Erindring. — Altid var det de smaa Hænder, jeg længtes efter at trykke mod mine Læber igen.

Jeg spillede engang en Rolle i et tysk Skuespil. — Det var en ugift Kvinde, der dræbte sit spæde Barn, fordi hun ikke kunde taale at tænke paa, det skulde leve i en Verden, hvor Menneskene handlede saa grusomt mod hinanden. Da hun kom til Besindelse efter sin Udaad, var det bestandigt de smaa, døde, hvide Hænder, hendes Tanker kresede om:

— De smaa, bitte Hænder — blev hun ved med at gentage i dybeste Jammer.

Det var en af de Aftener, hvor min Graad, der kom dybt inde fra mit eget Hjerte, greb Tilskuernes Sind, saa de fattede Livets dybeste Smerte og græd med mig, som kærlige, medfølende Venner.

Men da jeg efter Forestillingen kom hjem til mig selv, var mit Sind saa tungt, at jeg ikke kunde finde Hvile. — Beständig blev jeg ved at gentage for mig selv —: De smaa, bitte Hænder — De smaa, bitte Hænder.

Du spørger, om jeg har savnet dig. — Ja, jeg har savnet og længtes. — Ikke mest straks, den første Tid, for da sad Trodsen endnu i mig — men Dag for Dag mere og mere.

Der er noget uendeligt trist i ikke at kunne glæde sig over andres Lykke; men naar jeg saa Mødre, der var lykkelige med deres Børn, eller Børn, der klyngede sig til Mor og Far, saa kom Fortvivlelsen atter og atter over mig. Og dog havde jeg ikke, som den Kvinde, hvis Sjæl jeg gav Liv, forladt mit Barn dødt og koldt paa et ensomt Sted, men trygt sovende i sin smukke, varme Seng, og jeg vidste det omgivet af kærlige, gode Mennesker, der vilde følge hvert af dets Skridt. Mennesker, der var saa gode — at de aldrig vilde komme til at forstaa dig — eller mig. —

Men hvor kan jeg raade dig — hvor tør jeg det. Den Aften lovede jeg din Far, at jeg aldrig vilde sætte mig i Forbindelse med dig, at jeg aldrig vilde forsøge at indvirke paa dig. Men selv om jeg ikke havde givet det Løfte, hvor kan jeg saa vide noget om dine Evner og Kræfter til at kæmpe den Kamp tilende, som du nu længes efter at komme ind i.

Og desuden — gennem dit Brev, i dit Sprog — i din Længsel efter at være noget for andre Mennesker — i din Evne til at lytte — til at indsuge og bevare — føler jeg Kunstnerens hidsige Pulsslæg. Men Kunstens Vej, ved du nok, er tung

og tornefuld — den maa man finde selv og vandre alene. —
Og har du Kræfter? —

Du skriver, du er syg — og du nævner en Sygdom, som du selv ikke tror paa og ikke ænser.

Jeg haaber saa inderligt, at du ikke tager fejl, at det er de andres Ængstelse, der er overdreven — men hvor kan jeg vide —.

Nu mere end nogen Sinde længes jeg efter at være hos dig, at holde din Haand i min, at dele dine Tanker og vogte din Vej. — Men jeg har ingen Ret — jeg kan ikke komme til dig; for de andre, de gode og de retfærdige danner Kres om dig, og jeg maa staa udenfor.

Men lov mig — lille Pige — lov mig, du vil være fornuftig og klog og gøre alt for at komme dig. — Lad din stærke Vilje først og fremmest samle sig om dette — at blive helt rask og sund.

Aah, havde jeg dig bare her hos mig, saa jeg kunde høre din Stemme. — Der er saa meget, saa meget endnu, jeg gerne vilde sige dig — saa meget om mit Liv, jeg vilde fortælle, men et Brev, selv om det er aldrig saa langt, siger saa lidt.

Men vi har jo ingen anden Udvej, om vi vil lære at forstaa lidt af hinanden.

Skriv derfor snart til mig igen. — Fortæl mig om dig selv — om dit Liv — og fortæl mig om Far.

Er han endnu lige smuk og lige rank, er hans Haar tæt og sort som før, eller — har Aarene ogsaa mærket ham?

Maa jeg hviske noget til dig? —

Jeg elskede din Far — dengang du kom til Verden, elskede jeg ham grænseløst — og maaske — maaske — men det maa han ikke vide.

Jeg forstaar ikke, at han nævnte mit Navn.

Er det hans Kærlighed til dig, der har faaet ham til det, eller — har han ogsaa —?

Nej, nej, saadan noget vil jeg ikke tænke paa — du sagde det selv: Far glemmer aldrig noget.

Der er en Ting, jeg saa gerne vil vide — har min lille Pige lært at smile, kender hun Smilets store Naadegave? Det maa jeg vide, hvis jeg skal raade dig — thi mellem Smil og Graad svinger Kunstnerens letbevægelige Sind.

Skriv til mig — skriv ud fra dit inderste Hjerte om Godt og Ondt — om Sorg og Glæde. Først da lærer jeg dig at kende — og først da kan vi løse Problemet sammen.

Jeg sender dig et Billede af mig selv, men tro ikke paa det. — Under Sminken, som Professionen fordrer, har Livet sat sit Stempel, og Sorgen ridset sine Runer.

Jeg sidder i mit Hjem efter Teatertid og skriver.

Mit Hjem — ja.

I Gaar var det bare en Kunstnerindes Modtagelsessalon, i Dag er det et Hjem, et smukt og et hyggeligt Hjem. Thi foran mig paa Skrivebordet, belyst af Lampens gyldne Skær, staar Billedet af min Datter og smiler til mig. — Og jeg smiler igen. — God Nat, elskede Barn.

Mor.

PS. Skriv blot vedblivende til Teateret. — Brevene kommer mig hurtigere i Hænde der end hjemme.

15de Januar, Hotel Titlis, Engelberg.

Mor, Mor, Mor!

Jeg er Verdens lykkeligste Menneske. — I Morges, da Solen kastede sine første, blege Straaler ind mellem de lave, snedækte Bjerge, stod jeg paa Titlis' høje Tinde med min unge Veninde og jublede. — Føreren havde sat sig lidt fra os og slugte sin Frokost, det var jo ikke første Gang, han besteg Engelbergs højeste Top.

Og vi saa Solen gøre Nat til Dag. — Et Strejf af Purpur paa Bjergtoppene dernede under os, et blaat Skær gennem Passet i Nord, et blodrødt Stænk paa den hvide Sne i en dyb Kløft, og langsomt hævede Solen sig op over Tinder og Toppe, gød i et kort Nu sit skarpe, gule Lys gennem en snæver Spalte, udviskede saa alle Farver og forvandlede Nat til Dag.

Vi talte ikke sammen, min ny Veninde og jeg. — Vi lyttede stille til Naturens Røst, og jeg tror, at ogsaa hun havde Taarer i Øjnene.

Har du prøvet at græde af Glæde? Græde i dyb Glæde over det store, vidunderlige, uforstaaelige: — At du lever. — At du er til — at du har Kræfter, Vilje, Evner — — — aah, Mor, det var som skulde mit Hjerte sprænges deroppe i den tynde, klare Luft, mens Solen steg og steg, langsomt afdækkede Tinde efter Tinde, udvidede vort Udsyn og jog Taagen paa Flugt. — Men langt borte var Bjergene stadig blaa.

— — — Jeg *kunde* altsaa gøre det: Jeg er stærk og sund. — Det var min ny Veninde, der fik mig til at forsøge — til at ville.

I Gaar Eftermiddags drog vi af Sted. I Nat har vi overnattet Halvvejen oppe, og Klokken fire i Morges klatrede vi det sidste, farligste Stykke til Tops.

Min Fod stod sikkert paa Gletscheren. — Jeg blev ikke svimmel, da vi kravlede op ad de høje Granitbjerge — og kun et Øjeblik standsede jeg — Næseblod — men det er ret almindeligt i den tynde Luft.

Og da jeg stod ved Maalet og saa Solen bryde frem, brød ogsaa Glæden frem i mit Indre. — Og jeg følte, vidste saa sikkert som noget, at naar jeg kom ned, var Brevet kommet fra Mor — fra *min* Mor.

De andre kunde næsten ikke følge mig paa Nedturen. Jeg satte mig i Sneen og rutschede lange Strækninger, jeg sprang behændigt over Spalter, som jeg paa Opstigningen gik langt uden om, — og min Veninde begyndte at skænde: — Husk paa, hvad jeg lovede Deres Far!

Men hvor kunde hun ogsaa vide, hvad der ventede mig paa Posthuset: — Brevet fra dig.

Postekspedienten smilede over min sikre Mine og min Iver, da jeg bad om Brevet.

Jeg kiggede paa Udskriften — *min* Skrift — returneret!

Der gik et bittert Sting gennem mit Hjerte — saa opdagede jeg Adressen og mærkede Konvoluttens fine, parfumerede Duft. Jeg stak den i en af Sportdragtens mange Lommer, var ved at glemme Alpestokken, og stod saa fortumlet ude i Solen og Lyset hos de to andre.

Føreren blev afskediget, min Veninde og jeg fulgtes til Hotellet. Far kom os ivrigt vinkende i Møde; han var øjensynligt lettet over, at jeg saa saa rask ud. Jeg blev kaad — overmodig — straalende! — Han vilde høre alt, vide Besked om alt, og jeg skulde absolut have noget varmt at spise og drikke. — Han var helt stødt over, at jeg ikke frøs. — Og imens laa dit Brev der i Lommen og ventede — ventede.

Jeg spøjte og lo, jeg var ellevild og glad. — Mine Kinder blev røde for første Gang i mange Maaneder; men Hænderne brændte, og jeg sad som paa Naale, mens Brevet ventede — ventede.

Saa pludselig kom Reaktionen — Trætheden. — Jeg blev mat og døsigt, mine Øjenlaag var tunge, jeg kæmpede for at holde dem aabne — men Far opdagede det og vilde absolut have mig i Seng — midt paa Formiddagen.

Jeg gjorde ingen Modstand. — Mens Gardinerne blev rullet ned i mit Værelse for at lukke Dagslyset ude, sad jeg søvnigt paa en Stol og snørrede Bjergstøvlerne op. — Saa laasede jeg min Dør, trak Brevet frem og lagde det paa min Seng. — Jeg vilde først læse det, naar jeg havde ombyttet Sportsdragten med min bløde Silkekimono — aah, aah — jeg elsker at trække Nydelsen i Langdrag, naar jeg faar et godt Brev, og jeg blev ved at nusse rundt og hænge Tøj paa Plads og sætte Fodtøjet til Børstning blot for at forhale Tiden og øge Spændingen.

Endelig trak jeg Tæppet over mig og rev Konvolutten op. — Barn — elskede, lille Vera. — Mine Øjne blev tungere og tungere — Barn — elskede, lille Vera. — Jeg sov!

— — — Nu er Klokken fire. — Jeg vaagnede pludselig med en lykkelig Fornemmelse — saa huskede jeg — saa læste jeg — og nu ved jeg, at *du* ogsaa trænger til mig.

Jeg er helt fortumlet af Glæde — og tænk, at du husker alle de smaa Træk fra min Barndom. — Og en Dag vil vi mødes i London — ikke? Og rigtig tale sammen. — Jo-o, vi vil, selv om Far siger nej, for *jeg* har jo ikke lovet ham noget. Men tror du, han nænner at sige nej til mig, den søde Fattermand.

Jeg vil forresten tage ham i Forsvar. — Far har Masser af Fejl, men det kan I Voksne naturligvis ikke se. — Selvfølgelig har jeg faaet hans Dyder stukket i Næsen mange Gange baade i Skolen og af Tante og Farmor, men det bryder jeg mig ikke om, for jeg ved heldigvis, at han ikke er nær saa slem, som de gør ham til.

Men Verdens vidunderligste Mand!

Det er slet ikke saadan en, som du tror, uden Fejl og

Lyder. — Tværtimod. — Næ-æ, Verdens vidunderligste Mand, det er noget helt andet — noget ubeskriveligt — men naar han kommer, ved jeg, at det er ham.

Mon Far har forandret sig, siden du saa ham sidst? — Jeg tror det ikke. — Han hører til de Mænd, der overhovedet ikke forandrer sig. — Jo, han har faaet nogle hvide Sølvstænk ved Tindingerne, men de klæder ham storartet — og saa er der noget ved Øjnene, som først er kommet i de sidste Aar, nogle fine, fine Rynker, som jeg kalder for hans rare Bedstefar-Rynker.

I Gaar, da jeg var kommet i Seng deroppe i Bjergene og blot skulde sove nogle faa Timer, inden vi drog videre, laa jeg og tænkte og tænkte paa alt det ny, der var kommet ind i mit Liv, og pludselig slog det ned i mig som et Lyn: — Far var i London for to Aar siden.

Nu husker jeg det tydeligt. — Det var lige inden Jul. — Vi sad ved Middagsbordet, Far og jeg — og naturligvis Farmor og Tante Edith.

Saa sagde Far: — Jeg tager i Morgen paa Forretningsrejse til Udlandet.

— Berlin? spurgte Tante ligegyldigt. — Dertil plejer hans Rejse at gaa.

— Nej, London.

— Til London. — Farmors Stemme skælvede af Ophidselse.

Far rejste sig utaalmødt og smed sin Serviet paa Bordet.

— Ja, der er noget, jeg maa have afgjort.

— Men du mener da ikke — — Bedste næsten raabte det ud.

Jeg afbrød irriteret.

— Herre Gud, Bedste, du er da vel ikke bange, fordi han rejser over Nordsøen nu saa længe efter Krigen?

— Næ-æ, nej, nej. De vekslede Blikke og tav. Men jeg forstod ikke et Ord af det hele før nu i Nat, to Aar senere.

Og jeg kan ikke faa det ud af mine Tanker, nu da jeg har læst dit dejlige Brev: — Maaske har han siddet i Teateret og hørt dig sige i dybeste Jammer: — De smaa, bitte Hænder — de smaa, bitte Hænder! — Aah, gid jeg kunde spørge ham, men jeg tør ikke.

Det hele er saa sørgeligt, naar jeg rigtig tænker over det, og alligevel er jeg saa usigelig lykkelig, lykkelig over, at jeg nu har en rigtig Mor, og saa over, at jeg har fundet ud af, hvad jeg vil være.

Du har Ret, ingen kan raade mig, jeg maa selv finde paa det. — Men alligevel har Skæbnen givet mig et Fingerpeg.

Det skete for fire Dage siden. — Jeg sad i en mørk Krog i Hallen, da Omnibussen bragte et nyt Hold Gæster til Hotellet.

Den første, der sprang ud af Bilen, var en ung, slank Dame med et meget blegt Ansigt og kulsort Pagehaar. — Den Maade, hvorpaa hun kom ind i Hallen, sagde mig, at hun rejste alene, og at hun var vant til at rejse alene. — Jeg sad og beundrede hendes Dragt, mens hun forhandlede med Portieren, saa mærkede hun, at hun blev iagttaget, vendte sig pludselig om og lod Blikket glide undersøgende gennem Hallen. — Da hendes Øjne faldt paa mig, smilte hun, og da saa hun ud, som var hun blot femten Aar. (Jeg havde endda taget hende for 25.)

Hun talte flydende Engelsk, men da jeg hørte, hun opgav København som sit Hjemsted til Fremmedbogen, besluttede jeg mig til at gøre hendes Bekendtskab.

Du ved, det er let, naar man kommer fra et lille Land:

— Jeg hører, De er dansk, det er jeg ogsaa.

— Er der ikke noget, jeg kan være Dem behjælpelig med?

— Mærkeligt at træffe Landsmænd i denne lille Flække — eller hvad man ellers kan hitte paa at sige.

Jeg præsenterede mig altsaa næste Morgen. — Hun er Journalist og sendt herved af sit Blad — de fire Dage, hun

har tilbragt her, er fløjet saa hurtigt, at jeg ikke begriber, hvordan det er gaaet til. — Hendes Navn — det glemmer jeg rent — Inger Bech — 22 Aar — begge Forældre døde — uafhængig — vanvittig grinagtig og i Besiddelse af en Energi, der faar det til at svimle for mig.

Men du kan stole paa, at jeg ikke lader mig mærke med, at det kniber at holde hendes Tempo. Den Uge, hun bliver her, skal udnyttes til det yderste. — Du Gode, hvor har jeg meget at lære, og hun giver mig det hele paa en storartet, haandgribelig Maade.

Jeg vil være Journalist. — Naar jeg hører hende tale om Arbejdet og Livet paa Redaktionen, saa jeg er klar over, at det er noget for mig.

Jeg *vil* lære det — jeg *skal* lære det.

— Tror De, jeg kan? spørger jeg frygtsomt.

— Ikke, hvis De selv er i Tvivl om det. — Alle Mennesker vil fortælle Dem, at De *ikke* kan, og det vil ta' Modet fra Dem.

— Selvfølgelig kan jeg, siger jeg haardt. — Der er ingen, som faar mig til at tvivle. (Jeg er lærenem — ikke?)

— Saa vis det.

— Hvordan?

— Ja, se, det er netop det, De selv skal hitte paa.

Jeg spekulerede som en gal. Samme Aften gav jeg hende en Artikel »Vintermoder i Schweitz«. Jeg gjorde det nonchalant og ligegyldigt uden at fortælle, at jeg havde skrevet den om og om igen paa mindst ti forskellige Maader, før jeg fandt den rette, let causerende, underholdende Form.

— Hvad vil De ha' for den? spurgte hun, da hun havde læst den.

— Jeg skal ingen Ting ha', sagde jeg forlegent.

— Er De gal! — Eller sagde De ikke i Gaar, at De vilde være selverhvervende. Men Kvinder har svært ved at vænne sig til det, meget sværere end Mænd. — Jeg lærte det, da

Pengenøden tvang mig. — Et Arbejde er sin Løn værd, De skal ikke alene ta' den, De skal fordre den.

Saa gik hun pludselig over i en anden Tone:

— De syntes vist, jeg var frygtelig storsnudet i Gaar — ikke?

— Naa-aa.

— Jo, alle Mennesker kalder mig storsnudet. Ogsaa paa Redaktionen. Jeg er ligeglad. Hele Sagen er den, at jeg ikke et Øjeblik er i Tvivl om, at jeg kan blive til noget, fordi jeg vil blive til noget. — Og det maa man ikke tro; det er ubeskedent og storsnudet.

— Man behøver jo ikke at tale om det, indvendte jeg. Er det ikke nok, at man blot vil?

— Det ligger uvilkaarligt i ens Væsen, selv om man ikke gi'r det Ord, svarede hun. Deres Artikel var fiks, men De mangler naturligvis Teknikken. De skulde forsøge Dem ved et Provsblad et Aarstid eller to, saa kommer det af sig selv.

Hun taler og taler, og jeg bare hører efter.

Jeg har læst nogle af hendes Artikler. — Jeg kan se, de har et Sving, som mine mangler, og hun er baade slagfærdig og vittig, men forresten skuffede de mig lidt, jeg tror, jeg kunde gøre det bedre, naar først jeg lærte Taget. (Kan du se, min Storsnudethed begynder allerede?)

— Aah, du! — At være med i et saadant Liv, et saadant Arbejde. Er det ikke netop det, jeg hele Tiden har længtes imod. Foreløbig maa jeg nøjes med at interviewe Journalisten, men naar jeg nu begynder for Alvor — og det skal blive Alvor! — — —

Nu har jeg et Maal at stræbe imod, og nu behøver jeg ikke at ødsle min Energi paa taabelige Paafund. — Først skal Far overtales. — Hvordan i Alverden skal jeg bære mig ad? — Jeg aner det ikke, men det maa gøres.

Og nu har jeg ogsaa dig at støtte mig til. — For du vil opmuntre mig — ikke? Du vil tro, at jeg kan naa mit Maal,

og du vil skrive meget, meget ofte til mig. Ogsaa du maa jo have haft en haard Kamp, før du naaede frem — var der nogen, som hjalp dig?

Jeg er din Datter, og jeg vil naa lige saa vidt som du, for vi ligner jo hinanden, du og jeg, og nu holder vi sammen — altid.

Far staar og banker paa Døren, han spørger, om jeg ikke skal ned og have Middagsmad. — Jeg maa lige hen og give ham et Kys. — Ogsaa fra dig — ikke? — Fordi han er saa god imod mig? — Jeg skal ikke sige noget til ham.

Mange Hilsener

Din Vera.

London, 20nde Januar.

Elskede Vera!

Tak for dit Brev, der aander saa megen ung, smuk og sund Livsglæde, saa megen Tro paa Livet, Lykken og Fremtiden. Kan jeg hjælpe dig, saa skal du vide, jeg trænger ogsaa til dig — du kan ogsaa hjælpe mig, — du gjorde det med dit sidste Brev.

Jeg har i nogle Dage gaaet og arbejdet med en ny Rolle i et af disse lidt tomme, engelske Konversationsstykker, vi nu hovedsageligt dyrker. — Det foregaar i den Kres, hvori jeg dagligt har levet, før jeg helt trak mig tilbage for kun at leve for min Kunst. Mrs. G. aflægger Besøg hos Mrs. E. og en Smule Sladder ved Teen sætter Intrigen i Gang. Typerne er gode nok, sande nok, men saa unendelig ligegyldige. Jeg har allerede spillet mange af dem, og jeg har høstet Ros for dem — altid var der en eller anden, der kendte en af sine gode Venner i min let karikerende Fremstilling, aldrig var der nogen, der kendte sig selv.

Men over for denne Rolle, en Dame paa min egen Alder, der har en eneste Datter, stod jeg magtesløs — kunde ikke faa det rette Tag paa hende.

Krigsaarene har ændret den unge Piges Tænkemaade, hun vil ligesom du være noget, udrette noget — gaa sine egne Veje, men Familien modarbejder hende paa alle Maader. Hun søger at faa Moderen paa sit Parti og bebrejder hende, da hun ikke vil hjælpe hende.

Men Moderen svarer bedrøvet: — Jeg kan ikke hjælpe dig, Barn, jeg har jo gaaet her saa længe, at jeg er blevet som de andre.

Jeg kunde ikke komme i Kontakt med den Mor, hendes Mangel paa Energi og Modstandskraft ærgrede mig — hen-

des Ord var mig for vage og hjælpeløse, der var intet at tage fat paa.

Saa kom dit Brev, straalende af Ungdom, Energi og Foretagsomhed. Det vakte gamle Følelser og Tanker, jeg lyttede som den gamle Dragonhest til Hornsignalets Toner, og pludselig fik Ordene — jeg har jo gaaet her saa længe, at jeg er blevet som de andre — en helt ny Baggrund, og i det samme var Rollen skabt.

Hendes Væsen er nu gennemtrængt af urolig Nervøsitet — en underlig, halvt ubevidst Rastløshed, som den, der pludselig mindes ved at høre gamle Melodier. — Man føler gennem Replikkerne hendes egen, ensomme Kamp, til hun blev som alle de andre. — Og da Datteren fører sin Vilje igennem og gaar bort fra Hjemmet, staar hun ikke sørgmodig og resigneret tilbage, men lykkeligt smilende ser hun frem for sig, som om et nyt Haab er spiret frem i hendes Hjerte.

Der var en Del Diskussion om min Opfattelse af Rollen, men jeg vandt Sejr, Instruktøren gav mig Ret.

— Det ser ud, sagde han, som om De havde haft en Vision.

Havde jeg ikke ogsaa det? — Dit Brev.

Jeg kommer til at tænke paa det, du skrev om Fars Besøg i London. Hvis han virkelig har været i Teatret den Gang og set mig spille, har det ikke været i et tysk Skuespil, de er siden Krigens Begyndelse bandlyste her — desværre.

Men jeg mindes en Aften omkring den Tid. Der blev sendt en Buket smukke La France Roser op til mig — uden Navn. Jeg tænkte den Aften meget paa ham — netop af de Blomster bestod min Brudebuket. Var det mon en Hilsen fra — nej.

Men det er dig, vi skal tale om, og den Beslutning, du nu har taget.

Jeg ser dig i Tanken staa ved en Korsvej — ubeslutsom og raadsvild. Saa kommer hun, din nye Veninde med det

kulsorte Pagehaar, den lette Jargon og den stærke Selvfølelse, og gaar dig forbi. Hendes Sikkerhed imponerer dig, og du beslutter øjeblikkelig at følge hende. — Du tror, naar du blot følger i hendes Fodspor, er du inde paa den rette Vej.

Ogsaa jeg har haft mine Idealere, mine Forbilleder, som jeg fulgte blindt. Men først den Dag, da jeg helt fandt mig selv — da jeg gik mine egne Veje og stod helt ensom — først da naaede jeg frem.

Men gaa blot trøstigt den Vej, du nu synes ligger saa klar foran dig — maaske finder du alligevel der Spiren til det Korn, hvorefter din Fremtid skal gro. — Eller maaske — hvem kan vide det — træffer du undervejs Verdens vidunderligste Mand — der jo altsaa, det ved jeg nu, ikke behøver at være uden Fejl eller Lyde, men blot den, der taler de rigtige Ord til dit Hjerte.

Du spørger, om jeg har prøvet at græde af Glæde. — Aah, jo, nogle Gange hænder det vel i ethvert Menneskes Liv, at Glæden, Lykken kommer saa voldsomt, saa pludseligt strømmende gennem vort Sind, at Hjertet ikke kan rumme det, og Taarerne trænger sig frem.

Du skrev i dit sidste Brev, at du beundrede mig, fordi jeg turde optræde — og saa paa et fremmed Sprog.

Men engelsk er min Fars Sprog — ikke Mors, hun var fransk. Hvis du engang møder Verdens vidunderligste Mand, vil jeg ønske for dig, at han maa være af din egen Nation; Opdragelse og Opfattelse af alle daglige Spørgsmaal er forskellige i hvert Land paa Jorden, og hvor heftigt forelsket man end er, kommer der en Dag, hvor de forskellige Synspunkter gør sig gældende.

Mor og Far elskede hinanden, men de pinte hinanden uden at ville det. Hver af dem stod stejlt paa sit eget, og en Dag skiltes de. Jeg var hos Mor i to Aar, saa døde hun, og Far hentede mig i Paris. Han var engelsk Ingeniør og rejste meget, jeg fulgte ham overalt, han kunde slet ikke

undvære mig mere. Det var som om de to Aar, hvor han hver Dag havde længtes efter mig, havde øget hans Kærlighed. Han vilde selv opdrage mig helt — endnu efter Mors Død talte han ofte med Bitterhed om, hvor forkludret jeg var blevet af hendes franske Opdragelsesmetode.

Lige som du blev jeg altsaa opdraget af en Mand.

Det var en Lykke for mig at følge Far paa hans Rejser. Vi boede snart her — snart der — hele Verden var vor, hvor vi kom hen, skabtes der straks et Hjem for os to.

— Vi to — sagde Far saa tit med det ømmeste Tonefald, naar han trykkede mig ind til sig. — Vi to — det var et Forbund, hvor ingen fremmed Magt fik Lov at raade.

Saa kom vi til Danmark til en østjysk Provinsby. Far skulde lede Indsættelsen af Centrifuger og Maskiner i et stort Mejeri, der var under Opførelse. Han havde meget at gøre, og vi saas næsten kun om Aftenen. Der var Mennesker nok, der vilde tage sig af mig, men de forstod mig ikke, og jeg ikke dem, for første Gang var jeg i et Land, hvor Sproget lagde mig Hindringer i Vejen.

Jeg voksede stærkt i den Tid, men jeg gik og blev bleg og mager, og Far var meget ængstelig for mig.

Saa blev jeg efter en Læges Forslag sendt ud paa Landet.

Men heller ikke der trivedes jeg. Endnu ensommere end før gik jeg omkring mellem fremmede Mennesker. Jeg længtes saa ubeskriveligt efter Far, med hvem jeg var vant til at dele enhver af mine Tanker.

Jeg spiste som en Fugl — sagde Husets Frue — og hver Aften græd jeg mig i Søvn mellem de tunge, brogede Dynere i den store Gæstekammerseng.

Jeg kaldte paa Far i Søvn og vaagnede i Angst, naar jeg hørte min egen Stemme.

Til sidst blev man ængstelig for min Tilstand og skrev efter Far — men jeg fik ikke noget at vide derom, jeg skulde overraskes,

Jeg husker, jeg sad paa den høje Stentrappe, der førte op til Forstuen, og legede med et Par Sten, da Vognen, der havde været ved Stationen, kørte ind i Gaarden. — Jeg saa ligegyldigt op, men i det samme fik jeg Øje paa Far og udstødte et Skrig.

Jeg styrtede hen imod ham — jeg stønnede, mens jeg løb — ikke en Lyd kunde jeg faa over mine Læber for Graaden, der snørede min Hals sammen.

Far sprang øjeblikkelig af Vognen og tog mig i sine Arme. Ogsaa hans Stemme var sløret af Graad, da han tog mig ind til sig og hviskede saa ømt som ingensinde — vi to —. Jeg hulkede af Glæde med Armene om hans Hals — al min Længsel, al min Ensomhedsfølelse græd jeg ud ved hans Bryst.

Vi skiltes ikke Dagen igennem, og næste Morgen tog han mig med tilbage til Byen. — Aldrig, aldrig mere vilde han undvære mig.

Det var første Gang jeg græd af Glæde.

To Maaneder efter skiltes vi for stedse, Far døde pludseligt, netop den Dag, han havde endt sit Arbejde her — Dagen før vi sammen skulde rejse tilbage til England. Men den Dag, han døde, fik jeg en ny Ven, den eneste, jeg foruden de to, der stod mig nærmest her i Livet, har haft.

Far blev syg, da han sad paa en Bænk oppe ved Mejeriet. Han var gaaet derhen den sidste Aften for at tage Afsked med sit Værk. Han blev bragt hjem — døende — og faa Minutter efter udaandede han.

Jeg stod som forstenet uden Taarer, da man lagde ham hen paa en Sofa. Stuerne fyldtes af fremmede Mennesker, jeg saa dem ikke.

Da kom han — den gamle, fine Herre, der boede i Nærheden af det Hotel, hvor vi havde Ophold. — Han kom ikke som de andre støjende og opskræmte Mennesker — men stille, alvorlig og deltagende ind i Stuen. Jeg mødte hans

Øjne, der var duggede af Taarer og udtrykte den dybeste Medlidenhed med det fremmede, ensomme Barn. — Uden at jeg vidste, hvad jeg gjorde, styrtede jeg mig om hans Hals og medens en vild Hulken gennemrystede mig, blev jeg ved at gentage: — Nu har jeg ingen Far mer.

Han trykkede blot tavs min Haand og tog mig med bort derfra. — Min lille, rystende Haand faldt til Ro i hans, og jeg fulgte ham, som om det var en Selvfølgelighed.

Jeg blev hos ham. — Jeg havde kun fjerne Slægtninge, der aldrig havde set mig og ingen Interesse havde af mig; det blev derfor let ordnet — da han ønskede at adoptere mig. — I hans smukke Hjem voksede jeg op i rolige Omgivelser i Provinsbyens Fred. Jeg kom i Skole der — jeg blev dansk.

Og i hans Hjem traf jeg Aar efter din Far — dér stod vort Bryllup. Men kort efter døde min eneste Ven.

— — — Den Gang kom Taarerne som en Udløsning for alle Glæder og Sorger. Jeg har ogsaa prøvet at græde, netop som du skriver i dyb Glæde over det store, vidunderlige, uforstaaelige, at jeg var til. At jeg havde Kræfter, Vilje og Evner. — Det var en Aften, da jeg første Gang besejrede mit Publikum, da jeg stod oppe paa Scenen, mens Bifaldet bruste imod mig, og det var som om Solen steg og steg og jog alle Skyer — alle Sorger paa Flugt.

Den Aften troede jeg, at Sejren var vundet for stedse; først senere forstod jeg, at Kunstens Krone maa vindes Gang efter Gang om og om igen. Du spørger, hvordan jeg stod min Kamp igennem, om nogen har hjulpet mig.

Mere end noget levende Menneske hjalp Mindet om mine to døde Venner, min Far og min gamle Opdrager, mig. — De havde troet paa mig og elsket mig — for deres Skyld overvandt jeg mig selv og mit eget stridige Sind.

De to vilde aldrig have givet mig Ret i, at jeg handlede som jeg gjorde, da jeg forlod mit Hjem. Men de vilde have

forstaaet, at jeg handlede, som jeg maatte handle ud fra min uligevægtige Natur. — De vilde have tilgivet mig og blevet ved med at tro paa mig, og deres Tro, som de tog med sig i Graven, *maatte* ikke skuffes.

Men mere end noget andet hjalp al den Modstand, jeg mødte, mig. Der er Mennesker, der er født til fredfyldte Dage, der er andre, der er født til Kamp og Strid; hver af os faar den Lod at bære, som er os beskikket; jeg har maattet arbejde haardt for at kæmpe mig frem, men jeg hærdedes derved — og jeg beklager mig ikke, for jeg ved slet ikke, hvad jeg skulde have brugt Hvilen til.

— — — Det er sen Nat nu, og jeg maa slutte.

Medens jeg sidder og læser dette Brev igennem, slaar det mig, den Forskel, der er paa dit Brev til mig og mit Svar til dig.

Dit er fyldt af Fremtidshaab og Fremtidsdrømme — mit af Fortidens Minder.

I Fremtiden ligger din Rigdom skjult. — Fortiden er den rige Kilde, hvoraf jeg øser Sorg og Glæde, dyrekøbte Erfaringer om Livet, hvormed jeg fylder min Kunst.

Saadan har hver Alder sit Kar at øse af, sin Drøm at leve paa.

Nu ved du saa meget mere om din ukendte Mor. Lidt efter lidt vil du gennem mine Breve lære mig helt at kende — først da kan du dømme, om jeg er din Kærlighed værd.

Jeg er spændt paa, hvordan Far tager din Beslutning; fortæl mig alt, hvad der sker.

Kys ham endnu engang fra mig, kys ham paa de gode Bedstefarrynker, men nævn ikke mit Navn — nævn det aldrig, det vil blot gøre ham Sorg. Godnat elskede, lille Pige.

Mor.

Hotel Titlis, Engelberg, 26nde Januar.

Kære Mor!

Det er sket — jeg har faaet min Vilje, og Kampen blev hverken haard eller lang. — Det hele kom saa uventet — og nu — ja — nu staar jeg betuttet ved Maalet, stolt, men ogsaa en lille Smule forskrækket. Det er slet ikke den samme Lykkefølelse, som greb mig, da jeg stod paa Titlis' Top.

Jeg er bange — bange, at jeg alligevel har valgt galt, bange, at jeg ikke er Opgaven voksen, og hver Gang jeg tænker paa min Veninde — hun, som ikke et Øjeblik tvivlede om, at hun blev til noget, saa bliver jeg endnu mere bange — for alene min Angst er jo Tegnet paa, at jeg maaske har fejlet.

Nu maa du ikke tro, at jeg lader mig mærke med min Tvivl. Udadtil er jeg lige saa rolig og selvsikker, som hun var — og jeg griber mig i at tænke, at hun maaske ogsaa kun var det udadtil — eller kan Selvtillid blive en Vane? — Maaske!

Der er nogle Dage, hvor al Ting gaar én imod. — Som nu i Forgaars. Det begyndte med, at min Veninde rejste bort; vi faldt ikke grædende hinanden om Halsen paa Bane-gaarden. Jeg tror, det havde været hende lige saa utænkeligt som mig. — Vi skiltes med et »Paa Gensyn i København«, men ingen af os tænkte vist alvorligt paa noget Gensyn. — I Skolen fik jeg altid Skyld for at være troløs mod mine Veninder, fordi jeg ikke i Aarevis hang over den samme. — Naa ja, jeg er troløs. Jeg kaster mig med Begærlighed over en hver ny Person, jeg kommer i Nærheden af, jeg prøver at pumpe Erfaringer, Meninger, Tanker og lagttager ud af mit Offer, og naar Citronen er presset, kaster jeg den bort. —

Jeg kunde endnu have lært meget af min Veninde; det var hende, der først fik *mig* presset, og det saarede min Forfængelighed.

Samme Dag havde jeg ventet Brev fra dig — der var ikke noget — og det var vel Dagens bitreste Skuffelse, skønt det var mig selv, der havde regnet galt.

Om Eftermiddagen var jeg paa en lang Skitur med en ung Mr. Donalds fra London. Forgæves blev jeg ved at tale »Teater« i Haab om, at han vilde nævne dit Navn. Men han gjorde det ikke, og jeg var grædefærdig.

Jeg har tilbragt en Juleferie med Far i Norge, saa jeg er ikke nogen ren Idiot til at staa paa Ski. Jeg er i hvert Fald ude over det Stadium, da man viljeløst driver derhen, hvor Skierne fører een, og uden at kunne gøre hverken fra eller til ser sig glide i en Grøft eller styrte ind mod et Træ — men jeg er ikke særlig dygtig, og det var han.

Jeg har altid godt kunnet lide ham, fordi han behandler mig, som om jeg var en Dreng og aldrig siger Komplimenter, men han behøvede jo ikke at vælge en af de vanskeligste Bakker, der har to Sving og et temmeligt stort Hop.

Naturligvis kunde det aldrig falde mig ind at lade mig mærke med, at jeg var bange. Jeg susede af Sted den ene Gang efter den anden og mistede uvægerligt Balancen i det første Sving eller ved Hoppet, og saa laa jeg der —. Gid jeg saa endda var blevet liggende, men jeg hvirvledes videre efter Skierne og Stavene, der fortsatte den vanskelige Nedtur. — Jeg *vilde* lære det og tilsidst fik jeg Mr. Donalds overtalt til at lade mig prøve hans Ski. De har Bindinger og bliver altsaa spændt fast til Foden. Man taber dem ikke i Hoppet, men det er farligt at falde, fordi Skierne jo sidder fast.

Det første Sving klarede jeg stolt — Hoppet ligesaa, og stedse hurtigere og hurtigere gik det videre. Det var mig umuligt i den vanvittige Fart at beholde Herredømmet over

disse Skier, der var meget tungere end mine egne. I det næste Sving faldt jeg — kastedes forover og til Siden, mærkede en stærk Smerte i min venstre Fod, der jo ikke kunde løsnes fra Skien og gled videre, stadig med de tunge, utaaelige Skier paa Benene.

Mr. Donalds, der stod ved Foden af Bakken, fik mig standset, og spændte Skierne af. Han var bleg af Sindsbevægelse og holdt paa, at vi straks skulde gaa hjem. — Det gjorde vi, men jeg foreslog, at vi spadserede til Hotellet i Stedet for at staa paa Ski, da min Fod blev ved at gøre ondt.

Se, det, der nu kommer, har jeg vanskeligt ved at fortælle. I Grunden synes jeg ikke, jeg har Ret til at gøre det, da det ogsaa angaar et andet Menneske, men jeg har lovet at skrive til dig om alt, hvad der sker mig, og der er et Spørgsmaal, jeg absolut maa have Svar paa: — Tror du, det er sandt, hvad mange Mennesker paastaar, at det er en ung Piges egen Skyld, hvis en ung Mand frier til hende — at hun kunde have afværget det altsaa — og følgelig burde have gjort det, hvis hun ikke vilde have ham? — Ja, jeg tænker ikke paa den Type af utaaelige Pigebørn, der ligefrem samler paa Frierier og bagefter praler af dem. Det er den Slags unge Damer, der ikke gaar af Vejen for et Kys i Krogene ved et Bal, og som derfor gaar for at være tidligere udviklet end vi andre. — I Virkeligheden er de mindre udviklede, for hvis de blot anede, hvad Kærlighed er, vilde de ikke sløse den bort til Per og Poul, men gemme den til den rette viste sig. — — Men tror du f. Eks., at jeg kunde have — — naa, ja — — have hindret Mr. Donalds i at fri til mig, for det var *det*, han gjorde, da vi nærmede os Hotellet.

Jeg forsikrer dig for, det var ikke faldet mig ind, at han var forelsket i mig. Jeg ved ikke, om jeg er anderledes end andre Pigebørn, der paastaar, at saadan noget har man altid paa Fornemmelsen. Jeg har aldrig haft det paa Fornem-

melsen. Jeg har Ord for at kunne holde unge, lidt for galante Herrer paa Afstand i en næsten uforskammet Grad, men jeg gør det, fordi de irriterer mig, ikke fordi det falder mig ind, at de skulde fri til mig — saa indbildsk er jeg heldigvis ikke. — — Og saa Mr. Donnalds, der netop var saa flink og rar — ja, jeg forstaar det ikke. Hans Stemme blev paa en Gang saa underlig, og der var noget i hans Øjne, der gjorde mig bange. Saa opdagede jeg, at han var midt i et Frieri og stirrede rædselsslagen paa ham.

— Nej, nej, nej, sagde jeg angst og grædefærdig som en Bøn om at holde op — og saa tav han, men hans Hoved sank helt ned paa Brystet, og han var kridhvid i Ansigtet.

Det var underligt, og jeg følte mig saa usigelig ulykkelig. — Smerten i min Fod var blevet stærkere, men jeg vovede ikke at spørge, om jeg maatte støtte mig til ham af Skræk for, at han skulde misforstaa det. — Desuden havde han jo Skierne og Stavene at bære paa. — Saa saare vi naaede Hotellet smuttede jeg fra ham, inden han fik Tid at sige mere.

Min Fod var opsvulmet, saa jeg maatte klippe Snørebaandene over for at faa Støvlen af, og saa svulmede Vristen og Anklen endnu mere op. Jeg gik straks i Seng og lod sende Bud efter Far. — Han saa, jeg havde grædt, men troede det var over Foden. Det var mig umuligt at sove. — Jeg kunde ikke faa Mr. Donnalds ulykkelige Ansigt ud af mine Tanker; jeg syntes, jeg havde været ond og hjerteløs og fortrød, at jeg ikke havde søgt at faa ham til at forstaa mig. — Nu var han sikkert endnu mere fortvivlet end jeg.

Klokken ti kom Far op for at se til mig. — Om det var bedre med Foden? — De dansede dernede — og Mr. Donnalds var der ogsaa. — Det undrede mig, og endnu mere undrede det mig næste Morgen (i Gaar) at modtage en Billet, hvori han bad mig glemme, hvad han havde sagt — Øjeblikket havde faaet ham til at overile sig.

Jeg havde haft en søvnløs Nat, Tæpperne syntes at hvile som Bly paa Foden, men tilsidst fandt jeg paa at stikke Benene ind i min Papirkurv og lægge Tæpperne ovenpaa — saa hjalp det.

Ud paa Formiddagen kom Lægen. — Det gik som altid: Han lyttede til mine Lunger. — Jeg tror, han vilde gøre det, om jeg saa havde fortalt, det var i Blindtarmen, jeg havde endt. — Altid de Lunger. — Foden interesserede ham ikke særligt — en Sene var forstrakt — Blyvandsomslag — nogle faa Dages Sygeleje.

Derimod fortalte han Far, at mine Lunger nu var helt friske. De talte længe alvorligt sammen. Lægen sagde: — De kan ta' hjem, naar som helst, men Deres Datter trænger til noget at beskæftige sig med.

Far svarede: — Hjemme er der jo saa meget, der interesserer hende, Bøger, Teater, Venner og Selskaber.

Lægen saa alvorligt paa ham: — Næ, jeg mener Arbejde. — Saa fortsatte de Samtalen ude paa Gangen.

En Picolo kom ind med Blomster fra en ung Franskmand. Han havde hørt om mit Uheld, men haabede snart igen at faa Fornøjelsen at danse med mig. Jeg sendte Picoloen over paa Posthuset for at høre, om der var Brev fra dig. — Det var der, og saa fløj Tiden, mens jeg læste det.

Jeg føler mig som et andet og højere Væsen, nu da jeg ved, at jeg har en engelsk Bedstefar og en fransk Bedstemor. — Det er der virkelig ikke mange, der kan prale af. — Du skriver, at Ægteskabet mellem dem blev ulykkeligt, fordi de tilhørte to forskellige Nationer, og at du vil haabe, at jeg vælger en Mand af min egen Nation. — Ja, men det gjorde du jo ikke engang selv trods dine Erfaringer, og jeg er i Grunden lige saa meget engelsk som dansk — ikke? Forresten var Fars Forældre jo saa vidt forskellige som nogen, skønt de tilhørte samme Nation.

Jeg har ofte spurgte Far, om hvordan det kunde falde en

jysk, bred Proprietær ind at gifte sig med den lille, spinkle, lidt snærpede Bourgeoisfrøken, som jeg kan tænke mig Bedstemor har været, da hun var ung.

Han svarer altid, at Bedstefar havde mange lystelige Indfald.

Men jeg kan ikke lade være at ærgre mig over, at han døde saa tidligt, ellers var Bedstemor sikkert ikke flyttet til København, og tænk, jeg kunde være taget over paa Gaarden om Sommeren, i Stedet for at traske rundt fra Badhotel til Badhotel, for det er jo slet ikke at være rigtigt paa Landet.

Kendte du Bedstefar? Og var det der paa Gaarden, du traf Far? — For saa kunde jeg i Grunden godt lide at vide, om det er sandt, hvad Far altid praler af, at ingen kunde pløje en Fure saa snorlige, eller køre et Par Heste som han.

I Grunden kan jeg godt tænke det om ham — Sportsmand er han — og naar han kører Bilen, føler jeg mig saa uendelig sikker og tryk, at det for den Sags Skyld var ligegyldigt, hvad der kom os paa tværs, jeg er overbevist om, at han vilde klare det. Hans Blik er saa roligt, og der kommer noget næsten forklaret over hans Ansigt, naar han styrer gennem en stærkt trafikeret Gade.

Lige saa roligt og sikkert vilde han tumle et Par vilde Heste, tror jeg, og det vilde være umuligt at blive bange.

Jeg glæder mig til, Foden kommer sig, for saa skal vi hjem igen, og saa suser jeg hele Europa igennem med min egen Fattermand ved Rattet. — Jeg er saa stolt af ham, men nu, da jeg har læst dit Brev, kan jeg tænke mig, hvor forskellig han er fra *din* Far. — Far siger aldrig »Vi to«, men »For *din* Skyld«. — Al Ting er blot for min Skyld, men meget hellere vilde jeg, at det skuld hedde »Vi to«, det er saa smukt.

I Gaar Eftermiddags kom han smilende ind til mig med noget skjult paa Ryggen.

— Naa, fortæl mig saa, hvad det er for en jysk Provins-journalist, hvis Hjerte du har sat i Brand, sagde han spøgende. — Jeg blev rød og bleg og rakte ivrigt Haanden ud.

— Er der et Brev?

— Ja, med Bladets Navn trykt udenpaa oven i Købet, lo Far. — Vil du nyde det i Enrum?

— Nej, du maa ikke gaa, Far, bad jeg bønligt, og han satte sig lydigt og saa til den anden Side, mens jeg læste.

Jeg vidste, det var Svar fra Bladet, jeg havde skrevet til og rev spændt Konvolutten op. — Svaret var ja, jeg skulde komme.

I min Modløshed over ikke selv at være noget havde jeg Dag efter Dag kastet mig over Annoncerne »Plads tilbydes«; da var det, netop som min Veninde kom hertil, at jeg fandt et Tilbud for en ung Mand som Journalistelev ved et lille Provinsblad. Jeg søgte Stillingen.

Jeg skrev et spøgefuldt Brev til Redaktøren, hvor i jeg undskyldte, at jeg ikke var en Mand. Han maa aabenbart have moret sig over mit Indfald, i hvert Fald sad jeg nu med hans Svar i Haanden og læste, at det netop var livligt Stof, de trængte til i Bladet, at jeg kunde faa en Begyndelsesgage paa 125 Kr., og at jeg skulde telegrafere omgaaende, om jeg kom.

Ja, Mor. — Jeg betroede dig ikke noget i forrige Brev, for det hele var jo saa usikkert. I Virkeligheden havde jeg ikke det fjerneste Haab, og Tilbudet kom som et Lyn fra en klar Himmel.

Jeg saa over paa Far — han sad og smilede til mig.

— Far! sagde jeg og prøvede paa at tale roligt, har du tænkt over det Lægen sagde om Arbejde?

Og nu skete det vidunderlige, som jeg mindst af alt havde ventet, Far svarede: — Ja, jeg har tænkt over det, Lægen og jeg spiste Lunch sammen, og vi talte meget om dig, jeg

tror, det er bedst, at du selv træffer Bestemmelse om, hvad du vil bestille.

— Aah, Far — jeg bredte Armene ud for at knusomfavne ham. Han satte sig paa mit daarlige Ben, men jeg glemte at skringe af lutter Henrykkelse.

Jeg viste ham Brevet, og saa blev han alvorlig. — Han havde ikke tænkt sig, at vi skulde skilles, i København var der jo saa meget, jeg kunde tage mig til, og jeg behøvede ikke at ta' det saa højtideligt. — Hvorfor begrave sig i en lille Provinsby, naar man er ung og livsglad? — Men han havde jo lovet — og du ved, Far holder altid, hvad han lover — altid!

— Kære Vera, sagde han ømt og tog min Haand; lad det ikke blive for længe. — Jeg kan ikke undvære dig, men jeg gør det for din Skyld.

— Far! raabte jeg og omfavnede ham igen — vi to. — Jeg tænkte paa dig og din Far, da jeg sagde det, og Far fik Brillerne af, fordi de var ved at blive duggede. — Vi to, gentog han, kære, lille Barn, vi to.

Og nu er jeg altsaa allerede ved at blive bange kun en Dag efter. — Far længes efter at komme hjem, han har betroet mig, at der var Forretninger, som han egentlig ikke kunde opsætte længere, saa ogsaa af den Grund er han glad over, at jeg nu er kommet mig helt. Han gaar og piller ved Automobilet hele Dagen; før da han kiggede ind, var han helt sort paa Næsen, men tænk, det klædte ham — — al Ting klæ'r vist Far, tror du ikke? — — Jeg nikkede til ham og sagde »Vi to«, og Far nikkede igen og svarede »Vi to«, men han vidste ikke, at jeg tænkte »Vi tre« — og at det var dig, der havde lært mig det rigtige Ord.

Din Vera.

P.S. Dit næste Brev maa sendes til Charlottenlund, *poste restante*.

London, 2den Februar.

Elskede Vera!

Saa er du altsaa i Danmark igen.

I Tankerne har jeg fulgt Far og dig paa jeres Biltur op igennem Tyskland, bort fra Sneen og Solen og Alpernes rene Luft, ind i Mørket og Ødet, Taagen og Regnen, gennem tyste Granskove, langs svulmende Floder, højere og højere mod Nord ad sandede, stenede Veje ud imod Havet.

Far sidder rolig og sikker ved Rattet, nydende Sportens Spænding, du indhyllet i Pelsværk lige til Næsen ved hans Side.

Jeg kender dig allerede godt nok til at vide, at du aldrig kunde tænke dig at gemme dig ned i Vognens Læ bag hans Ryg. — Du vil nyde Farten, føle Luftens Tryk mod dit Ansigt, følge Vejens Slyngninger med dit Blik og tælle Kilometerstenene langs dens Kant, mens du henrykt lytter til Hjulenes hurtige Snurren, der fylder dig med en brusende Energi.

Hjemad — hjemad til Arbejdet.

Og jeg ser jer, »I to« staa ved Skibets Ræling paa Færgen, der fører jer over Østersøen. — Du med Øjne, der lyser af glad Forventning om det, der skal komme — Far med Æmhed og Vemod i Blikket, fordi han ved, at Livet, der kalder paa hans lille Pige, vil gøre ham til en ensom Mand.

Men endnu — endnu har han dig — og maaske haaber han i sit inderste Hjerte, at du alligevel i sidste Øjeblik skal tage en anden Beslutning. — Men i alt Fald, det, at han gav dig Lov, at han frivilligt gav Afkald paa at have dig i sin Nærhed og kun tænkte paa din *Lykke* — det er mig et Bevis paa, at Livet ogsaa har lært ham Resignation.

Saa ruller I da op foran Villaen i Charlottenlund, der er festligt oplyst og pyntet med Blomster i alle Stuerne. Bedstemor og Tante Edith staar i Døren og tager imod jer. Der er varmt og hyggeligt alle Steder — de fører dig i Triumf op i dine egne Stuer og pakker dig ud af al Pelsværket.

Dine egne Stuer, hvordan ser de ud nu? Den Gang jeg forlod dig, var de indrettet efter dit eget barnlige Behov med diminutive, hvidlakerede Møbler, Legetøjsskabe, naive Billeder paa Væggene og Hylder med al Verdens Billedbøger. —

Nu, da de rummer en voksen, forvænt ung Dame, har de vel et helt andet Udseende, præget af din egen Smag.

Føler du ikke et lille Stik i dit Hjerte ved Tanken om, at du snart igen skal forlade din lune Rede og flytte ind i et ensomt, lille Værelse, langt borte fra *dine Slægtinges kærlige Omsorg*.

For enten de er saadan eller saadan — dig forkæler de.

Og hvad vil de to sige, naar de hører, hvad du har for. Mon du ikke der vil faa den værste Kamp, mon du hos dem vil møde den samme varme, uselviske Forstaaelse som hos Far.

De forstaar jo ikke, at der er Mennesker, der fordrer Livet omsat til brusende Akkorder og ikke kan nøjes med at lytte til Hjemmets stille og enkle Melodi.

Ak — de skulde vide, hvor ofte vi, der staar midt i Verdensorkesterets brusende Tonevæld, kan gribe os selv i at lytte efter en hjemlig kendt Strofe og røres til Taarer, naar vi fornemmer den. — De skulde vide — at en dyb Længsel efter det, vi forlader — det, vi ofrer — Hjemmets varme Atmosfære altid lever i os — og af denne Længsel skabes den evige Kunst. — Den, som ikke har prøvet at længes og savne, ved ikke helt, hvad Kærlighed er, og derfor maa vi gaa — bort fra alt det, der binder os stærkest, ud i Ensomheden. Jeg ser i Tanken mit fordums Hjem, jeg ser det festligt dækkede Bord, jeg ser Fars smukke, alvorlige

Ansigt bag Blomsteropsatsen, og jeg hører den lette Skælven i hans Stemme, da han hæver sit Glas og ønsker dig »Velkommen hjem«.

Afskedens graa Dag tegner sig allerede for hans Blik, han skal atter miste — stakkels Far.

Hvorfor skal vi Mennesker altid gøre hinanden Fortræd og ofte mest dem, vi holder af?

Ja, du har jo prøvet det selv nu.

I dit Brev fortæller du mig om den Smerte, det har forvoldet dig, at du kom til at gøre en ung Mand, en flink Kammerat Fortræd. — Og du spørger, om saadan noget ikke kan undgaas.

Jeg tror det ikke, og du skal ikke gøre dig selv alt for mange Bebrejdelser, for i dette Tilfælde i al Fald var du uden Skyld.

Kærlighed i sin Begyndelse er som en Leg — en legen Skjul kunde jeg fristes til at sige — hvor ingen af Parterne rigtigt tør komme frem og vise sig, som de er.

I Dagevis, i Uger, i Maaneder kan dette vare, snart tror man — snart tør man ikke tro. Man er bange for at blotte sin Følelser, fordi man frygter, de ikke skal blive gengældte — man gør sig stiv og utilnærmelig, blot for ikke at røbe sit inderste Jeg. — Mange Gange er to Mennesker, der i Virkeligheden hørte sammen, kommet til at gaa hver sine Veje, fordi ingen af dem vovede at træde først ud i Lyset.

Helt anderledes uforbeholden er man overfor den Mand, i hvem man kun ser Vennen og Kammeraten — ganske uden Beregning og uden Skrupler, og naturligvis kan denne »Kommen-i-Møde« misforstaas af en Mand, hvis Følelsesliv ikke er alt for udviklet. — Vær derfor ikke bekymret, Mr. Donnalds trøster sig nok — har maaske allerede gjort det, men trist er det at miste sine gode Venner paa den Maade.

Jeg skrev til dig, at jeg *ønskede* for dig, hvis du mødte den rette Mand, at han da maatte være af din egen Nation.

— Men den rette Mand kommer man ikke forbi, naar man møder ham. Ham maa man standse ved, hvor han saa kommer fra, og følge, hvor han saa gaar hen. — Hverken andres eller egne Erfaringer kan hjælpe, naar man er forelsket — og jeg *var* forelsket i din Far.

Hvordan det gik til, at Bedstefar giftede sig med Bedstemor? spørger du. — Ja, jeg ved det saamænd ikke — Franskmændene har en rask lille Sætning, der saa let klarer den Slags Besynderligheder »Les extrêmes se touchent«.

Sikkert er det, to Mennesker kunde ikke være mere forskellige, end de to var. Han traf hende, da hun lærte Huusholdning i Præstegaarden i det Sogn, hvor hans Gaard laa. Hun skal fra først af have været ganske umodtagelig for hans Kurmageri, og maaske har dette krænket hans Selvfølelse og vakt hans Erobrertrang, og hun har ladet sig overrumple. Maaske har det ogsaa smigret hendes Forfængelighed, at hun mente at kunne vikle den store, stærke Mands Vilje om sin spæde Lillefinger.

Naa, Forelskelsen varede vist ikke længere, end til hun var vel indenfor Døren og begyndte at vende op og ned paa alt i den gamle Gaard, til hun fik de gamle Stuer, der før var præget af tung Soliditet, omdannet til en luksuriøs udstyret Bourgeoisirede, hvor Bedstefar aldrig lærte at føle sig hjemme.

Jeg har vist fortalt dig, at jeg traf din Far hos min gamle Ven og Opdrager. Han kom der paa en kort Visit paa Gennemrejse til sit Hjem, hvor han skulde tilbringe sin Ferie, og vi blev i de Par Dage, hans Ophold varede, meget mere end rigtig gode Venner.

Allerede Dagen efter hans Afrejse kom der Brev, Invitation fra Forældrene til at komme til Gaarden, og jeg rejste straks.

Aah, du, den Maaned, der kom, det blev netop saadan en Tid som den, jeg før skrev om, optaget af en eneste lang,

halv lykkelig, halv vemodig Kærlighedsleg. Hver anden Dag var jeg oppe paa Lykkens højeste Tinde — og hver anden Aften gik jeg bedrøvet i Seng med det Forsæt at pakke Kufferter og rejse. Men næste Morgen, naar han bankede paa min Rude og bad mig følge med ud og se paa Arbejdet i Marken, saa glemte jeg den foregaaende Aftens Beslutning og fulgte ham. — Og tilsidst, da vi begge skulde rejse — hver til sit — blev det os med ét klart, at vi slet ikke kunde skilles, at vi ikke mere kunde undvære hinanden.

At vor Kærlighed var stærk og evig, derom tvivlede vi ikke et eneste Øjeblik — umuligt kunde vi tænke os, at det nogen Sinde skulde blive mellem os som mellem Bedstefar og Bedstemor, hvis triste Samliv vi stedse havde for Øje. — For det opdagede jeg da ogsaa i den Maaned, jeg var i deres Hjem — mellem dem var alt forbi — ikke en Tanke, ikke en Tøddel, ikke engang deres Stuer delte de sammen.

Bedstefar havde mange lystelige Indfald, siger Far, ja, nu skal du høre et af dem.

Den Dag, jeg kom dertil, hentede din Far mig ved Stationen. Det havde regnet, men Solen brød lige frem, da Toget kørte ind: — Den byder dig velkommen, sagde Far og lo.

Der var ikke langt op til Gaarden, og Far og jeg, der ikke havde set hinanden i hele tre Dage, og derfor syntes, vi havde en Masse at tale om, besluttede at lade Bagagen gaa med Vognen og selv spadserere.

Vi kom ubemærket ind i Forstuen, og Far hjalp mig Overtøjet af, saa aabnede han Døren ind til den store Salon for at lade mig gaa først ind. Men jeg standsede betuttet paa Tærskelen, thi lige ved Døren saa jeg en stor Plakat, hvorpaa der stod:

— Tør Fødderne godt — Gulvtæppet er lyst. —

Jeg fo'r ud igen og begyndte at skrabe Støvler, og din Far lo. Men da jeg gik hen over Gulvtæppet for at hilse

paa Bedstemor, der sad i den anden Ende af det store Værelse og saa paa mig over Brillerne, kunde jeg alligevel ikke lade være med at vende mig og se efter, om der kom Mærker — og altid senere var det med en vis Utryghed, at jeg færdedes i denne alt for fine Stue.

Jeg fik bagefter at vide, at Bedstemor havde ladet Plakaten sætte op, fordi Bedstefar aldrig kunde lære at skifte Støvler, naar han kom hjem fra Marken, men altid busede lige ind.

Den Dag, da den var sat op, kom din Bedstefar som sædvanligt hjem og vilde gaa lige ind. Han standsede og læste, saa brast han i Latter, drejede sig rundt paa Hælen og gik ind i sine egne Værelser, der laa paa den anden Side af Forstuen, og siden satte han aldrig sine Fødder i Salonen. — Men han hævnede sig.

Hvor Haven endte, laa der en Eng, der stødte op til Præstegaardsengen. Mange Gange om Dagen havde Bedstemor Ærinde til Præstegaarden, hvor hun følte sig som hjemme fra den Tid, hun havde Ophold der, og hvor der, som hun sagde, »var Mennesker, hun kunde tale med«.

Hun smuttede da altid den Vej, ned gennem Haven og over Engene til Præstegaardshaven — det var langt kortere og bekvemmere end Landevejen, og hun behøvede ikke at tage Hensyn til sin Paaklædning.

Men da hun Dagen efter, at hun havde anbragt sit Oplag, kom derned, var Laagen lukket til, og der var sat et mandshøjt Pigtraadshegn op. — Paa dette var anbragt en Plakat, nøjagtig som hendes egen — og paa den stod:

— Gaa ad Landevejen — Græsset er malet. —

Aah, jeg kunde fortælle dig mange smaa Historier derovre fra Gaarden, triste og muntre. Helt godt at være var der kun ude i Mark og Skov — og der var vi da ogsaa fra Morgen til Aften, din Far og jeg alene.

Men for i Dag maa jeg lægge Pennen bort, for jeg er ikke helt rask. — Det er Hovedet — Nervesmerter. Jeg fik det paa Teatret i Gaar Aftes — der var noget i Vejen med Varmeledningerne, de nægtede pludselig at fungere, og der var frygteligt koldt overalt, paa Tilskuerpladsen, i Garderoberne, men mest paa Scenen, hvor vi gik rundt mellem malede Roser i tynde Sommerkjoler og frøs, og hvor jeg altsaa hentede mig det lille Anfald af Nervevigigt, der piner mig i Dag.

Heldigvis er i denne Tid alle Prøver indstillet, fordi den Forestilling, jeg sidst omtalte for dig, har haft Premiere og er blevet en stor Sukces.

Jeg sejrede — dog uden at det voldte mig nogen større Glæde — tværtimod — for jeg gaar rundt med den for en Kunstner lidt forsmædelige Følelse at have givet Sten for Brød, for Stykket er under Lavmaal.

Jeg længes efter at faa at vide, om du saa virkelig rejser over til den lille Provinsby, om du faar Mod til det, og om du faar Lov.

Tusinde kærlige Hilsener

fra Mor.

Undskyld Skriften og Sjuskeriet, det er altsammen Hovedets Skyld.

*Brevkort.**Hovedbanegaarden, 14de Februar.*

Tante Edith.

Far.

Jeg.

Mor.

Bedstemor.

Kære Mor!

Tænk paa mig! — Om fem Minutter ruller Toget ud fra Stationen mod Jylland, og jeg skal første Gang prøve at staa paa egne Ben. Tak for Brev. — Gud, hvor *har* jeg soldet. Her ser du de Champagneglas, hvori Familien drak min sidste Skaal. Jeg har tilladt mig at sende et med til dig ogsaa, men det manglede altsaa desværre.

Far ordnede Tante og Bedste uden min Mellemkomst; de er vildt forargede, og saa er jeg sikker paa, at jeg er paa rette Spor. — Du skal nok faa et ordentligt Brev omgaaende, men jeg har altsaa ikke bestilt andet, end at gaa fra Afskedsfest til Afskedsfest.

Jeg har ikke faaet Sovevognsplads — Bedste tuder — bare Toget ikke gaar — men jeg *maatte* sende disse Linjer. Farvel-farvel. — Adresse direkte Bladet — ikke længere poste restante (Gud ske Lov)

Din Vera.

P. S. Dine Nervesmerter er vel gaaet over? — Jeg kender en Massage. — Skal jeg komme? — Ha-ha.

London, 20nde Februar.

Journalist Frøken Vera — (er du ikke helt stolt?)

Kæreste Vera!

Tak for dit lille Brevkort. — Allerede igen paa Vej ud i den vide Verden — og alene. Saa hurtigt troede jeg ikke, det skulde være. Jeg fik helt Hjertebanken, da jeg læste de faa Linjer, du havde kradset ned lige inden Togets Afgang. — Naa, Humøret synes du jo ikke at have mistet, eller — var det lille ha-ha til Slut maaske et Udslag af Nervøsitet. Du kan forstaa, at jeg i mægtig Spænding venter dit næste Brev. Jeg længes efter at høre om din nye Virksomhed — hvilket Stof du faar, hvilke Mennesker, du skal arbejde sammen med, hvordan din Dag former sig og om dine Aftener, naar du er færdig med Arbejdet. Hvor skal du bo? Hvem faar du at omgaaes — der er Tusinde Ting, jeg havde Lyst til at spørge om, men jeg venter nu, at du med din bekendte Skrivefærdighed vil oprulle et Billede for mig af hele den lille, morsomme — eller synes du maaske kedelige — By, hvor du nu skal leve.

Gid, jeg kunde pakke min Kuffert og rejse over til dig, det vilde være vidunderligt. Saa skulde vi gaa lange Ture sammen i Byens Omegn, — og om Aftenen — vi to alene spise vor Middag paa Byens Hotel. Og hvor skulde vi sludre sammen, saadan som man jo alligevel ikke kan sludre i et Brev, fordi hvert Spørgsmaal saa længe maa vente paa sin Besvarelse.

Jeg kan desværre ikke skrive ret meget til dig i Dag, for jeg er stadig en Smule daarlig og meget træt. Det gaar saa langsomt med at komme sig, fordi jeg hver Aften maa staa op og udføre min Teatertjeneste.

Stykket er blevet en Kassesukces, men Sukcesen er betinget af min Udførelse af Rollen. — Jeg siger det ikke for

at prale, men min Direktør paastaar det og jamrede højt, da han hørte, jeg var blevet syg.

Altsaa ligger jeg Dagen igennem, først ved 6-Tiden staar jeg op og spiser min Middag oppe, før jeg tager til Teatret. Jeg maa fylde mig med Pulvere for at holde Feberen nede, og naar jeg kommer hjem, staar min rare, gamle Husholderske parat med Kamilleteen, som nydes paa Sengen. Jeg sover daarligt, drømmer og fantaserer.

I Nat var det om dig. — Jeg saa dig i sidste Øjeblik springe paa Toget, der allerede var i Gang og snuble paa Trinbrædtet. Far greb dig i sine Arme og knugede dig ind til sig, mens Toget kørte bort og forsvandt i det fjerne. I græd begge, og du gemte dig ind til ham, som om du var bange for, at han igen skulde slippe dig. Kom du med det Tog — eller blev du bange i sidste Øjeblik — hvad betyder min Drøm?

Maaske slet ingen Ting, den var vel bare en Følge af dit Brev.

Jeg kan ikke skrive mere — du ser maaske af min Skrift, hvor svært det falder mig. Men min varmeste Lykønskning til det nye Liv, du nu begynder, den maatte jeg da sende dig straks.

Skal jeg komme, spørger du, og ler selv af Taabeligheden i dit Spørgsmaal. — Du kender en Massage —.

Jeg lukker Øjnene og tænker mig dig siddende ved min Seng. Du lægger din lille, kølige Haand paa min Pande og stryger mig let og kærligt over den — og pludselig fyldes mine Øjne med Taarer, og jeg græder, saa jeg atter vaagner op af min Døs ved at høre min egen Hulken. Men alligevel synes jeg selv, at jeg er bedre nu. Du har været i min Stue og rørt ved min Pande — jeg vil snart igen blive helt rask.

Farvel elskede Vera — og tusinde Gange til Lykke fra
Din Mor.

20nde Februar.

Kære Mor!

Himmel og Jord! — I fem Dage har jeg været her, og ikke et Ord har du faaet. — Naa, jeg haaber, at mit Brev vil krydses med et nyt fra dig paa Nordsøen. — Maaske sidder du i Øjeblikket og skriver til mig — herlig Tanke.

Akklimatiseret? — Forhaabentlig bliver jeg det aldrig. — Jeg fortæller mig selv hver Morgen, naar jeg staar op og hver Aften, naar jeg gaar i Seng, at dette kun er en Overgang til noget bedre, ellers holdt jeg det vist ikke ud.

Her er rædselsfuldt — men herligt. — Kære, hvor jeg nyder det — og hader det, morer mig — og længes. — Lad mig begynde bagfra, saa gaar det bedst.

Altsaa: Jeg sidder i Øjeblikket ved min Kontorpult — ved et Vindue til Gaarden og har lige aftalt med »Amtstidende« og »Stiftstidende« (som er vore værste Konkurrenter, hvorfor vi altid skændes med dem i Bladet, men i Virkeligheden er vi fine Venner) jeg har altsaa aftalt, hvorledes vi i Aften skal »dele« et Højskolemøde, en Generalforsamling og et kristeligt Foredrag. — Jeg fik det sidste, man maa finde sig i meget, naar man er Nybegynder. Bagefter bytter vi Referater, forstaar du nok.

Nej, men jeg maa fortælle dig om min Ankomst til Byen. — Den var guddommelig.

Jeg sov som en Sten, saa saare Lille-Bælt var passeret. (Stærk Tilhænger af en Bro over Bæltet. — Man bli'r Bolshhevik, naar man jages ud af Toget i Natten og Kulden, mens de lykkelige med Sovevogn slænger sig i deres Køjer.) — Men jeg mangler vist »Taget«. — Jeg kan ikke lade være at tænke paa, at hvis Far havde været med, havde han nok skaffet mig Sovevogn paa en eller anden ubegribelig Maade.

Naa, men det var altsaa Ankomsten. — Konduktøren stak Hovedet ind ad Kupévinduet og raabte: Hallo — lille Frøken, det er næste Gang.

Nu ved jeg ikke noget værre end at blive kaldt »Lille Frøken«, men jeg tilgiver Manden, fordi jeg ellers havde sovet lige til Endestationen. Jeg prøvede at frisere mig lidt for at faa Orden paa Krøllerne og lagde Haarnaalene fra mig i Vindueskarmen — om man kan kalde den saadan — da — oh, Rædsel og Skræk — pludselig triller de ned i Sprækken ved Vinduet og er ikke til at faa op paa nogen Maade.

Jeg ankom altsaa søvndrukken og med Haaret ned ad Nakken Klokken syv Morgen; jeg købte et Stykke hengemt Chokolade hos en lige saa hengemt Garderobedame og bad med mit mest beskedne Smil, om jeg ikke kunde købe et Bundt Haarnaale. — Det kunde jeg ikke, derimod gik hun ind ved Siden af og trak et Par Stykker ud af sit eget Hoved og gav mig. (Triumf! — Ha! — Dem havde Far ikke skaffet.)

Saa telefonerede jeg til Bladet, og Redaktøren svarede, at jeg skulde gaa ned ad Hovedgaden. Det er Byens smalleste, i hvilken Anledning den hedder Storegade. Den er forresten ikke andet end Gadespejl ved Gadespejl; om Eftermiddagen sidder der et Ansigt i hvert Spejl, og jeg faar Lyst til at række Tunge eller gøre noget andet frygteligt, naar jeg gaar forbi de mange kritiske »Edderkopper«. (Det kalder jeg Edderkopperne, fordi de sidder paa Lur ved deres Spind efter en Flue, de kan udsuge.)

Men det var Ankomsten! — (Redaktøren siger ogsaa, at jeg mangler Samling, jeg kommer nemlig hele Tiden til at tænke paa noget nyt, og saa *maa* jeg have skrevet det med det samme, inden det flyver ud af Hovedet igen.)

Altsaa: — Min Redaktør, der bærer det velklingende, ægte, danske Navn Christian Pedersen med d, og er en for-

færdelig rar og skikkelig Fyr, som aldrig bander, aldrig skælder ud og næsten heller aldrig siger noget, undtagen naar han kommer med en lille, ironisk Bemærkning — stod i Døraabningen, bred og mægtig i broderede Morgentøfler og med lang Pibe i Munden og raabte »Stop«, da jeg var ved at gaa forbi.

Han sagde, at jeg skulde gaa der og der og derhen, saa vilde jeg finde et lille Hus, hvor jeg kunde leje et Værelse.

Jeg fulgte altsaa hans Anvisning, og i Udkanten af Byen med en herlig Udsigt over Marker og Skove fandt jeg virkelig, hvad jeg søgte.

— Ork, Gud ja, sagde Konen, der lukkede op. — Vi er vant til at faa de her »Sonalister«, men de plejer jo at være Mænd.

Jeg kom med en hel Del Undskyldninger, fordi jeg ikke var en Mand, og saa sagde hun, at det kunde maaske være meget rart til en Afveksling. Hun grinede hele Tiden, og Værelset kostede jo 18 Kroner. — Gud synes Frøken virkelig, at det er billigt, den forrige gav kun 16, og jeg var saa bange for, at De skulde sige, det var for meget, — men Frøkenen er alt for beskeden, vil Frøkenen ikke nok sige, at Frøkenen kun vil ha' Værelset, hvis Frøkenen kan faa et Konsolspejl, for det vil jeg saa gerne ha', og saa kan jeg sige til min Mand, at det har Frøkenen sagt.

— Det vil jeg nok sige! — Er her ingen Konsolspejl. — Ja, det maa jeg absolut ha'. — Hun fniste lykkeligt.

— Og saa er de nederste Vinduer sømmet til for at Batterierne ikke skal komme flyvende ind og gøre Frøkenen syg. (Hun mente Bakterierne, forstaar du vel.)

Men nej, hvor er det sjovt at ha' sit eget Værelse med egen Indgang, Brevkasse, Brændeskur osv.

Mine Værtsfolk sover i Værelset ved siden af — han snorker ganske forfærdeligt, men er forresten vældig flink, og de kappes om at pynte op i mit Værelse med de bedste

Møbler og Billeder, der findes i Huset, fordi jeg er saa »beskeden«. — Jeg har otte Puder af forskellig Slags i min Sofa, og paa den ene er broderet — kun en lille halv Time. — Man siger, de har fundet hinanden gennem Avisen, men jeg tør ikke spørge.

Min Mad spiser jeg i et Pensionat i Storegade. — Op ad en vældig stejl Trappe, saa lige ind i Spisestuen, hvor jeg er det eneste kvindelige Væsen ved Bordet. — Her spiser en Mængde Kommis'er, af hvilke to har deforme Hoveder; de er meget nationale og holder lange, politiske Taler, som man kan læse i Jyllandsposten samme Morgen, men det er ikke *dem*, der har skrevet dem.

De retter kraftig Angreb paa det usselige Væsen, Kvinden, og da jeg er dette Køns eneste Repræsentant, maa jeg tage alle Skyllerne. — Jeg har en skarp Tunge og kan altid svare dem, men jeg ærgrer mig, hver Gang jeg igen klatter ned ad Trapperne, over, at jeg i det hele taget har gidet aabne Munden til Ære for den Slags Væsener.

Forøvrigt spiser her en Urtekræmmer, som har daarlig Aande og stanger Tænder ved Bordet. — Han er efter sigende meget rig, men endnu mere gerrig, og trods sin ualmindelige Ubehøvlethed og sine modbydelige, smaa stikkende Øjne hævder han, at Mænd med Penge kan faa den Kvinde, de peger paa. — Uf!

Værtinden har to søde Døtre, der varter op ved Bordet, men Manden i Huset ser man næsten aldrig. Han har ligget til Sengs i Maanedsviis, og til min store Overraskelse sad han i Dag for første Gang paa Stolen ved Gadespejlet, da jeg kom, og da Urtekræmmeren begyndte paa en lidt ovovet Historie, sagde han højt og tydeligt:

— Jeg taaler ikke uartige Historier i mit Hus. (Bravo!)

Forresten spiser her en Postassistent og en Kontorist, som har lovet at lære mig at spille L'hombre. — De har taget det fornuftige Parti ikke at sige et Muk under Maal-

tidet. (Bare jeg kunde være lige saa fornuftig, men naar jeg nu har saa mange, storartede Svar paa Haanden!)

Kære, kære, kære! — Hvis jeg ikke slutter om ti Minutter, naar jeg ikke at spise til Aften inden det kristelige Foredrag, og jeg har næsten ikke faaet skrevet noget. Du maa lige høre, hvordan min Dag gaar:

Op 7,15 (mørkt!) — Pensionat (The) — hente Post i Boksen for Bladet — Klokken ni modtage Telegrammer fra København pr. Telefon (ialt fem Gange dagligt) — skrive humoristisk Leder til Rubrikken »Dag efter Dag« — læse Korrektur (og jeg, som ikke kan stave). I Gaar sagde Redaktøren, at jeg maatte passe bedre paa, men det gjorde ikke saa meget med Kommaerne, for dem var der alligevel ikke ret mange, der havde Forstand paa — og *det* er det eneste jeg kan — for der er i det mindste System i Tegnsætningen.

Naa, saa skal jeg skrive et Vers (grufuldt) under Mærket »Poppe«, lægge Aviser paa Plads — og saa forøvrigt referere Foredrag, Møder og Generalforsamlinger i een Uendelighed. — Byen tager al sin aandelige Føde ind gennem Øret, og Højskoleforstandere summer om som flittige Bier. — Nu har jeg lært at skrive selve Referatet rent og færdigt, mens Foredraget bliver holdt. — Ellers overkom man ikke alle de Møder.

Paa Redaktionen er der en Redaktionssekretær, som jeg kalder »Markmusen« fordi han har Musetænder. Han er næsten Københavner og anses for en stor Don Juan. — Ekspeditionen bestaar af en ældre, stramtandet Frøken, der prøver at smile elskværdigt. — Tre Telefoner, Ekspedition og Redaktion i samme store Værelse.

Aah, der var saa meget endnu!

De Aftener, jeg har fri, øver jeg mig i at skrive Noveller, som jeg omgaaende brænder, eller i at skrive Vers. — Jeg er begyndt at blæse Okarino (paa Kirkegaarden) — det er

lige ved Siden af — romantisk!) Og forresten vil jeg betro dig, at i Breve til Far er alt naturligvis herligt.

Kommis'erne er unge, glade Handelsmænd osv. i den Dur. — Derfor er det rart, at jeg har dig, som jeg kan fortælle Sandheden. — Til at begynde med syntes jeg, det var væmmeligt at blive kommanderet — især af Markmusen — nu har jeg heldigvis vænnet mig til det.

Budget:

Værelse	18 Kr.
Kost	90 Kr.
Ugentlig Bad	4 Kr.
Bibliotek	5 Kr.
Ialt	<u>117 Kr.</u>

Rest: 8 Kr. til Forsaaling, Chocolate m. m. — Men Far holder mig med rigelige Lommepege, og dog har jeg Lyst til at prøve at klare mig helt selv. — D. v. s jeg maa lægge mine dyre Vaner af, saa som at køre anden Klasse til Referater i de nærmeste Byer. — Bladet betaler kun tredie Klasse.

Nej, nu maa jeg slutte. — Pligten kalder.

So long.

Vera.

P. S. Jeg holder mest af at skrive Interviews. — Synes du ikke, det er morsomt at tage Folk paa Kornet og afsløre dem gennem deres Tale? —

P. S. P. S. Til at begynde med kneb det frygteligt at forstaa det jyske, men de Herrer Kolleger var flinke til at hjælpe.

P. S. P. S. Jeg har paa Fornemmelsen, at jeg vækker Opsigt, Edderkopperne vibrerer med Næseborene.

London, 28nde Februar.

Kæreste Vera!

Husker du, hvad det er i Dag? — Ja, naturligvis husker du — Fars Fødselsdag.

I gamle Dage, da var det en af Højtidsdagene, vi tilbragte den altid alene sammen — han og jeg, gik ud og spiste Festmiddag til Forargelse for Bedste, der ikke holdt af at blive snydt for Selskabet. — Men Far brød sig ikke om Festtaler og længe-Leve-Skaaler, det kom ingen ved, at han blev et Aar ældre, ingen andre end ham selv og mig.

Hvem spiser han med i Dag? Sidder han hjemme med Farmor og Tante Edith, eller har han for en Gangs Skyld føjet Bedste og inviteret Venner og Bekendte af Frygt for Ensomheden. — Eller spiser han alene ude for at undgaa at tale om sit Savn og for at drømme sig tilbage til Fortiden.

Hvor er det besynderligt og meningsløst, at vi tre, Far, Mor og Barn, der burde danne et Hjem nu lever hver for sig og fører hver sin Kamp. Du og jeg ensomme mellem Fremmede, og Far — maaske endnu mere ensom i et Hjem, hvis Rammer sprængtes, fordi han drevet af en alt for sart Pligtfølelse, førte Elementer derind, der sprængte Harmonien og skabte Ufreden.

Jeg anklager ingen — mindst din Far, der ud fra sin Opdragelse og sin Natur maaske ikke kunde handle anderledes, end han gjorde. — Men jeg har sørget dybt, og nu da jeg af dine Breve tvinges til at tænke tilbage, gribes jeg undertiden af noget af den gamle Bitterhed, der beherskede mig den Aften, da jeg i Vrede forlod mit Hjem.

I Aarevis har jeg brugt Arbejdet som bedøvende Middel mod de smertefulde Tanker og den sviende Længsel. I Livets Kamp hærdedes min oprindeligt alt for saarbare Føl-

somhed. Den Dør, jeg selv i krænket Stolthed slog til efter mig, skulde aldrig aabnes mere — aldrig vilde jeg komme som en ydmyg Tigger og banke paa igen. — Jeg *vilde* glemme.

Og saa en Dag bringer Posten mig et Brev med dansk Frimærke. — Haandskriften synes mig kendt — jeg tror at se mine egne, halvt ubehjælpomt, halvt dristigt svungne Bogstaver. Blot Brevets Udseende gør mig uroligt, det er som om nogen indefra rusker i den haardt lukkede Dør — og da jeg har læst dit Brev, staar den pludseligt vidt aaben for mit Syn.

Hjemmets varme Hygge og lyse Glæder strømmer imod mig — Længselen efter alt det, jeg forlod, griber mig paany — for Barnet, jeg engang holdt i mine Arme, kalder paa mig.

Og er det ikke som et Mirakel? Ingen har talt til dig om mig, og dog har du givet mig en Plads i dit Hjerte, ingen har mindet dig om dit Savn, og dog har du hele Tiden følt det — Savnet af din Mor.

Og nu nytter det ikke mere, at jeg kæmper imod, hver Dag kalder et nyt Minde frem, hvert Brev fra dig eller til dig, fremtryller nye Billeder fra Fortiden.

Som nu bare det, at jeg sætter Datoen over dette Brev, straks maa jeg tænke paa den første Gang, du paa Fars Fødselsdag var stor nok til at møde op som Gratulant.

Jeg ser dig i din lange, hvide Natkjole med Favnen fuld af dejlige Roser staa utaalmodigt trippende paa smaa, nøgne Fødder udenfor Sovekammerdøren. Du venter paa Ane, der er nede i Køkkenet for at hente den Fødselsdagskringle, Far som Gave skal have fra dig.

Jeg ser dig, blussende af Ivrigheid, kaste Blomsterne paa Sengetæppet, medens du forsøger at kravle op i Sengen, og da det lykkes dig, gemmer du dig helt ind til Far, der lader, som om han sover. Du prikker ham paa Næsen og kysser ham paa Øjenlaagene, og da han forskrækket slaar dem op, bliver du ved med at gentage — gratelere, gratelere, lille

Far. Saa trykker du dig helt ind til ham og knuselsker ham, og da Far spørger: — Hvor højt elsker du mig? svarer du, som Ane engang har sagt til dig: — Jeg elsker dig helt ind til min uldne Nattrøje.

Jeg selv sidder paa Sengekanten, Far lægger sin Haand over min — han ser fra dig til mig og smiler: — Hele min lille Verden, siger han, og hans Stemme er saa øm og blid, at jeg faar Taarer i Øjnene af Lykke.

Men det var altsammen dengang — før de to kom.

Aah, ja — mon det aldrig nu falder ham ind, at der maaske *var* noget, der talte til min Undskyldning, naar jeg siden gjorde Oprør og gik.

Men er det nu ikke for galt, her sidder jeg og bliver ved med at skrive om Fortiden og glemmer helt at sige Tak for dit Brev.

Det var saa morsomt, for jeg kender jo alle Typerne igen fra min lille Provinsby.

Tak, fordi du fortæller mig alt, som det er, og som du ser det. Lidt pauvert maa det hele naturligvis forekomme dig efter det, du kommer fra, men dit velsignede Humør skimmer man gennem hele Brevet. Du har virkelig den lykkelige Gave at kunne smile over andres Dumheder og more dig over dine egne Genvordigheder.

Gadespejlene og Edderkopperne — ja, jeg husker ogsaa, hvordan de skræmte mig, da jeg som en lille, fremmed Pige første Gang gik ned ad Byens Hovedgade ved Fars Haand. Jeg var bange for alle de stirrende og nysgerrige Øjenpar, men inderst inde rasende. Jeg forstod jo ikke, at det var en af de Indfødtes faa Fornøjelser at se nye Ansigter, deres Bysbørn kendte de til Bunds. — De vidste alle, at Fru Petersen *havde* faaet den Foraarsdragt, som hendes Mand først ikke vilde havde givet hende — de vidste, at Borgmesternes Datter var begyndt at ride med Løjtnant Swane — og haabede paa Nyheder fra den Kant — og de var

ikke i Tvivl om, naar Købmand Jensen for tredie Gang i denne Maaned stillede med Rejsetaske i Haanden og gik gennem Vestergade til Banegaarden, skulde han besøge en »hende« i Aarhus.

Senere — mange Aar efter, da jeg som ung, nyforlovet Pige ved min Kærestes Arm passerede Revy foran Gadespejlene, da saa jeg et kendt Ansigt og mødte et Smil i hvert af dem. Og jeg nikkede tilbage — jeg vidste jo, at Fødsel og Forlovelse, Bryllupper og Begravelser, det var Begivenheder i den lille By, deraf hentede de aandelig Stimulans og Stof til Konversationen ved Kaffebordene.

Naar du nu engang opnaar at faa Venner iblandt dem, saa vil det more dig at se, hvor flittigt Edderkopperne spinder af intet og spænder deres Net af Ligegyldigheder fra Dør til Dør, fra Hjem til Hjem.

Den Gang vidste hvert Barn i Byen fuld Besked om den lille engelske Pige, hvormange Kjoler hun havde, hvad hun spiste til Middag — hvor underligt og fint hendes Undertøj var — hvad hun havde sagt her og gjort der — jeg var som en aaben Bog for dem, hvori de læste om fremmede Sæder og Skikke — rene Eventyr.

Og nu sidder jeg her i den store Myretue London. — Mit Navn pranger i Lysreklame over Teateret. — Bladene bringer Billeder af mig i alle mulige Roller, men kun faa kender mit private Ansigt, og ingen ved noget om mig fra det Øjeblik, jeg forlader Scenen.

Hvor er en berømt Kunstners Liv egentlig forskellig fra, hvad man tænker sig om det. Publikum, der kun ser sin Yndlingsskuespillerinde i Scenens flatterende Lys, fejrende sine Triumfer, tror hendes Liv maa være som en Leg. — Det aner intet om Arbejdet, der ligger foran, og Trætheden, der følger efter, ingen tænker paa, at fra det Øjeblik hun forlader Teateret, er hendes Liv som alle andres, fyldt af de samme smaa og store Sorger og Bekymringer, af den samme

Længsel efter Æmhed og Kærlighed — af den samme Trang til Fortrolighed og Forstaaelse.

De samme Sorger — den samme Længsel — ja, men mange Gange forstærket ved Modsætningerne i hendes Liv.

Paa den ene Side af Rampen, der danner Skellet i hendes Dobbelttilværelse, begejstrede Ansigter — varme Øjne — opstrakte Hænder — som hun aldrig skal naa at trykke.

Paa den anden Side, naar Tæppet er faldet, og hun vender Ryggen til Lyset: Mørket, Ensomheden, den triste Køretur hjem til de tomme Stuer, hvor ingen byder hende velkommen — der er kun Sønnen, der ofte svinger, at længes efter.

Nu synes du naturligvis, at jeg er en slem Grædekone, der absolut kun vil se alt det triste i Tilværelsen. Men saadan er det slet ikke — jeg er vel bare som de fleste Kunstens Børn. — Der er Dage, hvor jeg vandrer paa rosenrøde Skyer, og der er andre Dage, hvor de samme Skyer samler sig mørke og truende om mit Hoved, trykker mig mod Jorden og kommer over mig som et Uvejr.

Jeg har været ude i Uvejret i Dag — jeg stod midt i det og saa gennem en aabenstaaende Dør ind i en kendt Stue. — Tilgiv mig, jeg sætter ikke Pen til Papiret igen, før Solen atter skinner.

Din Mor.

3die Marts, Midnat.

Kære Mor!

Dit Brev laa i min Brevkasse i Eftermiddags, da jeg kom hjem fra Redaktionen. — Nu er det Midnat, sort, dyb Nat uden en Stjerne paa Himlen og uden en Stjerne i mit Hjerte.

Fars Fødselsdag! — Jeg har glemt den. — Glemte Fars Fødselsdag. Blodet løb mig til Hovedet, da jeg forstod, at *du* havde husket den. — Jeg skammede mig. — Jeg har grædt. — Tusinde Tanker er myldret ind over mig, og nu skriver jeg krampagtigt, hurtigt — for at blive færdig inden Øjnene falder i.

Der er Dynd og Mudder højt op over Skafterne paa mine Støvler. Først nu ser jeg det. — Der er sorte Pletter paa de mange, smaa Tæpper paa Gulvet — Søle over de renskurede Brædder.

Jeg har gaaet i timevis gennem Regn og Ælte ad en evig, ensformig Landevej, hvor to snorlige Rækker Træer var det eneste, jeg saa.

Ilden er gaaet ud; jeg fryser. — Min Hoste er kommet igen. — Nej, lad mig skifte, inden jeg gaar videre med Brevet, jeg har lovet Far at være forsigtig.

— — —

Far!

Hvor *har* jeg tænkt paa ham i Aften, mens jeg vandrede Mil efter Mil. — Du og Far! — Hvorfor forlod du ham, det græder i mig endnu. — Hvorfor gik du fra ham? — Nu har han jo slet ingen. — — Mig? — — Nej, jeg husker jo ikke engang hans Fødselsdag, mens du — saa mange Aar efter.

Hvorfor er alle Børn saa egoistiske? — Hvorfor er *jeg* det?

Da jeg gik derude paa Vejen og tænkte paa den Skuffelse, jeg havde voldet Far, ja, saa kastede jeg pludselig al Skyld over paa dig. — Hvorfor har du forladt ham — hvorfor? — Hvad er det for Pligter, du stadig taler om? — — — Hvis I nu boede sammen i København og talte om mig, saa var I ikke ensomme, og jeg behøvede ikke at plages af Samvittighedsnag. — Du vilde have skrevet: »Du husker nok, det er Fars Fødselsdag paa Lørdag,« og jeg vilde have svaret: »Selvfølgelig?! Tror du jeg glemmer Fars Fødselsdag, den Dag, som vi tre altid plejer at fejre sammen.«

Nu er det noget andet. — Det har aldrig været den Glædesfest, du taler om. — Ikke saa langt, jeg kan huske tilbage. — Huset fyldt af støjende Gæster, Far opreven og utaalmodig — altid med en Tale om, at der ingen Grund er til at være glad, fordi man bliver et Aar ældre. — Lidt Bitterhed og Ironi i Stemmen — en Mængde Skaaler og Hurraer, et træt: »Gud ske Lov, nu er det forbi,« saadan er den Fødselsdag, jeg kender.

Og denne Gang har han været forladt af os begge. Mit Brev vilde have været et Lynglimt i Dagen; nu forstaar jeg jo, hvorfor den er saa mørk. — Men saa skrev jeg ikke. — — — Og du *kan* jo ikke. — — —!

Men hvorfor ikke? Det er den Tanke, der har pint og optaget mig, lige siden jeg fik dit første Brev, og den Tanke, som jeg nu ikke længere kan holde for mig selv.

Hvorfor forlod du ham? — Hvorfor!

I Aften, da jeg kun kunde faa Bugt med mine Tanker ved at gaa og gaa, naaede jeg langt ud ad den øde Landevej, før jeg vendte om. — Jeg er aldrig bange. — Ikke for Mørket — — ikke for Ensomhed. — Men jeg var træt. — Saa træt, at jeg næsten ikke kunde holde Øjnene aabne.

Allerhelst havde jeg smidt mig i en Grøft og var sovet fra det hele, men jeg følte, at jeg nu havde Mod til at spørge

dig, og med Regnen piskende i Ansigtet stred jeg mig frem Skridt for Skridt og opdagede, at jeg havde Mil at gaa.

Jeg græder sjældent, men naar jeg gør det, er det saa voldsomt, at mine Øjne er som smaa Sprækker flere Dage efter. — Far siger, at ingen kan græde som jeg. — I Aften har jeg grædt som ingen Sinde før. — I Morgen gaar jeg ikke paa Redaktionen. Mit Ansigt er opsvulmet og uken-deligt, det hamrer og dunder i mit Hoved, og hvis jeg siger, at jeg er syg, saa lyver jeg ikke.

Men jeg har faaet et Ansvar. — Besynderligt! — Det slaar ned i mig, at jeg ikke *kan* være syg. — Hvem skal saa referere det Landbrugsmøde i Højskolehjemmet? — Hvem skal læse Korrektur? — Redaktionssekretæren skal med Toget tidligt i Morgen til et andet Referat. Jeg maa ta' et Pulver — to Pulvere, om det skal være, men jeg maa ikke være syg, og jeg kan ikke sove længe — jeg har faaet et Ansvar.

Ensom! — Du er ensom, og Far er ensom, men jeg er det ikke. — Nu ved jeg, hvorfor. — I *har* oplevet Eventyret, I venter ikke et nyt, I ved, at der ikke kan ske noget større. — Det er forbi altsammen. — Men *mit* Eventyr skal først til at begynde.

Der er Folk, som ikke kan taale at være alene. — Jeg foragter dem. Søndagen er min bedste Dag, for saa sidder jeg ved en god Bog, ved et Sytøj, ved et Brev, eller jeg vandrer ud ad de øde Veje, kun optaget af mine egne Tanker. — Kender du Landevejens Poesi? — Herovre har jeg lært at forstaa den.

Men naar jeg saa gaar til Middag i Pensionatet, møder jeg de utaalelige Kommis'er — ja, tro nu ikke, at jeg er blevet en Foragter af hele Standen — men disse, som *jeg* kender, de kryber sammen som skræmte Faar om Søndagen, og de indrømmer frejdigt: »Det er umuligt at være alene . . . — Søndagen er Ugens værste Plage. — Man maa spille Kort fra Morgenstunden for at slaa den ihjel.«

De aner jo ikke, at de afslører deres egen Tanketomhed. Ja, midt i al min Foragt faar jeg Medlidenhed med dem; til daglig skændes de, saa det rasler, men om Søndagen klammer de sig til hinanden, fordi de ikke kan være alene. — Herre Gud, de forstaar jo slet ikke at leve.

Aah, at jeg kunde glemme Fars Fødselsdag. — Selv i min Ensomhed huskede jeg den ikke. Jeg var for optaget af mig selv. — Noget gror og gærer i mig og vil frem. — Jeg forstaar det ikke rigtigt endnu, men herovre har jeg Tid til at klare selv de dunkleste Tanker, og jeg har vænnet mig af med at skyde dem fra mig, før de var tænkt til Bunds.

Forleden skrev jeg et Eventyr til vor Børnerubrik. — Redaktøren sagde: »De har et lille Talent.« — Det smigrede mig ikke, det forfærdede mig. — Et *lille* Talent, var det ikke en Forbandelse? — Et stort Talent eller intet! Ellers blev man vel misundelig paa de større, og jeg har endnu aldrig prøvet at være misundelig; jeg synes, det er den sletteste Følelse, der eksisterer.

Men hvor kan man vide, at man overhovedet har et Talent? — Jeg har aldrig haft noget Ønske i den Retning, men Redaktørens Bemærkning fødte det i mig.

Inden *du* naaede op blandt de største, har du saa prøvet en Angst for kun at være et lille Talent — en Middelmaadighed?

Jeg skælver for, at jeg ikke skal blive til noget. Rutine, Erfaring, Udvikling, det kommer med Aarene, men Talent!

Min Veninde i Schweitz paastod jo, at de, der duede til noget, de tvivlede aldrig paa sig selv, de var sikre i deres Sag.

Men jeg tvivler, tvivler og haaber paa samme Tid og nøjes ikke med den Trøst, Redaktøren giver mig; at jeg bliver en god Pen med Aarene, naar jeg først faar Teknik.

Det er jo ikke det, jeg nu vil. — Ikke Artikler eller Bøger, men et Skuespil — eet Skuespil. Og samtidig føler jeg mig

saa lille bitte, saa uværdig, saa umulig. — Jeg ser paa mig selv med helt nye, kritiske Øjne, og jeg spørger:

— Hvad har du at fortælle Verden, som den ikke allerede ved? — Du, der knapt er 19 Aar.

Jo, noget siger det dybt inde i mig. Der *er* noget, men jeg kan ikke sige det højt, ikke engang til dig, som jeg elsker og aldrig har set.

Blot du var her. Du kunde fortælle mig, hvordan et Stykke skal bygges op; du kunde advare mig mod Fælderne, lære mig Teknikken. — Mine første Forsøg er faldet haabløse ud. — Jeg føler det selv. — Replikken magter jeg, det er medfødt, men Konstruktionen — og Emnet! — Der er kun ét Emne, som er mig stort nok, og det vover jeg ikke at give mig i Lag med, før jeg føler, at jeg kan magte det. Det maa skrives med Hjertet og ikke blot med Hjernen. — Men endnu vover jeg det ikke.

Ak, tør jeg en Dag? — Kan jeg? — Eller er det hele ungdommeligt Vanvid. — Hvorfor skulde jeg kunne, naar saa mange andre ikke kan? — Men hvorfor kan andre, og jeg ikke?

Ja, derfor var det, jeg glemte Fars Fødselsdag, og derfor trænger jeg til Ensomhed. — Endnu er jeg ikke kommet ind i »Familiernes«, de skal vel først føle mig paa Tænderne, tænker jeg, og jeg er glad over, at de lader mig i Fred.

Jeg lever blandt Mennesker, som jeg ikke har noget fælles med. — Naar mit Arbejde paa Bladet er sluttet, og jeg lukker Døren bag mig, føler jeg mig som Turist i en fremmed Verdensdel, og jeg begraver mig i et Tankemylder, drømmer mine umaadelige Drømme, kæmper mine umaadelige Kampe — og glemmer Fars Fødselsdag.

Nu blegner Himlen. — Og dybt i Vest staar en halvt udvisket Stjerne — den eneste jeg kan se. — Jeg maa ud i Regnen igen, Brevet skal i Postkassen.

I Morgen? Ja, i Morgen fortryder jeg maaske mine Ord
og brænder dem, hvis Brevet ligger i min Stue.

Men *nu* har jeg Mod.

Lille Mor, jeg elsker dig, dig og Far. — I er jo slet ikke
som i Skilsmissebøgerne — I er gode begge to — gode og
kloge. — Hvorfor kan det saa ikke hedde

Vi tre?

Din Vera.

London, Tende Marts.

Mit kære, kære Barn.

Da jeg i Aftes aabnede dit Brev og saa din Stormskrift hen over Linjerne forstod jeg straks: I Dag var det dig, der var ude i Uvejret — i Dag var det dig, der havde mistet Fodfæstet og reves med i en Strøm af pinefulde Tanker, Selvbebrejdelser, Usikkerhed og skærende Smerte over at have bragt et andet Menneske Skuffelse — et Menneske, du elskede — din Far.

Ak, hvor mange Gange har jeg ikke staaet i den samme Kamp. Og medens jeg læste, blev jeg revet med af dit Væld af Tanker, din Strøm af Ord. Det var, som om vi drev Side om Side ned ad den samme Flod. Jeg var dig saa nær som ingen Sinde før, jeg kunde tage dig i mine Arme og føle dit varme, levende Hjerte banke imod mit. — Jeg saa ind i en Kunstnersjæl, hvor et Mylder af Tanker, — der endnu ikke har fundet sin Form, ventede paa sin Forløsning, og jeg forstod med ét — at du ejede et Talent, en Følelsesrigdom, der kalder paa dig til større Daad end det er at referere et Højskolemøde eller læse Korrektur paa andres letkøbte Aandrigheder.

Alligevel — du skal ikke fortryde, du tog den Tørn med — det er i Arbejde og Kamp, Viljen hærdes og ikke i et ørkesløst Drømmeliv. — Og Vilje skal der til foruden Talentet for at tøjle sine Tanker og ride sin »Pegasus« derhen hvor man selv vil.

Men mest af alt vil Ensomheden hjælpe dig dertil. — Ensomheden, som du ikke føler, men som alligevel stadig er om dig og skænker dig af sin uendelige Visdom.

Den har lært dig at følge din Tanke til Bunds, den har lært dig at lytte til de enkle og simple Melodier, den har

lært dig Landevejens Poesi, den har lært dig at føle Medlidenhed med Mennesker (de stakkels Kommis'er), som du før neppe saa. — Nu forstaar du med et, at de mangler den lydhøre Sans, det stærke, indre Liv, der gør Ensomheden til en Ven og ikke til et Spøgelse. — Og den har lært dig én Ting til, den har lært dig at spørge.

Da jeg modtog dit første Brev, skyllede som en Feberhede gennem mit Sind. Blodet bankede i mine Tindinger, Hjerte og Hjerne arbejdede under Højtryk — Drømmene fra Fortiden meldte sig — Tankerne forvildede sig ad Veje, hvor de ikke i mange Aar havde vovet sig frem. — Brevet, jeg skrev til dig som Svar, var et Udtryk for denne hektiske Sindstilstand. — Jeg gav af mig selv, som jeg ikke mindes at have givet til noget Menneske før.

Saa kom dit næste Brev. — Du fortalte om dig selv — om dine Planer og Drømme og om dit og Fars Samliv. — Ikke med et Ord røbede du Interesse for mig eller for det forbigangne.

Jeg betragtede med et min første Ophidselse som en sygelig Tilstand. — Temperaturen sank — Drømmene svandt og gav Plads for de kølige Reflektioner.

Hvem var du? — Hvad vilde du mig? — Hvilke Følelser havde dikteret dit første Brev til mig? — Var det Savn og Længsel — var det Raadløshed i en Brydningstid, eller var det bare Kedsomhed eller Nysgerrighed? — Var du mere end enhver fremmed for mig, hvilken var din Synsvinkel — hvorfra havde du hentet Paavirkning under din Opdragelse — var det af Fars varme Retsindighed — eller maalte du med Farmors og din Tantes lilleputagtige Maalestok.

Hvordan vilde du tage imod den Bekendelse, jeg havde at gøre, og som maatte frem før eller senere, hvis vi skulde blive mere for hinanden end blot to Mennesker, der tilfældigt mødes og atter gaar hver til sit uden at føle større Savn.

Du vovede ikke at spørge. —

Jeg vovede ikke at tale, fordi jeg ikke kendte den, for hvem jeg skulde staa Skrifte.

Naar man i en Aarrække har tiet og tiet, til man er blevet en anden, en Fremmed endog for sig selv — saa er der kun een Ting — et andet Hjertes varme Deltagelse, der kan lokke Fortrolighedens rene Kildevæld frem af den frosne Jordbund. —

Men du spurgte ikke. — Jo, — om smaa ubetydelige Tildragelser, om jeg havde kendt Bedstefar — om jeg havde været paa hans Gaard, og om Far kunde trække en Plovfure saa lige som ingen anden.

Og jeg svarede dig, som jeg maatte svare — lod mig engang imellem rive med af Minderne til at fortælle lidt mere end du havde spurgt om, og jeg gav dig Raad, naar du talte om dit Arbejde og dine Planer; men bare saadan som enhver anden Ven vilde give dig det af et oprigtigt Hjerte.

I dette Brev kommer du for første Gang til mig med et Spørgsmaal, der er dikteret af en virkelig, brændende Trang til at vide: — Hvad er det, der har skilt de to Mennesker af hvis Kærlighed, jeg er blevet til, hvilke er de Magter, der har faaet dem til at gaa hver til sin Side saa langt fra hinanden, at jeg — som elsker dem begge, og som de begge elskede højest af alt paa Jorden — ikke kan naa at række dem Haanden paa samme Tid?

Og du skal faa Svaret — ikke nu paa én Gang i dette Brev, men lidt efter lidt med alle de smaa Biomstændigheder, der er Ledet i den Kæde, der knytter Menneskeskæbner sammen. Den kan ligge saa blødt og lindt om os, at den kun føles som et Kærtegn, men den kan ogsaa stramme og snære, saa man skriger af Smerte. Det følte jeg, og da troede jeg, der ikke var andet at gøre, end brutalt knække den over, hvis jeg ikke vilde gaa til Grunde og miste min Personlighed.

Du spørger til Slut i dit Brev:

Hvorfor kunde det ikke altid hedde »Vi tre«?

Jo, det kunde det — min kære, lille Pige — og saa længe det hed saadan, var der aldrig en Mislyd i vort Hjem, men lutter Ømhed, Kærlighed og Venskab. Der kom en Dag, da det blev »Vi fem«, og fra den Dag var Freden brudt.

Og nu forstaaer du vel med det samme, hvilke Elementer det var, jeg i mit sidste Brev talte om som de, der brød Harmonien og skabte Ufreden.

Nu ved jeg, at du i ungdommeligt Overmod vil udbryde: Hvorfor satte Far saa ikke de to paa Døren, naar han saa, hvormeget der blev ødelagt for os andre?

Saadan var det netop, jeg ræsonerede, dengang jeg var saa ung, at jeg endnu ikke havde lært at tage Hensyn til andres Følelser. Jeg kunde maaske have lirket mig frem og opnaaet det, jeg vilde — men jeg var alt for saarbar, alt for stolt til, at jeg kunde være diplomatisk paa det Punkt, derfor satte jeg haardt imod haardt og sprængte Kæden indenfor hvilken jeg syntes, der ikke længere var Plads til mig. Jeg burde være blevet paa min Post — blevet hos dig — værnet om dig og givet dig af alt mit, om jeg end selv havde lidt aldrig saa meget derunder. Men jeg tænkte kun paa mig selv — og jeg gik.

Først bagefter — da alle Broer var kastet af, begyndte jeg at forstaa, hvad det var, jeg havde ladet blive tilbage paa den anden Bred. Da først forstod jeg, at jeg havde tilføjet mig selv et ulægeligt Saar, at det var mig selv Straffen kom over, fordi jeg havde dristet mig til at sønderrive det fine Hjertesvind mellem Mor og Barn. — Det, der er saa sart — at det skælver for den svageste Vind — men saa stærkt, at det holder selv for de sværeste Hug og kun kan sprænges af Egoistens haarde Haand.

Jeg troede den Gang — jeg havde *Ret* til at leve mit eget Liv og værne min egen, lille Stolthed. Nu ved jeg —

at det havde været min *Pligt* at blive hos mit Barn, at hendes Liv var mit Liv, og min Stolthed burde det have været at holde ud.

Den Pligtfølelse jeg talte om — og som jeg kaldte misforstaaet — ja, det mener jeg vist desværre den Dag i Dag, det var Pligten mod Mor og Søster, som din Far ikke vilde skyde fra sig.

Jeg har fortalt dig, at Forholdet mellem dine Bedste-forældre var ulykkeligt, men jeg har vist aldrig ladet dig forstaa, at det tillige var forsmædeligt for din Farmor, der maatte lide den frygteligste Tort, en Hustru kan lide — at se en anden Kvinde stillet mellem sig og sin Mand. —

Maaske var det noget ved egen Skyld, jeg kan ikke lade være med at se det saadan. Det er rimeligt, at hun led derunder. — Men din Far led endnu mere, han holdt ikke ud, at hans Mor saa aabenlyst blev forhaanet, han stillede sig paa hendes Side, stillede sig mellem hende og Folkensnakken og tog hende ridderligt under sin Beskyttelse.

Intet Under derfor — da selv det sidste, hun havde tilbage efter et ulykkeligt Ægteskab — Hjemmet, blev taget fra hende, at han da syntes, han maatte tilbyde hende det hos os, men jeg skal siden fortælle dig alt det fra Begyndelsen af, saa vil du forstaa, hvordan Forhold, hvorover vi ikke selv er Herre, kan gribe ind i vor Skæbne.

Du vil forstaa, hvordan Menneskers sjælelige Form lidt efter lidt omstøbes af de Vilkaar, de lever under — og hvordan to Mennesker, der begge er nogenlunde retlinede, alligevel kan komme til at mødes i et Skæringspunkt, hvor enten den ene eller den anden maa ligge under.

Du skriver et Sted i dit Brev:

Du og Far er ensomme, fordi I *har* oplevet Eventyret og ikke venter noget nyt.

Ja, hvis Eventyret bare er Kærlighedslykken mellem Mand og Kvinde, saa er det forbi.

Men der er andre Eventyr, og for den, der har aabent Øje og Øre, aabenbarer det sig atter og atter, saa længe vi lever.

Der begyndte et nyt for mig den Dag, du kom til mig, thi jeg forstod — uden at det var dig selv bevidst, var det Far, der havde sendt dig til mig.

Ved sit Eksempel har han lært dig at bære over med din Mor — at tage hende, som hun er, og elske hende trods alt.

Far har atter haft Ret, hans Livssyn er det, der nu fører dine og mine Veje sammen.

Fars Fødselsdag maa du aldrig mere glemme, *jeg* skal huske dig paa den. Jeg skriver snart igen.

Farvel saa længe

Mor.

12te Marts.

Kære Mor!

I Dag er det Søndag, let Frost, klar, blaa Himmel. — Jeg sidder paa en 3-Milesten og skriver — stolt over min lange Vandring. — Nu snyder jeg og tager Toget hjem, men jeg *har* en Time at vente, og Kakkellovnen paa Stationen var gloende. — Jeg foretrækker den friske Luft.

Det er dig, jeg ustandseligt har i mine Tanker paa mine lange Udflugter, dig og Far. — At det virkelig er Bedstemor og Tante Edith, som fordrev dig — jeg forstaar det ikke. — Jeg har tænkt og tænkt, vendt og drejet det, prøvet at se Sagen fra alle Sider, men alligevel — jeg forstaar det ikke.

Bedstemor og Tante Edith!

Jeg dyrker netop Herman Bang i Øjeblikket — dyrker er maaske ikke det rigtige Ord, læser, maa jeg vist snarere sige.

Ud fra hvert Blad strømmer Resignationen mig i Møde. Børns Resignation overfor Forældre, Kvindens Resignation overfor den utro Mand, de Gamles Resignation overfor Uretten — Fattigdommen — Ydmygelserne.

Men *var* Menneskene virkelig saadan paa den Tid? — Nøjedes I alle sammen med at sukke og tænke, at saadan var det nu engang, og du — vovede du dig ikke i Kamp mod Bedstemor og Tante Edith, inden du drog bort?

Jeg ved, hvad du vil svare: Du vilde netop ikke resignere, derfor tog du bort, men hvorfor krævede du ikke af Far, at *de* skulde rejse — eller hvorfor forstod han ikke selv, at det var den eneste rigtige Løsning?

Vær ikke bedrøvet for *min* Skyld. Jeg mener som du, at enhver har Retten til sit eget Liv, det er blot underligt for mig at tænke, at Lykken for dig laa borte fra Hjemmet. — Synes du ikke, at dit Liv vilde være blevet rigere, om Far og jeg havde været med i det? — Eller er din Kunst dig nok?

— — — Ja, Kunsten!

Du skriver, at jeg har Talent. — Hvor kan du vide det?
— — Endnu har jeg jo kun skrevet om mig selv, og jeg er bange, det Billede, jeg har givet, er falsk. — — Jeg har altid talt om mine gode Sider og ikke trukket de daarlige frem. — Jeg har ikke fortalt dig, at jeg kan være ond, — undertiden er det mig en Tilfredsstillelse at være ond — at saare — og jeg plages ikke bagefter af Samvittighedsnag.

Jeg kan ogsaa være ond imod mig selv. — — — Jeg gaar paa min ensomme Vandring og skaber et lille Digt, eller jeg sidder en Uge og filer paa en Novelle; naar den er god — eller saa god, som jeg kan faa den — kaster jeg den paa Ilden og ler af mig selv, mens Flammerne i et Nu fortærer mange Timers Arbejde.

— Om ti Aar, siger jeg, vilde du alligevel have fundet Hundreder af Fejl.

— — — Den, der kræver meget af Livet, faar meget. — Jeg kræver umaadeligt, mere end min Part; derfor kan jeg heller ikke nøjes med et lille, beskeden Talent.

Faar jeg Ros og mærker jeg Fremgang, saa synger det inde i mig: Mer, mer, mer! Og saa kiler jeg paa igen.

Far skriver altid og advarer: Jeg maa ikke arbejde forceret. Men jeg kan ikke lade være, det er min Natur. Jeg lukker mig inde og arbejder Time efter Time — bagefter kunde jeg sove et Døgn, hvis jeg fik Lov. — — — Men nippe til Livet forstaar jeg ikke.

Aah, hvorfor kan man ikke leve hundrede Liv paa een Gang? — — Jeg har begravet mig i en lille Provinsby, og jeg har Appetit paa dens Sorger og Glæder, men jeg bliver ikke mæt. — — Jeg ønsker, at jeg samtidigt kunde være hos Far i København, og hos dig i London.

Jeg er nysgerrig efter at faa at vide, hvordan det er at dø, og hvad der følger efter, men samtidigt gribes jeg af Sorg over, at jeg ikke kan være baade levende og død paa

samme Tid. Den Tanke, at der bliver ved med at ske noget, efter at jeg er begravet, kan pine og plage mig i Dage. Herre Gud! Hvorfor *skal* man da nøjes med saadan en lille, bitte Bid af hele den store, uendelige Tilværelse.

Jeg tror, det er lutter Energi. — Undertiden er den ved at sprænge mig, og jeg maa ligefrem synge himmelhøjt for at faa Afløb for min Livskraft.

Og saa siger de, at jeg har haft Tuberkler og er »svagelig«! — Gud ved, hvordan det saa er at være stærk.

Men Far skulde se mig! — Jeg har faaet Rødme i Kinderne, og jo mere jeg arbejder, jo flere Kræfter faar jeg til at blive ved.

— — — Her begynder at blive køligt. — Mine Fingre er helt stive. Nej, nu *maa* jeg slutte, Toget gaar. — Og Tænderne klapper i Munden paa mig.

Saa, der fløj en Side af Brevet hen ad Vejen. — Jeg fik den da, inden den havnede i en Vandpyt, men du maa undskylde Blyant og dansende Bogstaver. — Det er ikke let paa en Milepæl.

Med kærlige Hilsener

Din Vera.

P. S. Har jeg fortalt dig, at her er kommet en ny til Byen? Han spiser ogsaa i Pensionatet, og i Gaar var vi i Teatret sammen. Det er skam meget uanstændigt her, men han er saa grinagtig, og den eneste, man kan tale fornuftigt med. Han hedder Andersen og er Ingeniør.

P. S. P. S. Jeg fik Brev i Gaar fra Far. — Ikke med et Ord nævner han den glemte Fødselsdag. Men jeg *har* heldigvis forlængst gjort min Synd god igen. Vore Breve maa have krydset hinanden.

London, 16de Marts.

Kære Vera!

Tak for dit Brev, skrevet siddende paa en Milepæl og med stivfrosne Fingre. — Det kneb med at læse det, men jeg fandt da ud af det meste. — Alligevel vil jeg foretrække, at du vælger et andet Skrivebord i lidt lunere Omgivelser, jeg er ikke sikker paa, at det er godt for dit Helbred at sidde paa en kold Sten henved en Time.

Tænk paa den Uro, det vilde forvolde mig, hvis du blev syg, hvis du fik Feber, og slet ikke kunde skrive til mig. Hvordan skulde jeg holde Dagene ud, mens jeg ventede paa Brev. — Nu da vi har fundet hinanden og begynder at forstaa en hel Del om hinanden, kan jeg ikke længere undvære den Lykke, dine Breve er mig — og Tanken om, at du kunde blive syg, og at jeg ikke havde Lov at være hos dig og pleje dig vækker ligefrem Rædsel i mit Hjerte. Du maa love mig aldrig mere at være saa uforsigtig.

Du har læst — ikke dyrket Herman Bang, og nu spørger du: Var Menneskene virkelig saadan paa den Tid?

Menneskene, min kære lille Pige, var den Gang akkurat som de er nu. — Nogle er stærke, andre svage, nogle har Vilje og Modstandskraft, andre er vege og vigende. De stærke gaar deres Sejrgang, de svage trampes ned. Der er Digtere, der ud fra deres sunde Natur helst skildrer alt det lyse og smukke i Tilværelsen, der er andre, hvis Hjerte er som et aabent Saar, der stedse bløder for de svage, de skuffede, de gamle og de lidende — og de føler det vel som deres Pligt at skildre disse Ulykkeliges Kaar — at trække dem frem i Lyset for at lære de stærke at tage Hensyn, at forstaa, at skærme og at hjælpe.

Da jeg var i din Alder, syntes jeg ikke, der eksisterede et fattigere Ord end Resignation, nu kender jeg næsten ikke noget hæsligere end et gammelt Menneske, der ikke *kan* resignere.

Du spørger nu om saa mange Ting, og hele Tonen i dit Brev gør mig urolig og nervøs, for jeg ved neppe, hvordan jeg skal besvare det.

Jeg havde tænkt mig roligt og stilfærdigt at sætte dig ind i Forholdene paa en saadan Maade, at du straks forstod alt det, som jeg selv har været Aar om at komme til Klarhed over — at fordums Tildragelser — Begivenheder, vi ikke har været med i og altsaa ikke har kunnet være Herre over, kan komme til at spille med ind i vort Liv og totalt forandrer dets Retning.

Men dine Spørgsmaal trænger sig paa, du vil have Besked uden Omsvøb — straks — og jeg føler Nødvendigheden af at svare dig — men hvordan?

Du spurgte i dit forrige Brev: Hvorfor forlod du Far? — Og hvorfor kunde det ikke altid hedde »Vi tre« —?

Jeg forlod ham, fordi jeg ikke vilde leve i mit Hjem under Forhold, som forkvaklede min Karakter og som jeg selv følte som fornedrende.

Og nu spørger du: Vovede du dig aldrig i Kamp mod Bedstemor og Tante Edith, inden du tog bort?

Jo, desværre — men Kampen var hverken smuk eller ærefuld for nogen af os. — Jeg vilde ikke give dig et Hjem, hvor to Magter stredes om Herredømmet, og hvor bitre Ord og lave Chikanerier hørte til Dagens Orden, jeg var fortvivlet og raadløs — jeg følte — jeg maatte komme til at staa i dine Øjne som en egoistisk ond og haardhjertet Kvinde, hvis jeg tog Kampen op — eller som et sløvt, underkuet Pjok, hvis jeg lod den ligge.

Jeg vilde ikke være nogen af Delene, jeg vilde kun være den, jeg var, før de andre kom til.

Aah, den Tid. — Husker du? — Nej, det er sandt, du husker mig ikke, ikke det fjerneste Træk. — Men jeg mindes det altsammen, vor glade Pludren, naar jeg badede dig og lagde dig til Sengs om Aftenen — Maaltiderne — Far og jeg lige overfor hinanden og du i den høje Babystol mellem os. — Eller Morgenstunden, naar du blev hentet ind i Mors Seng, hvor du sad og saa til med store undrende Øjne, mens vi klædte os paa under barnlige Drillerier.

Hvis du kunde huske det altsammen, hvis du havde været stor nok til at fornemme dit Hjems harmoniske Lykke, der var betinget af vor inderlige Kærlighed til hinanden, mon du da ikke bedre vilde have været i Stand til at forstaa, at det siden blev uudholdeligt — alt det, der kom bagefter.

Men du husker intet, og derfor maa du spørge:

— Hvorfor krævede du ikke af Far, at de skulde rejse — eller hvorfor forstod han det ikke selv?

Min kære, lille Pige, jeg kunde have forklaret dig det med et eneste Ord, hvis du kendte lidt mere til Livet, men jeg forstaa nu, at *det* Ord har du aldrig behøvet at tage med ind i dine Beregninger, og derfor vil du ikke kunne tænke dig, at det kan komme til at spille nogen Rolle i to Menneskers Kærlighedsliv. — Det er det lille Ord — Penge.

Har Far da ikke altid haft Penge nok? vil du nu forundret spørge.

Nej, du, der var en Tid, da Pengene netop spillede en meget stor Rolle for os, det var dengang, vi var helt unge, da Far skulde drive sin Forretning frem og vi gerne vilde danne vort Hjem. Men vi kom alligevel nogenlunde let over alle Genvordigheder takket været Farfars store Offervillighed.

Din Far gik til ham og forelagde ham sine Planer og de to Mænd havde en lang, alvorlig Samtale inde i Farfars Kontor, mens jeg sad ude i Haven og ventede i Spænding — det var jo vor Fremtids Lykke, det gjaldt.

Da Far kom ud til mig, var Sagen i Orden. Han havde faaet, hvad han behøvede af Penge, men han var, da han kom mig i Møde, ikke saa stormende glad, som jeg havde ventet. Hans Gang var langsom, og hans Ansigtsudtryk alvorligt og tankefuldt.

Din Farfar havde betroet ham en Hemmelighed. I et Anfald af Forpinthed og Sørgmodighed havde han ikke kunnet modstaa Fristelsen til at betro sig til en anden Mand, og han havde talt til sin Søn som til en Ven og Kammerat.

Din Far vidste — ja, vi vidste forresten alle — at din Farfar havde et Forhold til en ung Bondepige, der havde været Husholderske paa Gaarden, og denne Viden var en af Grundene til hans ualmindelige Hensynsfuldhed overfor sin Mor. Men han fik først den Dag at vide om det Barn, en Søn, som din Farfar lod opdrage inde i Byen.

Den gamle Mand havde sagt med Taarer i Øjnene: — Jeg holder af den Dreng, som jeg holder af dig, og jeg føler det som min Ret og min Pligt at give ham Del i, hvad jeg ejer. De Penge, jeg nu giver dig, dem skal du aldrig betale tilbage, det er din Arv, men saa maa du ogsaa love mig at respektere de Bestemmelser, jeg tager til Fordel for den anden.

Det er frygteligt for mig at skulle sætte dig ind i alle disse gamle, triste Begivenheder, men det er nødvendigt, for at du senere kan forstaa din Fars Handlemaade og dømme ham retfærdigt.

Naar jeg gik saa langsomt til Værks i mine Breve, var det for at sige Sandheden om de andre saa skaansomt som muligt, jeg vilde finde alle de undskyldende Momenter frem, der var for alle Parter. Havde vi to levet vort Liv sammen, og du var kommet og havde forlangt Besked, havde jeg vel kunnet forklare dig alt paa en saadan Maade, at dine Illusioner ikke vilde have taget Skade. — Kan jeg gøre det nu?

Dine Bedsteforældre var ikke særlig forskellige fra andre Mennesker, hverken værre eller bedre, men de var ikke

skabte for hinanden, dertil var deres Natur og deres Grundsyn for uensartet.

Din Bedstefar var en robust, usammensat Natur, men en grundhæderlig Mand. Din Bedstemor herskesyg uden at have Evnen til at herske — forvænt fra sit Hjem, vant til at faa sin Vilje og ganske uden Trang til at være noget for andre.

Din Bedstefar var vokset op i et Hjem, hvor Kvinderne gik stiltfærdigt omkring og følte det som deres naturlige Bestemmelse at skabe Hygge og Arbejdskraft om Manden.

Din Bedstemor manglede aldeles denne Følelse, hun vilde selv være det Midtpunkt, hvorom alting drejede sig. — Som hun omskabte Stuerne efter sit eget Behov uden at tage Hensyn til Bedstefars Bekvæmmelighed, saadan omstødte hun ogsaa efterhaanden alle andre Traditioner i det gamle Hjem, og da Bedstefar ikke længere fandt den Hygge og Omsorg der, som han fra Moderens Tid havde været vant til, søgte han det andet Steds.

Efter vort Bryllup kom vi ofte paa Besøg paa Gaarden. Vi tilbragte alle Højtiderne og vore Ferier der.

Jeg var ikke altid glad for at skulle derover, men Far trøstede mig med, at det jo kun var for en Tid, og naar vi atter vendte hjem, syntes vi altid, at vor egen lille Rede var endnu smukkere og hyggeligere end før. Din Far indrømmede gerne, at Farmor bar sin Del af Skylden, men han havde den dybeste Medlidenhed med hende.

Ensom, uden en eneste Ven gik hun om i stolt Utilnærmelighed paa den store Gaard, din Far var den eneste, der viste hende Kærlighed, alle andre var nærmest lidt bange for hende, selv om man følte en vis Agtelse for hende paa Grund af den Stolthed, hvormed hun bar sit Nederlag. Skilles vilde hun ikke: Skulde hun forlade Hus og Hjem for at Bondetøsen kunde rykke ind og tage alt det, der var hendes, i Besiddelse — hendes Position, hendes Navn og hendes

Søns Navn — aldrig. — — Saadan var hendes Ræsonnement. — Hun blev, bevarede sit Herredømme og trodsede Folkesnakken.

Og din Farfar lod hende skalte og valte, som hun vilde — taalte alle hendes Luner og opfyldte ethvert af hendes Ønsker, det var jo det eneste, han kunde gøre for hende.

Men sit Hjem havde han hos »den anden«.

Tidt var han borte i Dagevis, og hun vidste da, hvor han var — vi vidste det alle.

Jeg husker den første Gang, han var borte, efter at alt dette var gaaet op for mig.

Jeg kom ind til Middagsbordet lidt spændt paa, hvordan hun vilde tage Bedstefars Fraværelse. — Hun røbede ikke med en Mine, at hun bemærkede den, hans Kuvert stod som ellers ved Bordenden, men hun saa ikke derhen en eneste Gang og nævnte ikke hans Navn. Da han tre Dage efter igen sad paa sin Plads, spurgte hun ikke — talte overhovedet ikke til ham. Som en usynlig Skygge sad han der ved sit eget Bord og maa have følt lige ind til Hjerterødderne den Kulde, der udstømmede fra hende, og som gjorde Maaltidet uhyggeligt for os alle.

— — —

Tre Aar efter din Fødsel døde Farfar, og vi var derovre til Begravelsen. For sidste Gang besøgte vi den gamle Gaard, hvor Slægten havde haft sit Hjem gennem Generationer.

Og saa skulde Boet gøres op — Arven deles.

Der var intet at dele. En lille Formue havde din Far faaet, et lige saa stort Beløb havde Farfar i levende Live tilført sin anden Søn, Resten var spist op. Ud fra sit Princip: Jeg kan lige saa godt bruge det, som den anden skal have det — havde Farmor øget sit Forbrug til det rent urimelige. Møllen havde malet alt sit Korn, Kværnen var tom.

Da det gik op for hende, hvor »skammeligt« Farfar havde handlet bag hendes Ryg ved at give al Ting bort — og hun intet ejede, blev hun ude af sig selv af Vrede og Fortvivlelse.

Det var svært at se paa — sværest for din Far, han syntes ikke længere, han havde Ret til de Penge, han havde faaet. Havde det været muligt, havde han straks betalt alt tilbage, men de stod fast i hans Forretning, og det vilde have været alles Ruin.

Jeg husker den Midsommernat, Far og jeg sad oppe og talte frem og tilbage om, hvad der nu skulde ske — hvilke Udveje, der var — vi fandt kun een.

Din Far var dybt fortvivlet, han sørgede over sin Far, der altid havde vist sig som hans sande Ven, det gjorde ham ondt for Moderen og endnu mere for Søsteren. Han forstod ikke sin Far paa det Punkt, det var som om han helt havde glemt, at han havde en Datter. — Eller havde han ikke anet, hvordan Situationen var — havde han ikke helt forstaaet, hvormeget der var tabt.

Mest ondt har jeg i Grunden altid haft af Tante Edith, der slet ikke var uelskværdig, men bare saa ganske under Farmors Paavirkning — et Ekko af hende. Det havde været Moderens Stolthed at opdrage hende som en Herregaardsfrøken, aldrig fik hun Lov til at tage Del i noget Arbejde. Hun havde sin egen Ridehest, sit eget lille Køretøj, sine egne Værelser. — For fornem til at bestille noget og for lidt køn og for ubegavet til at blive den Verdensdame, som Moderen gerne vilde se i hende, stod hun nu uhjælpeligt stillet overfor trange Kaar. Aldrig en Dag har hun faaet Lov at leve sit eget Liv, aldrig tænkt sine egne Tanker. Som Farmors Skygge har hun levet ved hendes Side bundet af usynlige Baand, der aldrig var længere, end at hun i et Ryk kunde tvinges tilbage paa sin Plads igen.

Den Nat blev det bestemt, at vi skulde dele vores Hjem med Farmor og Tante Edith, til der kom bedre Tider.

Kunde Far, der havde faaet de Penge, som han nu syntes med rette tilkom Moderen, handle anderledes? — Kunde jeg, der saa hans Fortvivelse — der elskede ham og respekterede hans Synspunkt, handle anderledes, var det ikke min Pligt at tage min Del af Byrden paa mig?

Og desuden trøstede Far mig. — Farmor var jo ikke ligefrem ond, de Forhold, hun havde levet under, havde jo blot gjort hende haard. — Din Far elskede hun jo, og maaske — maaske vilde hun blive helt anderledes, end vi havde set hende i disse sidste Aar, naar hun nu kom mellem gode, kærlige Hænder og i lykkelige Omgivelser.

Da den lyse Sommernat forvandlede til Dag, og Solen brød frem, saa vi helt fortrøstningsfuldt paa Fremtiden.

Far tog mig i sine Arme, knugede mig ind til sig og takkede mig, fordi jeg stod ved hans Side i dette. Og vi lovede hinanden at gøre alt for, at Farmors sidste Dage skulde blive lyse og smukke.

Kort Tid efter blev Gaarden solgt. Det lille Overskud, der kom, blev brugt til Hjælp til at købe Villaen i Charlottenlund. Farmor og Tante Edith skulde bebo den øverste Etage og spise ved vort Bord.

Tre Maaneder efter flyttede vi sammen der, og mit Martyrium, — der varede i to Aar, til jeg omsider saaret og forpint gjorde Oprør, begyndte.

Det er næsten Morgen nu, og jeg er dødtæt — mit Hoved smerter. Det har kostet mig utrolige Anstrengelser at resumere alt dette, jeg har jo ikke din Skrivefærdighed.

Der var saa meget endnu, jeg vilde forklare dig, men jeg orker ikke mere, det maa vente til en anden Dag.

Om Kunsten var mig nok — og om jeg tror, mit Liv var blevet rigere? —

Jeg ved ikke — ikke i Aften, om Livet er rigest, naar det leves i rolig Tilfredshed og Lykke, eller om man ikke sjæleligt beriges af Modgang og Lidelser.

I Aften synes jeg kun, jeg er saa uendelig fattig, træt og forgræmmet. Jeg længes efter dig, saa det gør sviende ondt. — Jeg er bedrøvet over, at det er mig, der har faaet det tunge Hverv at fortælle dig om din Slægts Vildfarelser, og jeg er bange for, hvordan du vil modtage mit Brev. — Men det maatte altsaa skrives, det, der staar deri, kan vi to ikke komme udenom. Vi maa igennem det altsammen, hver Sten maa tages op, hver Tue jævnes. — Sandhedens lige Vej er den eneste, vi kan vandre sammen.

God Nat elskede Barn

Mor.

20nde Marts.

Kære Mor!

Dit Brev har fyldt mig med Angst. — Hvad er det, du siger? — Bedstefar og Bedstemor er ikke særlig forskellige fra andre Mennesker. — Du skriver det for at trøste mig. — Men hvilken Trøst! — Er *alle* da saadan? — De fleste mener du. — De fleste Voksne. — Aah, Mor. — Ikke du og Far. — Nej, nej, det er umuligt. — Men du har gjort mig saa bange. — — *Hvis* det er sandt, saa fortæl mig ikke mere, hører du? — Jeg vil være blind og døv. Jeg vil intet vide. — Intet!

Du taler om den Slags, som var det de naturligste Ting af Verden, men det er det ikke! — Det *kan* det ikke være. — Mor, det er umuligt. —

Skriv, at Bedstefar var en Undtagelse, det andet sagde du blot for at trøste mig. — Jeg beder og bønfalder dig, skriv det, skriv det, jeg er saa frygtelig fortvivlet.

Jeg tænker overhovedet ikke, jeg *kan* ikke tænke, jeg har ikke haft Tid til det endnu, og jeg *tør* ikke tænke.

Far indrømmede, at Farmor havde Skyld, skriver du. Indrømmede, ja — — men har han alligevel ikke følt Farmors Forhold som en stor Skam, som en syndig Uret mod hende.

Hvis du siger andet, lyver du. — Men du er jaloux paa Farmor, fordi hun har taget din Plads, det er derfor, du taler saa ondt om hende i hele Brevet. — Alt, hvad hun gør, bliver forkert i dine Øjne. Hun er herskesyg uden at have Evne til at herske. — Uden Trang til at være noget for andre, siger du, og det er ikke sandt. Hun *vil* godt, men hun forstaar det bare ikke.

Hvor *kunde* de gøre det — — begge to?

Jeg vil ikke se den Gaard. — Far har skrevet, at til Foraaret kommer han herover og henter mig i Bilen, og saa skal vi køre dertil. — Men nu *vil* jeg ikke. — Jeg vil glemme dem begge to. Jeg hader dem, *hader* dem.

Men hvorfor giftede hun sig med ham og begravede sig ude paa Landet, hvis hun ikke elskede ham? — Hun *har* elsket ham, bare paa en anden Maade, og han har ikke forstaaet det.

Og Bondepige-Husholdersken har naturligvis gaaet og indsmigret sig, og Farmor var for stolt til at lade sig mærke med noget.

Uh, hvor jeg kender den Type. — Tror du ikke, vi har haft Husholdersker, der gjorde Attentater paa Far? — Og tror du maaske, *han* var lykkelig? — Men tror du, han brugte *det* til Undskyldning. — Han blev rasende! — Blot et smægtende Øjekast var nok til at sige dem op. Saa blev de grove. — Saadan er de. — Jeg ved det, jeg ved det. — — — Aah, jeg synes pludselig, jeg ved saa meget, som jeg ikke har vidst før — — meget mere end det, du skrev. — Og det er grusomt. — Hvis jeg endda kunde græde, men jeg kan jo ikke engang tænke, jeg kan bare skrive og rase. — Og hvad hjælper det saa mod det altsammen? — Tankerne kommer jo dog tilsidst, og jeg bliver nødt til at tænke dem til Bunds. — Saadan er jeg; jeg kan ikke holde dem nede. De *vil* frem. — Jeg mægter ikke at slaas mod dem.

Men Farmor skulde være rejst. Hævnen kom jo bare til at gaa ud over hende selv, naar han stadig havde den anden. — Men maaske har hun haabet, at han vilde komme tilbage.

Og du ser helt forkert paa al Ting — *al* Ting!

Som nu det, at Farmor var haard og kold, naar han vendte tilbage fra sine Byture. — — Forlanger du, at hun skulde danse? — Eller falde ham henrykt om Halsen? — — Skænderier vilde ikke have hjulpet, kun det ene, at hun tav

og var kold. — — — Maaske haabede hun, det vilde vække Samvittigheden til Live i ham.

Men Farfar har været en stor Egoist. — Aah, at han nænnede det. — Og alle Folkene vidste det og talte om det og saa medlidende paa Farmor. — Og alligevel gjorde han det. Hvor maa han have været ond.

De skal ikke blive ved med at narre mig, alle de, som fortæller mig, at han har været saa yndig. Jeg vil ikke finde mig i, at nogen taler godt om ham mere. — Jeg vil sige — ja — at jeg ved alt. — Og det vil gøre dem tavse og forlegne.

Men danner I da allesammen et Komplot, om jeg maa spørge? — Et gensidigt Forsikringsselskab maaske? — Det er aabenbart nødvendigt for at holde Børnene i Uvidenhed om deres Forældres Synder. — For ellers blev det vel Børnene, der kom til at opdrage de Voksne og ikke omvendt.

Nu forstaar jeg ogsaa bedre, hvorfor de resignerer allesammen. — De er jo vant til, at saadan er Menneskene nu engang, mens vi, der ikke har lært at resignere, lever i en Verden, som *I* har foregøglet os.

Men der *maa* være Undtagelser for Reglen, og jeg vil finde dem. — Men Undtagelserne er faa, fordi Komplottet prøver paa at faa dem til at indse, at det er latterligt at være Undtagelse. — — — Aah, nu da jeg begynder at tænke, gaar det langsomt op for mig allesammen — allesammen.

Du faar ikke mere.

Vera.

Telegram.

21nde Marts.

— Brænd Brevet ulæst. Nyt følger. Vera.

21nde Marts.

Kære Mor!

Mit sidste Brev — ja, det var intet Brev, kun en heftig Opblussen, som jeg nu fortryder. — Derfor maa du ikke læse det; du rev Bindet fra mine Øjne, jeg bad dig selv derom, og jeg lod mit Raseri gaa ud over dig, fordi du gjorde det.

Jeg var saaret. — Angst — forbitret — — du talte saa roligt og ligegyldigt om Ting, der for *mig* var Forbrydelse. — Jeg tænkte: For hende har jeg lagt mig selv blot. Til hende har jeg skrevet om alt det i mig, der er helligt. — Og saa er hun saadan! — — Hun har ikke forstaaet mig, maaske har hun smilet, naar hun læste mine Breve; hun og jeg har intet med hinanden at gøre. — Og jeg skammede mig, fordi jeg bag Fars Ryg var gaaet til dig.

En sidste Gang vilde jeg læse dine Breve og saa aldrig mere.

Men ud fra hver Side aandede din Kærlighed mig i Møde — og saa *kunde* jeg ikke miste dig. —

Kære Mor! — Det var ondt af mig at handle som jeg gjorde. — Og nu er jeg bange, at du dog skal have aabnet mit første Brev. — Har du gjort det, vil du vide, at jeg i min Fortvivlelse over at faa Sandheden at vide — Sandheden om de Mennesker, jeg har lært at beundre — slaar paa *dig*, der fortæller mig den, fordi jeg ikke har andre at slaa paa.

Og dog burde min Vrede vende sig mod dem, der gav mig et falsk Billede af Livet.

Jeg skriver — skriver godt, siger min Redaktør. — Nu smiler jeg af mig selv. — Hvad skriver jeg om? — Hvad kender jeg til? — Hvad har jeg at fortælle Verden, *jeg*, der endnu lever paa mine BARNEDRØMME.

Pligtarbejde er det — Referater af, hvad andre siger og tænker, hvad andre gør og vil gøre. — — Men intet personligt, intet følt. — — Følelserne er der kun Brug for i Indsamlingsartiklerne, og de sorterer ikke under mig.

Jeg tænker paa min Veninde i Schweitz. Hun havde Ret: Jeg *kunde* blive Journalist, nu er jeg det, men det tilfredsstiller mig ikke. — Jeg har ikke hendes Trang til Eventyr og Spænding, ikke hendes Lyst til forceret Arbejde, og Jagt efter Ofre, der skal interviewes. Jeg vil sidde stille og pusle med mit Stof. — Jeg vil lægge noget af mig selv deri, men det maa jeg ikke.

Upersonligt! — Upersonligt! prædiker Redaktøren. — Det er ikke *Dem*, vi interesserer os for, det er Fakta.

Og Fakta har jeg lært at skrive, mens mit Hjerte græd efter mere.

Nu forstaar jeg, at mere kan jeg ikke yde, jeg, der ikke tør kende Sandheden, jeg, der be'r om den og samtidigt stikker Fingrene i Ørene.

Kære Mor! — Nu ser jeg mig selv i et helt nyt Lys. Jeg gruer over min egen Uvidenhed; jeg ønsker ikke længere at trænge min Person i Forgrunden; jeg vil gemme den, skjule mig bag Fakta og vente, til jeg forstaar, til jeg modnes i Livets Skole og vokser bort fra min falske Verden. — — — Og jeg *kan* vente — jeg ved jo, at der vil komme den Stund, da jeg føler, at nu kan jeg *give* — — give mere end Referater og Nyheder, give ud af mit eget Indre.

Og det er *dig*, der først aabnede mine Øjne. — Det takker jeg dig for.

Nu længes jeg efter at høre mere.

Din Vera.

London, 23de Marts.

Elskede Barn!

Jeg kom til Teateret i Aftes, oprevet — fortvivlet — ude af mig selv.

Jeg kom fra et Sygeleje — nej, fra et Dødsleje — for det var jeg klar over, da jeg forlod Sygeværelset, her drejede det sig kun om Timer eller maaske om Minutter.

Det var en ung Kammerat — en trofast Veninde — den eneste, jeg her paa Teateret har sluttet mig rigtigt til. Hun havde gaaet saa uendeligt meget igennem, hendes Skæbne lignede i saa meget min; — men hun hørte altsaa til de svage aandeligt og legemligt — til dem, der naar de rammes haardt, aldrig rejser sig igen, til dem, der forbløder.

Jeg havde siddet hos hende i tre Dage og Nætter, kun de Timer, hvor jeg *skulde* være paa Teateret, forlod jeg hende.

Da jeg gik fra hende i Aften, følte jeg, at jeg ikke vilde behøve at komme tilbage. — Det Haandtryk hun gav mig til Afsked, var det sidste — det sørgmodige, taknemmelige Blik, hvormed hun fulgte mig, til Døren lukkede sig efter mig — tog jeg med mig som en sidste Erindring om en uskyldig, uegennyttig, kærlig Sjæl, der var blevet trampet til Døde.

Jeg havde forhalet Afskedsøjeblikket saa længe som muligt, jeg vilde saa gerne være blevet hos hende til det sidste, men Pligten kaldte — Publikum, der vil mores, tager ikke imod nogen Undskyldning — jeg maatte gaa.

Jeg naaede Teateret i sidste Øjeblik og gik gennem Portnerboligen netop som Regissørklokken kaldte Personalet sammen til første Akt. Jeg skal være paa Scenen midt i Akten, og jeg havde kun et Kvarter til Maskeringen. Mit Blik strejfede i Forbifarten Reolen, hvor Posten ligger sorteret. Under Bogstavet S. saa jeg den kendte, lilla Konvolut.

Der skød som en Solstraale gennem Mørket i min Sjæl.
— Gud være lovet, at jeg havde holdt ud, til Lykken atter bankede paa min Dør.

Dine Breve, de var blevet for mig som Manna for den hungrende, som en Lædskedrik for den segnefærdige.

Jeg snappede Brevet og løb op til mit Værelse. Min Paaklæderske ventede utaalmodigt paa mig. Hun begyndte straks at hægte min Kjole op, og hun begyndte at spørge. Jeg svarede ikke — alle mine Tanker var nu ved Brevet, jeg krængede Kuverten af det, satte mig hen ved Toiletbordet lige under Lampen, og mens hun redte mit Haar ud og begyndte at frisere mig til Rollen, fløj mit Blik hastigt hen over Linjerne.

Fortæl mig ikke mere — du lyver — du er jaloux — du ser helt forkert paa al Ting.

Din Sorg — din Fortvivlelse — fra hver Linje strømmede den mig i Møde — og det var mig, der var Skyld i din Smerte. — Det blev mørkt om mig — og i Mørket skimtede jeg ligesom langt — langt borte min stakkels Venindes dødblege Ansigt.

— Frue — Frue! — De maa tage Dem sammen.

Paaklædersken stod bøjet over mig: — Her er Kjolen — skynd Dem — lidt mere rødt paa Kinderne — og Læberne — de er jo kridhvide. — Fruen har vaaget alt for meget.

Hun slap ikke min Haand, før vi stod i Kulissen og Stikreplikken lød.

Automatisk gled jeg ind i Rollen, jeg havde spillet saa ofte, og medens jeg gik rundt paa Scenen — stod og gik, hvor jeg *skulde* gaa og staa, og tvang mig selv til at finde de rette Betoner, fik jeg lidt efter lidt Herredømme over mig selv.

Mit Nervesystem, der var oprevet af de lange Dage og Nætters pinefulde Vaagen, faldt til Ro. Jeg begyndte atter at tænke klart.

Og nu sidder jeg i en Mellemagt og skriver i Hast disse Linjer ned.

Dit Brev, der kom til mig i et Øjeblik, hvor mit Sind var angst og uroligt, bragte mig til Fortvivlelse. — Dit ubeherskede Sprog sagde mig, at du var netop saa utaalmodig, saa brændende hidsig, som jeg var den Gang, da jeg hellere end at vente, sprængte Grunden bort under mig.

Et Øjeblik greb jeg mig selv i at ønske, at du aldrig havde skrevet til mig — at alt var vedblevet at være, som det var, før jeg fik dit første Brev.

Jeg vil ikke skjule for dig, at jeg følte mig saaret af hele Tonen i dit Brev. — Du antydede endda, at du kunde tænke dig, jeg talte ondt om de andre — fordi jeg endnu var vred paa dem, eller — maaske for at stille mig selv i et smukkere Lys. Nej, du, jeg er ikke bange for at sige dig Sandheden om mig selv ogsaa — og du skulde faa den, hvis du blot havde Taalmodighed til at høre.

Der er kun en eneste Ting, jeg er bange for — det er, at vi to skal mødes og række hinanden Haanden under falske Forudsætninger — at vi skal mødes — og siden hen blive nødt til at indrømme, at vi har taget fejl af hinanden.

Du kan være ond, skrev du i dit forrige Brev — du kan føle Tilfredsstillelse ved at saare, og du pines ikke bagefter af Samvittighedsnag.

Jeg kender denne Form for Ondskab og ved, hvor dybt den bunder. — En Skal af Haardhed er den kun, hvormed man dækker over et alt for saarbart Følelsesliv. — Kom ikke og fortæl mig, at du ogsaa er blottet for Retfærdighedsfølelse — at du ikke — naar din Vrede har sat sig, vil yde dem, den gik ud over, fuld Retfærdighed, for i saa Tilfælde maa jeg tie, og du vil aldrig faa mere at vide.

Jeg maatte begynde med at fortælle dig noget om dine Bedsteforældre, som du ikke holdt af at faa at vide, og som det krænkede dig, at netop jeg fortalte dig. Men det var

nødvendigt for at du senere kunde forstaa, at det maatte gaa altsammen, som det gik.

Jeg kender ogsaa til at væbne mig med Haardhed. Jeg gjorde det dengang, jeg brød ud — og jeg gør det i Aften.

Jeg lod mig ikke slaa ned — dengang alt faldt sammen om mig, og Livet gav mig saa dybe Saar, at de aldrig vil læges helt. — Havde jeg gjort det, havde jeg nu forlængst ligget der, hvor min stakkels Veninde om nogle Dage skal finde den sidste Hvile.

Jeg lader mig heller ikke slaa ned nu af mit Barns Uretfærdighed.

Du har spurgt — og jeg har svaret. — Kan jeg gøre for, at Svaret ikke blev, som du ønskede det?

Du vil ikke høre mere, skriver du, godt — jeg skal være tavs — men det jeg *har* skrevet, kan jeg ikke mildne og ikke tage tilbage.

Nu kalder Regissørklokken atter — det er Arbejdet, der kalder paa mig, Arbejdet, der hjalp mig over en Krise i Aften — og een Gang før. — Det vil ogsaa hjælpe mig i de kommende triste, graa Dage.

Jeg sender dig en kærlig Hilsen

fra

din Mor.

23nde Marts, Midnat.

Kære — kære —!

Jeg er hjemme — dit Telegram laa her, da jeg kom — jeg holder det i min Haand — og jeg er saa jublende glad, at jeg maa græde.

Brænd Brevet ulæst.

Ak, det er jo læst — dit Telegram kom for sent.

Da jeg i Aften forlod Teateret, havde jeg mit Brev til dig i min Lomme — frankeret, parat til at lægges i den nærmeste Postkasse, men Portneren, der stod og holdt den tunge Jerndør aaben for mig, standsede mig:

— Fruen fik vel Telegrammet?

— Telegrammet?

— Ja, Telegrammet, der kom i Forgaars fra Danmark — jeg sendte det til Deres Hjem for at det hurtigere kunde komme Dem i Hænde. — Jeg saa Dem ikke i Aftes.

— Jeg har ikke været i mit Hjem i tre Dage. —

— Saa vil jeg haabe —

Jeg gav mig ikke Tid til at høre mere — jeg løb ud til Bilen, og jeg gav min Ordre: — Hjem — hurtigt. —

— Det er Taage, Frue, sagde Chaufføren, idet han lukkede Døren.

Regnen sivede ned, og Taagen stod over Byen. Jeg syntes, Automobilet sneglede sig frem — jeg syntes, det varede en Evighed, før vi holdt foran Huset.

Jeg var dødsensangst — hvad var der sket — var Telegrammet fra dig — eller fra? —

Jeg løb gennem Forhaven, styrtede gennem Hallen ind i Salonen og fandt det paa mit Skrivebord.

Det var fra dig, og du fortryder.

Vær ikke ked af, at jeg har læst Brevet — nu gør det ingen Ting, for nu ved jeg, at du ikke mente alle de haarde Ord, det var jo, som jeg tænkte, bare et Udslag af din saarede Følsomhed.

Eller er det maaske slet ikke *det*, du vil sige mig? — I Spænding venter jeg dit næste Brev.

Jeg skrev i Aften nogle Linjer til dig som Svar paa dit første Brev. Jeg tog det frem og læste det igennem, jeg er tvivlraadig, om jeg skal sende det til dig.

Nej — nej, jeg vil i alt Fald vente, til jeg har læst det Brev, du lover mig.

Jeg mærker pludseligt, at jeg ikke har sovet nogle Nætter. Bogstaverne danser hen over Papiret —.

— — — —

Telefonen ringede lige nu — — hun er død, min lille, kære Veninde — et Kvarter efter, at jeg var gaaet fra hende. Man vilde ikke bringe mig Budskabet paa Teateret.

— Ja — ja, saa kan jeg sove roligt, hun i det mindste behøver mig ikke mere.

Dit Telegram vil jeg lægge under min Hovedpude, det vil give mig smukke Drømme.

God Nat, Barn.

Mor.

London, 26nde Marts.

Kære Vera!

Tak, for dit smukke, kloge, forstandige Brev, som jeg fik i Gaar Aftes.

Og Tak først og fremmest for den Kærlighed, der diktede dig det.

Mens jeg sad og læste det, slog det mig, hvor helt anderledes sikkert, personligt, roligt og klart affattet dette Brev er frem for dine første Breve.

Det er helt underligt at føle, hvordan den korte Tid, du har været borte fra dit Hjem og staaet paa egne Ben, allerede har modnet og udviklet dig.

Naar jeg før skrev til dig, skrev jeg som en Mor til sit Barn, fra i Dag føler jeg, at jeg maa lægge Tonen om og skrive som en Ven til en Ven.

Det første Skridt til at erhverve sig Kundskab om Livet, er at erkende, hvor lidt man egentlig ved. — Er det først gaaet op for én, saa vil man stedse granske, søge til Bunds og lade sig belære af alt, hvad der lever i os — og om os, til man en Dag staar fuldt rustet til at tage sin Gerning op.

Men endnu mens man ruster sig til Kampen, kan man være i Tvivl om, hvilken denne Livsgerning er.

Du kender denne Tvivl, og jeg *kendte den*. Man føler blot denne brændende Trang til at udrette noget for andre — til at give sig selv til den sidste Tøddel af sit Hjerte — men man ved ikke, paa hvilket Alter, man skal lægge sit Offer. Vejen gaar aldrig lige mod Maalet, der er saa meget, der sinker os undervejs — saa mange Sidespring, man maa gøre til højre og venstre — saa meget, der kalder paa os, og som vi maa standse ved. — Pligt — Kærlighed — Sorg

og Glæde, det tager altsammen sin Tid. Men vi kan ikke unddrage os noget af alt det, der er selve Livet — og vi skal ikke være bange for, at Tiden løber fra os, for vi modnes undervejs.

Jeg skal engang fortælle dig, hvordan det gik til, at jeg blev Skuespillerinde, men ikke i Dag, for der er noget i dit næstsidsste Brev — en Misforstaaelse, du gør dig skyldig i, som jeg i min Ophidselse forleden Aften ikke gav mig Tid til at berigtige.

Du har forstaaet det, som om jeg kastede hele Skylden paa Farmor — at jeg mente, hun bare var ond og kold — og du forsvarer hende med et: — Hun *vil* godt — hun forstaar det bare ikke.

Netop. — Hun hører til de ulykkelige Mennesker, der mangler den Hjertets Finfølelse, der kan defineres ved Ordet Takt, og som gør det muligt at leve blandt sine Medmennesker uden at komme i Konflikt med dem. Der er Tider, hvor man bør tale — og der er Tider, hvor der bør ties. Der er Øjeblikke, hvor et Haandtryk aabenbarer en Verden af Forstaaelse og Øjeblikke, hvor en Strøm af trøstende Ord kun forøger vor Smerte.

Farmor havde den ulyksalige Evne altid at vælge det urette. — Hun havde det i en saadan Grad, at man under Tiden næsten fik Medlidenhed med hende.

Mange andre vilde maaske være gaaet let over — eller slet ikke have mærket de Snese af smaa Naalestik, hun Dagen igennem tilføjede sine nærmeste. — Men jeg, der havde et Nervesystem, hvor hver Nerve laa blottet, jeg følte hver Misstemning, jeg mærkede Brodden i hendes Ord, der trængte sig ind i mit Hjerte og blev siddende.

Og tilsidst var det mig — der blev ond — *mig*, der gjorde Fortræd — jeg følte det selv som en endnu dybere Smerte, der gjorde mig vild og rasende, hysterisk — om du vil.

Noget af denne nervøse Følsomhed gemte sig bag de hid-sige Ord i dit Brev — derfor forstod jeg det, og derfor har jeg saa let ved at tilgive det.

Nu er vi Venner —. Du vil atter spørge, og jeg kan fortælle dig alt, jeg vil ikke skaane mig selv — ikke gemme mig bort, du skal kende mig helt, som jeg er. Derfor er jeg heller ikke længere i Tvivl om, hvorvidt jeg bør sende dig mit første Brev. —

Det er maaske ikke saa ømt og mildt i Tonen, som du kunde vente dig det fra din Mor — men det var jo egentlig heller ikke de Følelser, du kaldte paa i dit Brev, min Kærlighed vil du ikke være i Tvivl om.

Og du vil ogsaa fortælle mig noget mere om dig selv og om dit Liv, der hvor du er. Dine muntre, tapre Breve gjorde mig saa glad og fik mig til at tænke paa min egen, lykkelige Ungdom.

Tusinde kærlige Hilsener fra

Mor.

30te Marts.

Kære Mor!

Du bebrejder mig ikke — du anklager ikke — du er blot bedrøvet; — men du kan ikke knækkes, hverken af Sorg over mig eller over din Venindes Død.

Netop saadan havde jeg haabet, du var; nu ved jeg, at jeg ikke tog fejl, og jeg er glad over, at du læste mit første, haarde Brev og sendte dit Svar, som viste, at du var Mor, at du ejede den Kærlighed, som nok kan saares, men aldrig selv saarer.

Havde du sendt mig et haardt Svar — ja, saa vilde alle Broer være brudt. Jeg vilde kende min Skyld paa Bunden af mit Hjerte, men Trodsen vilde være den største — Stoltheden — Forbitrelsen.

Overfor din stille, blide, dybe Forstaaelse af Livet og Menneskene, din Vemod over mit Brev, smelter min Trods — og mine Bebrejdelser vender sig mod mig selv. — — — Jeg føler, at jeg bliver bedre af at læse dine og Fars Breve, for I er begge større end jeg, dybere og mildere, og det er det, jeg trænger til. — Haardhed hos andre avler større Haardhed hos mig. Ondskab større Ondskab.

Undertiden kan jeg græde over mig selv, fordi de Naalestik, som jeg faar, kalder alle mine daarlige Egenskaber til Live; men du og Far vækker i mig Trangen til selv at gøre godt — til at ofre og hjælpe.

Min Karakter og Person er ikke fast formet endnu, jeg kan gribes af Uhyggefølelse, fordi jeg kan mærke, at jeg ikke er den samme overfor de forskellige Mennesker.

Nogle Sekunder varer det, før jeg opdager, hvorledes den, jeg taler med, opfatter mig, og fra det Øjeblik er jeg netop saadan, som vedkommende tror. — — —

Bliver jeg behandlet som Verdensdame, *er* jeg Verdensdame; overfor Fars gamle Venner, der stadig ser »den lille Pige« i mig, er jeg endnu Barnet. Kommis'erne, der slaar en krigerisk Tone an, møder mig lige saa fanatisk, som de forestiller sig, og Markmusen, der til at begynde med troede mig naiv og dum, ligefrem tvang mig til at stille Spørgsmaal, der *var* naive og dumme.

Men naar Far har sine Selskaber, og Mænd fra snart sagt alle Kredse færdes i vore Stuer, har jeg lagt Mærke til, at netop de, hvis Klogskab og Kundskaber saa langt overgaar mine, holder af at tale med mig — og tale som til en jævnaldrende Ligemand. Straks spirer de nye Tanker frem i min Hjerne, jeg hører mig selv tale dybt og alvorligt, hører mig tumle med Problemer, der før var mig fremmede og mærker, at den Tillid, der strømmer mig i Møde, gør mig sikker og klog.

Far kan jo ikke lade være med at betro mig bagefter, at den og den har udtalt sig om min Intelligens, og alligevel bliver jeg ved at rette de dumme Spørgsmaal til Markmusen og kæmpe de smaalige Kampe mod Kommis'erne.

Men naar jeg skriver, er jeg helt mig selv. — Med Pennen i Haand og Tid til at tænke mine Tanker igennem lader jeg mig ikke paavirke udefra. — — Derfor ønsker jeg saa tit, at jeg kunde begrave mig paa en øde Ø, hvor ingen talte med mig og ingen fristede mig ind under sin specielle Opfattelse.

Og dog! — Er det ikke netop denne Elasticitet, der gør, at jeg kan skrive? — At jeg forstaar Menneskene, hvor forskellige de saa er?

Jeg falder naturligt ind i den anviste Rolle, fordi, ja, vel nærmest for at dække mit inderste Liv bag en Skæl, der forekommer andre at være selve Kernen, mens jeg saaledes skjult faar Lejlighed til at gøre mine egne Iagttagelser.

Du ved, at jeg er Journalist — at jeg er vant til at bevæge mig mellem mange Mennesker og tidligt blev betragtet

som Voksen. Derfor har du maaske ikke tænkt dig, at jeg stod saa fuldstændig uforberedt overfor Virkeligheden, som jeg gjorde, og at Sandheden om Farfar og Farmor kom som et Slag i mit Ansigt.

Andre Børn har Mødre, de kan tale med, og jeg har ikke haft det. — — — Jeg kunde have søgt min Viden hos slibrige Tjenestepiger eller hos Klassekammerater, der stak Hovederne sammen i Frikvartererne og nyfient hviskede om Voksnes Udskejelser, som de sluttede sig til af de Bøger, de læste, og de Samtaler, de førte i Køkkenet.

Jeg vilde da have vidst, du havde Ret, naar du sagde, at Farfar og Farmor ikke var videre forskellige fra andre Mennesker — men jeg ønskede ikke at lytte — hverken til Tjenestepigerne eller Kammeraterne, fordi deres Ansigter, naar de talte om den Slags Ting, havde et Udtryk, som jeg foragtede, og fordi de lagde noget sjofelt i selv den uskyldigste Bemærkning.

Det eneste Spørgsmaal, der interesserede mig: — Hvorledes faar man Børn? — besvarede Skolen, inden det endnu for Alvor var blevet et Problem. — Og naar Kammeraterne stak Hovederne sammen, forlod jeg altid Klassen, saa det tilsidst blev et Mundheld: — Nu kommer der en uartig Historie — du maa hellere gaa ud, Vera!

Du var ikke den første, der prøvede at aabne mine Øjne — Markmusen var midt i Forsøget, og netop fordi jeg stred saa meget imod og klamrede mig til det mindste Halmstraa, virkede dit Brev som et Angreb bagfra og fødte et forbitret Svar.

Han er en Pigejæger, og han dækkede sig bag de samme Ord, som du brugte i dit Brev: — Jeg er ikke videre forskellig fra andre Mænd, hverken værre eller bedre!

Hvorfor han betroede sig til mig? — Vel sagtens fordi han indsaa, at Byen ellers vilde fortælle om ham, hvad den ogsaa allerede *havde* gjort. — Han underholdt mig med sine Pige-

historier, naar han »tilfældigt« mødte mig paa mine lange Vandringer. Han gjorde det ikke paa en ufin Maade, men søgte at forsvare sig selv ved at kaste et interessant Skær over Gadens Piger, der for ham var »Studier«.

Han fortalte om den ensomme Mand, der blot af Trang til Selskab og ikke af Drift, fulgte med dem; og han lagde Skylden paa os andre, hvem Etiketten forbød at tale med den ukendte, naar vi ikke var præsenteret for ham.

Umærkeligt fik jeg hele hans Historie ud af ham lidt efter lidt. Jeg opdagede hans Erobringstrang, født af en smaalig Forfængelighed, hans Egoisme, der gjorde ham til en Forfører, som ikke lod sig nøje med Gadens Piger, men talte om »knuste Hjerter« i alle de Provinsbyer, hvorhen hans Gerning havde ført ham, og viste kostbare Ringe, der var skænket ham af Beundrerinder, som han kaldte for Gæs.

Jeg sagde, han havde handlet gemént og ikke burde prale af sine Oplevelser, jeg angreb ham ustandseligt, men dog blev han ved. Var det ham en Tilfredsstillelse at aabne mine Øjne for det, jeg ikke vidste? — Eller var det blot, som han sagde, fordi der ikke var andre, han kunde tale med?

I hvert Fald fortsattes vore Diskussioner Dag for Dag, saa saare vi var ene paa Redaktionen blot et Øjeblik, og dit Brev bragte Bekræftelse paa det, han sagde: Han var ikke særlig forskellig fra andre Mennesker — ikke særlig forskellig fra min egen Familie. — Og dog! — Var der ikke en Forskel? — Hvem havde den bedste Undskyldning, den ensomme, unge Mand, eller Manden, hvis Hustru ikke kunde gøre ham lykkelig? — Den første glemte sit Ansvar overfor den, han bragte i Ulykke, den anden sit Ansvar mod Hustruen.

Lad mig sige det, som jeg føler det nu: — Der er Undskyldninger, mange Undskyldninger for dem begge. — Med Tiden, naar jeg lærer, hvor meget slet der findes i Verden, og hvor mange Undskyldninger, vil jeg vel glemme at forarges. Det vil gaa mig her, som det gik mig overfor Kom-

mis'erne: Jeg vil føle Medlidenhed; men jeg vil aldrig, aldrig regne Uret for Ret.

Maaske er Kærlighed mere for mig end for andre Mennesker, og derfor forstaar jeg ikke, at man kan nøjes — nøjes med en Pige fra Gaden eller et Forhold ved Siden af. Jeg vil aldrig nøjes — ogsaa i Kærlighed kræver jeg umaadeligt — og engang vil jeg faa umaadeligt.

Jeg har aldrig kysset nogen Mand; fortalte jeg det til Markmusen, vilde han kalde det misforstaaet Borgerdyd eller Mangel paa Erotik. — Det er ingen af Delene, det er blot en Følelse af, at giver man efter for en tilfældig Indskydelse, en flygtig Forelskelse, saa stykker man sig selv ud i smaa Bider og lærer aldrig den store, den sande Kærlighed at kende.

Det er altsaa ikke Snerpethed, der dikterer mine Handlinger, men ren og skær Egoisme: Jeg ved, at Verdens vidunderligste Mand vil komme, og jeg har Raad til at vente. — Jeg ved, jeg skal opleve den store Kærlighed, og jeg vil bevare mig selv til den Dag kommer — ikke for hans Skyld, men for min egen. — Jeg kræver ikke noget til Gengæld — intet uden Kærlighed. — Og jeg vil blive Jordens lykkeligste Menneske.

Men mine Drømme og Længsler bevarer jeg hos mig selv. Ikke lægger jeg dem blot for Markmusen, eller for nogen anden. — Kun du skal kende dem, fordi dit Brev har varmet mit Hjerte og lært mig at beundre din Karakter. Jeg ved, at jeg trygt kan betro dig mine inderste Tanker, ved, at du vil forstaa mig, som du forstod mig, da jeg uretfærdigt kastede med Sten.

Nu er jeg din Ven, skriver du, ikke blot dit Barn — men en meget ung og uerfaren Ven er jeg, og en Ven, der er lige saa graadig efter Fornøjelser som efter alt andet.

Noget muntert fra Byen vil du vide — ja, hvad siger du til et Bal i »den selskabelige Klub« — — Det er det bedste

Bal, jeg har været til i mit Liv. Andersen, der er Medlem, tog mig med derhen.

Forestil dig nu først Haandværkerforeningen, og en kedelig, men fin Koncert, som er Ballets Undskyldning. — Kig saa ud over Tilhørerne, hvor Damerne er i femdobbel Overtal. Læg Mærke til Mødrene, der endnu ikke er færdige med at pille ved Døtrenes Baldragter, og se paa Strømperne, der spiller i alle Regnbuens Farver — ogsaa enkelte sorte, men de er i Mindretal.

Efter Koncerten slaas man om Bordene i Restauranten, og Pensionatsværtinden spørger deltagende, om det ikke er uhyggeligt for Andersen og mig at se ud over saa mange Ansigter, som vi ikke kender. (Jeg tror, Restauranten rummede femten Borde — allerhøjst — og Ansigterne saa jeg hver Dag i Storegade, naar hele Byen gik til Middag Klokken 12.)

Musikken spiller op. — Det er Haandværkere, der trakterer Instrumenterne (eller maltrakterer) og jeg genkender min Skomager, en Malersvend og en Muremester. — — Nu aner vi ulykkelige jo ikke, at det er upassende at danse den første Dans, saa vi styrter ned i Salen, hvor vi begynder paa de allernyeste Trin, som Byen jo ikke kender. — — Musikken er ved at standse af Befippelse, og Forargelsen stiger, da vi bagefter sætter os sammen og taler. — Det maa man nemlig heller ikke. — Det er et alvorligt Brud paa Etiketten.

I Virkeligheden skal det gaa saaledes til: Herrerne paa højre Side, Damerne paa venstre. — Musikken spiller op, Herrerne løber om Kap over Gulvet; de bedste Damer er hurtigt udtaget, og de Herrer, der ikke fik den, de netop havde tænkt sig, kaster et Blik ud over Rækkerne, ryster paa Hovedet og gaar tilbage til Herresiden. — Naar Musikken begynder, klarer Damernes Ansigter op. De snakker forceret, tripper med Fødderne, og nynnner med Hovedet skælmsk paa Siden. Naar Herrerne kommer stormende, søger de at fange en enkelts Blik, saa at sige hypnotiserer ham til at

engagere sig. Efterhaanden som de lykkelige er udpillet, synker Resten hen i sløv Ligegyldighed og kaster et brødefuldt Blik op paa Mødrene, der danner Kødrand paa Balkonen og altid har et kritisk Ord om dem, der gør mest Lykke.

Forresten behøver jeg vel ikke at fortælle, at Damerne er meget nydeligere end Herrerne, og at de sidste, saa saare Dansen er endt, sætter Damerne tilbage i de Huller, der er blevet i Rækken, præcis, hvor de tog dem, saa de kan finde dem igen næste Gang. — — Skulde en enkelt Dame som jeg i sin Uskyldighed fortsætte Konversationen efter Dansen, strækker Kødranden Hals og aner Forlovelse.

Jeg var blevet engageret af en ung, forlegen Mand, der stod og trippede, da Dansen var forbi og ikke vidste, hvor han skulde gøre af sig selv eller mig; jeg troede naturligvis, at han manglede Konversationsstof og kørte løs, indtil han pludselig bukkede brat og forsvandt i vild Flugt over Gulvet tilbage til Herresiden.

Kødranden satte sig beroliget ned.

Ja, saadan er Selskabeligheden i den lille By. — I Morgen skal jeg til Middag hos Distriktslægen; det bliver min første Optræden i »Familiernes«. Far har nemlig skrevet og bedt ham undersøge mine Lunger. — Naturligvis var der ikke noget i Vejen — men hvor betænksomt af Far. Doktoren og jeg fik en lille Passiar med det samme, og Dagen efter havde jeg Fruens Indbydelse.

Nu glæder jeg mig til at faa et Indblik i Familielivet.

Mange kærlige Hilsener og tusind Tak for dit meget lange Brev.

Du ved, at nu er jeg ikke bange for at høre mere — og selv om vi maaske er uenige paa mange Punkter, saa vil det aldrig skille os. — Vel?

Din

Vera.

London, 7ende April.

Kære, kære Vera!

Jeg husker — jeg husker. — Skulde jeg nogen Sinde kunne glemme den smukkeste Dag i mit Liv, den tiende April — den Dag du kom til Verden.

Jeg vaagnede ved, at nogen kaldte paa mig, ligesom langt — langt borte. Jeg vilde aabne mine Øjne — men Øjenlaagene var tunge som Bly. Jeg vilde løfte mit Hoved — men det var, som der laa en tung Haand paa min Pande og tvang mig ned i Pudnen igen. Lidt efter lidt trængte Lyden af hviskende, ængstelige Stemmer ind til min Bevidsthed — og atter var der en, der nævnte mit Navn nu ganske tydeligt og bestemt.

Og saa lykkedes det. — Jeg aabnede Øjnene og saa, og i samme Nu var det som al den Lykke, som var i hele Verden, strømmede til mit Hjerte og syntes at skulle sprænge det. Taarerne løb ned ad mine Kinder — jeg vidste ikke, hvorfor jeg græd, jeg følte mig paa en Gang saa usigelig svag og saa utrolig stærk — saa stille vemodig og saa stormende glad, og jeg strakte Armene ud for at tage den lille, hvide Byldt, der blev rakt frem imod mig ind, i min Favn.

Det var dig — Vera — mit elskede Barn.

Far stod bøjet over mig dybt bevæget blev han ved med at stryge mig over Haaret, som jeg nu pludselig følte laa klamt og fugtigt over min Pande.

— Var det slemt, lille May? hviskede han.

Jeg tog hans Haand, trykkede den mod mine Læber og lagde den ind mod min Kind — uden Ord — men mit Blik søgte fra ham til dig og fra dig til ham og udtrykte al den varme Kærlighed, mit Hjerte gemte paa.

— Tak elskede, lille May, hviskede Far og kyssede det sorthaarede, silkebløde, lille Hoved, der laa ved mit Bryst — og tusinde Gange til Lykke.

— Til Lykke, hviskede jeg igen. — Til Lykke lød det fra Lægen og Jordemoderen og fra Tante Edith, der var paa Besøg og fra Stuepigen og Kokkepigen, der kom og nikkede ved Døren.

Der dyngede sig et Væld af Roser op paa min Seng og Far satte en smuk, gammel Ring med en eneste stor Brillant paa min Finger, et gammelt Arvesmykke, der har været i Slægten gennem mange Generationer.

Den har siddet paa min Haand siden den Time, hvor du blev født. Mange Gange har jeg set paa den og tænkt, at det ikke var saa overmaade megen Lykke, den bragte mig — men nu i Aften, da jeg betragter den for sidste Gang, mens Lampelyset brydes i dens fint slebne Facetter, synes jeg, den blinker helt muntert til mig, som om den vilde sige:

— Det kommer nok — din Lykke er undervejs — jeg skal bringe den til dig.

Jeg sender dig nu til din Fødselsdag, den gamle Ring — Vera. Alle de brændende Ønsker, den var Budbringer for den Dag, du kom til Verden, gløder endnu i dens Dyb, maaske vil de opfyldes, naar du nu sætter den paa din Haand, og maaske — maaske vil den, som den i Aften synes at love mig, en Dag bringe dig tilbage til mig.

Jeg er saa forunderlig glad og let til Mode i Dag — som jeg ikke har været det i mange Aar.

Der har tit været noget, jeg glædede mig over, naar min Ærgerrighed følte sig tilfredsstillet, naar noget, jeg havde kæmpet længe for, lykkedes, eller naar nogen viste mig Venlighed; men altid var der selv i de lyseste Billeder den triste Baggrund, som Savnet af dig og Far dannede. — Naar man har Glæder, saavel som naar man har Sorger, trænger man til at meddele sig til en, man holder af, ellers glider Glæden

hurtigt bort mellem Hænderne paa os, og Længselen efter den Ven, man saa gerne vilde betro sig til, kommer i Stedet for.

Men i Dag er jeg glad, — virkelig glad, dit Brev har taget saa mange Bekymringer fra mig. — Jeg har undertiden frygtet for den Fare, der laa i, at du manglede en Mor til at vejlede dine Tanker. — Nu ser jeg, at din sunde Natur og din medfødte Klogskab har hjulpet dig over alle Skær.

Din Selvvurdering og din Selvkritik, der er saa usædvanligt udviklet, vil værne dig mod alt for mange Skuffelser, og dit Retsind — som du har arvet efter Far — vil forhindre, at du volder andre unyttig Sorg.

Alt det, du fortæller mig fra Byen om Ballet og Selskabeligheden, vækker muntre Minder hos mig om den Gang, jeg selv hørte til Provinsens Børn. — Du vil neppe tro det, men jeg har ogsaa siddet bævende og med Hjertebanken og ventet paa Herrernes Inklinasjon og følt det som en brændende Skam, hvis jeg blev siddende. Det er saa morsomt at tænke paa nu — man ser næsten paa sig selv, som paa en kær, lille Veninde, man holder af, som man har Medlidenhed med — men ikke kan lade være at finde en Smule latterlig.

Markmusen — ham kan jeg ikke lide — Gudskelov — det kan du heller ikke. Jeg skal komme tilbage til dit Brev en anden Dag, og jeg skal søge at forklare dig alt det, du endnu mangler Forstaaelse af.

Men ikke i Dag, paa din Fødselsdag skal ingen mørke Minder fra Fortiden kaste sin Skygge. — Den skal være lys og smuk som den Dag, du kom til Verden.

Kun kærlige Tanker og inderlige Ønsker for din Fremtid skal dette Brev bringe dig, og de kærligste Hilsener fra

Mor.

12te April.

Kære Mor!

At du huskede det, at du skrev — — aah, vidste du bare, hvor angst jeg har været for, at du skulde glemme — glemme, som jeg glemte Fars Fødselsdag.

Din Ring sidder paa min Finger. I timevis har jeg set paa den, mens jeg tænkte paa, at netop saadan har du selv siddet og drømt over den — i dyb, inderlig Glæde, da I to var sammen, og senere i mange, bitre Timer alene — mens han, der gav dig Ringen, ikke kunde komme til dig, værne om dig og hjælpe dig igennem Kampen og Tvivlens haarde Tid.

Lille Mor! — Maaske vil Ringen alligevel bringe den Lykke, som du den Gang gav Afkald paa, jeg tror det — jeg ved det — jeg er saa jublende glad.

Far har været herovre. Han kom paa min Fødselsdag.

Jeg sad paa Redaktionen begravet i Breve og Pakker og søgte at finde hans Haandskrift mellem de mange. — Jeg hørte en Bil gennem Gaden, et Horn, som jeg kendte, og saa blev Døren revet op.

Det var Far. — Jeg lo, jeg græd! — Jeg forsvandt ind i Telefonboksen til en vigtig Samtale for at skjule min Bevægelse; jeg vidste jo ikke, at han vilde komme herover, og vidste ikke, at Far var blevet en gammel Mand.

De hvide Haar ved Tindingerne er blevet flere — Bedstefar-Rynkerne har bredt sig. Aah, Mor, hvor maa han elske mig, naar saa kort en Adskillelse kan ælde ham saadan. — Eller er det *dig*, han nu længes efter i sin Ensomhed?

Du forlod ham, men jeg vil det ikke — ikke nu — ikke saadan. — Men skal jeg da vende tilbage, skal jeg da opgive alle mine Drømme, hele mit Haab?

Jeg kan ikke bestemme mig. — Hvis han fordrede af mig, at jeg kom, saa ved jeg, at jeg blev — men han fordrer jo intet, ønsker blot et: At jeg maa blive lykkelig. — — — Netop derfor *maa* jeg hjælpe ham nu.

Vi har talt sammen, ikke som Far og Datter, men som to jævnaldrende Venner. — For første Gang i sit Liv talte han om sin Forretning, oprullede alle sine Planer, alle sine Fremtidsdrømme. — Men paa en Gang blev hans Ansigt alvorligt. — Smilet og Ungdommen forsvandt fra hans Øjne, Stemmen blev haard og kold:

— Men hvorfor gør jeg i Grunden det Hele? — Hvad kan det nytte? — Hvem glæder sig med mig?

— Jeg, lille Far — jeg!

— Du? — — — Det var som saa han paa mig uden at se. — Du ligner din Mor, lille Vera! — Det er det bedste, jeg kan sige om dig; men hun! — Ja, hun forlod mig jo ogsaa.

Og paa en Gang begyndte han at tale om *dig*, hurtigt, forceret, febrilsk — og han elsker dig endnu — jeg følte det gennem hvert Ord, hver Sætning.

— Du maa aldrig tænke ondt om din Mor! — For hende var Livet ikke blot Pligt og atter Pligt. — — — Det var mere — højere — ædlere — jeg forstod det blot ikke den Gang.

En Taare faldt ned paa den hvide Dug, og saa *kunde* jeg ikke holde Spørgsmaalet tilbage.

— Hvorfor skiltes I dog? — Hvorfor gjorde I hinanden ulykkelige?

Saa huskede han, hvor han var, og hvem han talte med:

— Lille Pige! — Jeg trætter dig; og jeg er selv træt. Har jeg sagt noget dumt, saa tilgiv mig, men jeg har levet meget ene, efter du rejste, og jeg har næsten glemt, hvordan det er at være sammen med andre. — Du skal ikke tænke for meget over det, jeg sagde; lov mig det. — — — Jeg vil saa nødig, at du skal tro, at din Mor og jeg hadede hinanden, eller at

vi skiltes med haarde Ord. — — Jeg tror ikke, vi har skændtes en eneste Gang i vort Ægteskab. — Men der er Ting, som man ikke selv er Herre over, ydre, tilsyneladende ligegyldige Omstændigheder, som kan gribe ind i vort Liv og omforme det. — — — Nu ved jeg, at Fejlen var min. Jeg skulde aldrig have ladet det ske, men den Gang troede jeg, det var din Mor, der ikke kendte sin Pligt.

Spørg mig ikke mere. — En anden Gang skal jeg fortælle dig alt, men ikke i Aften — ikke nu — ikke her. — — — Og hans Stemme skælvede, da han tog mig om Hovedet og kyssede min Pande: — Godnat, lille Pige — sov godt!

Netop saadan var det jo, han plejede at sige dig Godnat.

Aah, turde jeg blot den Aften have sat mig over i Sofaen til ham og hvasket ind i hans Øre:

— Lille Far! — Jeg ved det. — Jeg kender Mor. — Vi to er Venner for Livet. — Men jeg turde ikke, vovede knapt at trække Vejret, fordi det, han sagde, kun blev sagt, for at give Afløb for hans store Længsel, for at tale om dig med et Menneske og ikke altid gaa ene med sine Minder. At det var mig, han talte til, vidste han vist knapt, og var jeg brudt ind i hans rivende Ordstrøm, havde han maaske lukket sig ind i en Skal, og jeg vilde aldrig faa mere at vide om dig.

Derfor sad jeg tavs og stille og lyttede bedrøvet til en ensom gammel Mands Minder. Hvor han dog husker meget — — og netop saa smaa og ubetydelige Smaatræk, som man tror forlængst maa være udslettet:

Den Kjole, du havde paa sidste Gang, I fejrede min Fødselsdag sammen, dit Ansigt, da du en Dag havde glemt, han havde en Gæst med hjem til Middag. — Livsglædens Dans, som du dansede for ham i Dagligstuen, naar en rigtig god Forretning var lykkedes, eller han var i daarligt Humør. Og hvor har han været stolt over den Lykke, du gjorde i Selskaber, over det Hof, der omgav dig, men som aldrig fik dig til at glemme et lille kærligt Nik til ham over Hovedet

paa alle de andre, et Nik, der sagde: — Vi to hører sammen — jeg elsker dig!

Nu er han rejst, og jeg kan sætte din Ring paa min Finger uden Angst for, at han skal opdage den. Han er vendt tilbage til sin Ensomhed, mens vi to sidder i *vor* Ensomhed og længes efter ham og hinanden.

Hvor Livet dog er indviklet! — Det er ikke nok, at vi længes, der er saa meget, som skal overvindes, før Længselen kan stilles, og imens maa vi alle lide, — — — Men jeg kan ikke sidde passiv og se jer to kæmpe jer gennem Livet hver for sig, skønt I burde leve sammen.

Herre Gud! — Var det kun, fordi Farmor og Tante Edith ødelagde jeres Ægteskab, at I skiltes, saa kan de da ikke stadig staa som en Hindring, nu, da de ikke bor hos os længere. — Mor! — Hvad er det, der gør det umuligt for dig at indtage din Plads? — — Far elsker dig jo, det føler jeg. — Hvorfor vil I saa stadig skjule jeres Længsel for hinanden?

Din

Vera.

London, 16de April.

Elskede Barn!

Nej — at Far har været hos dig — siddet hos dig og talt med dig — om mig — og paa den Maade, som om det ikke var mig, der havde hele Uretten, som om det ikke var mig, der var troløs — det er ikke til at forstaa, saa sker der alt-saa Mirakler endnu.

Og hvad er det, du skriver — Bedstemor og Tante Edith — bor de da ikke mere hos Far? — Men saa har han jo holdt sit Løfte til mig — holdt alt hvad han lovede, til trods for at jeg svigtede. —

Og han elsker mig endnu — — tror du det virkeligt? — Er det muligt — eller er det bare noget du skriver for at gøre mig glad, eller fordi du vil prøve paa at faa os forsonet.

Han er blevet gammel — saa ældet blot paa disse to Maaneder, at dit Barnehjerte bløder — og du vil ofre alt dit, din Fremtid, dine Kunstnerdrømme.

Nej — nej, det maa ikke ske, jeg kan ikke tage mod flere Ofre. — Ja, for det er jo mig, du vil ofre dig for, det er jo min Skyld, du vil tage paa dig.

Jeg gik — jeg, som han elskede og som elskede ham. — Jeg nænnede det, og *du* kan ikke gøre det.

Der ser du, hvor ringe jeg var, hvor egoistisk. — Ja, for han havde jo lovet — men jeg kunde bare ikke vente.

Men sagde han da slet ikke noget om, hvordan jeg gik fra ham. — Var der ikke den allermindste Smule Bitterhed imod mig i hans Ord, — nævnte han ikke, at der var en anden — en anden Mand. — For det maatte han jo tro, jeg gav ham jo Anledning dertil. — Eller har han hele Tiden anet Sandheden — at det bare var et Paaskud, jeg brugte, for at han ikke skulde gøre sig selv for mange Bebrejdelser.

— Har han hele Tiden vidst, at det var ham — kun ham, jeg elskede — elskede, saa jeg ikke kunde taale at se vor Kærlighed langsomt gaa til Grunde i Dagliglivets smaalige Kamp, — elskede, saa jeg hellere led og længtes i Landflygtighed end blev ved hans Side og med min Utilfredshed, min Utaalmodighed og min stigende Nervøsitet kastede Skygge over hans Liv.

Jeg rejste — ja, du *maa* tro det, naar jeg nu forsikrer dig det højt og helligt, jeg rejste, fordi jeg ikke kunde holde ud Dag efter Dag at forringes i hans og i dine Øjne, som jeg forringedes i min egen Bevidsthed.

Jeg vilde være hans Elskede, hans Glæde — hans Sol — saadan som jeg var det i de første Aar af vort Ægteskab. — Jeg vilde ikke være det bitre, misfornøjede, pirrelige Væsen, der altid modtog ham med taarefyldte Øjne og tavse Bebrejdelser, saa snart han kom inden for Døren.

Han lovede mig, at alt nok skulde blive anderledes engang igen. — Gang efter Gang bad han mig: — Prøv at holde ud, May, jeg lover dig, saa snart jeg kan naa saa vidt, at jeg kan give Mor alt det, som jeg synes, jeg skylder hende, saa skal vi tre, du og jeg og Vera igen danne vort eget Hjem. — Og jeg skal bære dig paa Hænderne og takke dig til min sidste Time, fordi du tog dette paa dig for min Skyld. Jeg forstaar saa godt, hvor svært alt dette er for dig — jeg bebrejder dig jo aldrig noget, og jeg holder af dig som aldrig før.

Nej, *han* bebrejdede mig ikke noget; men jeg bebrejdede mig selv, at ikke Bevidstheden om hans Kærlighed og Tillid var nok til at varme min Sjæl og gøre mig ufølsom overfor al Verdens Smaakævl. Jeg bebrejdede mig, at dine buttede, varme Arme om min Hals ikke var nok til at værne mig mod Bitterheden i mit eget Sind. Jeg følte min egen Uværdighed — og pintes deraf.

Og jeg kunde ikke komme og sige til Far: — Du *maa*

vælge — enten de eller jeg maa forlade Hjemmet — for jeg vidste jo forud, hvad han vilde vælge. Men jeg vidste ogsaa, fra den Dag jeg tvang ham til at svigte, hvad han selv ansaa for sin Pligt, vilde hans Selvagtelse forringes og hans Syn paa mig maaske undergaa en Forandring. Jeg *kunde* ikke stille ham overfor et saadant Valg — der, hvad han saa valgte, vilde bringe ham i Strid med noget i hans eget Væsen.

Jeg saa ingen anden Udvej, end at jeg selv maatte være den, der førte Kniven og gjorde det paa en saadan Maade, at han kunde skaanes for Selvbefrejdelser.

Nej, det gaar ikke saadan, jeg maa forsøge at ordne mine Tanker, der kommer ekvilibristisk springende, saa du umuligt kan følge dem.

Jeg vil saa gerne begynde med at fastslaa, hvad jeg allerede en Gang har indrømmet, at Farmor ikke var egentlig ond. Smaalighed — Utilfredshed og Mistillid var snarest hendes Kraktertræk. Men jeg tror, at jeg hellere vilde have kæmpet mod virkelig Grusomhed eller Ondskab, saa havde Kampen faaet hurtigere Ende.

Nu varede den i to Aar, til jeg tilsidst syntes, jeg var ved at kvæles i alt det Dynd og Smuds, den dyngede op om mig.

Den begyndte straks den første Aften, Farmor og Tante Edith kom hertil.

Møblerne var kommet fjorten Dage forinden, og Far og jeg følte det som en Glæde at ordne hele Hjemmet, inden de kom. Vi syntes, Farmor havde gaaet saa meget igennem i den sidste Tidovre paa Gaarden i al den Uhygge, som Auktionen og Opløsningen af det gamle Hjem maatte have forarsaget. Nu vilde vi bygge et nyt Hjem op her paa Resterne af det, hun havde maattet opgive. — Møblerne til Salonen havde hun beholdt, og vi gjorde os Umage for, at alt saa vidt muligt kunde komme til at se ud som det, hun forlod. Naturligvis Stuerne var ikke saa store og saa rummelige som ovre paa Gaarden, men vi syntes selv, at der var baade

hyggeligt og smukt i det lyse Altanværelse, som vi til Overdaadighed smykkede med Blomster.

Saa kom de, og Bedstemors første Ord, da hun traadte over Tærskelen, var en bitter Kritik — ikke en Tak, ikke den mindste Paskønnelse af det Arbejde, vi havde gjort.

— Uh, sikke et Hul, var det første, hun sagde, og saa gik hun om og mønstrede alt.

— Herre Gud, May, husker du ikke engang, der var to Læg paa Kapperne til de Gardiner. — Den Vase maatte der virkelig ikke komme Vand i. Puderne var forkert fordelt. Den Stol skulde staa ved Vinduet — det var altsammen galt — og hun fremsatte sin Kritik i en krænket, vrissen Tone, skønt det altsammen var Smaating, der med Lethed kunde rettes.

Jeg var bedrøvet og tankefuld, da vi den Aften gik til Ro, men Far sagde trøstende: — Du skal se, May, naar hun i Morgen ser alt ved Dagens Lys, vil hun nok blive glad. — Men hun blev ikke glad. — Næste Morgen begyndte hun at udstrække sin Kritik til mine Enemærker ogsaa.

Hjemmets Indretning — min Husførelse — Maden — der var intet, der i hendes Øjne var, som det skulde være.

Og hendes Kritik kom aldrig sikkert rammende, paa-pegende en Fejl, der virkelig var til Stede, men som uskyldige Spørgsmaal listede den sig frem.

— Bruger I ikke —? — Nej, virkelig — tænk, det har jeg aldrig set før —.

Det irriterede over al Maade og bagefter, naar der var opstaaet et Stridsspørgsmaal, sagde hun altid, forbavset over min Heftighed:

— Jeg har jo slet ingen Ting sagt.

Da Bedstemor og Tante Edith kom, afskaffede vi for at spare den ene Pige og delte hendes Gerning mellem os. — Saa var der en Dag, vi stod og lagde Tøj sammen til Rulning. Der var et gult Gardin for Vinduet, og det lagde et gyldent

Skær over alt i Værelset. Rimeligvis har hun ikke bemærket dette, hun saa kun, at Tøjet ikke havde den blændende Hvidhed, som hendes eget Linned, naar det hang til Tørring paa den solbeskinnede Blegeplads. Hun vendte Stykke efter Stykke mellem Hænderne, og saa kom det, — forstilt uvidende og med dyb Forbavselse i Stemmen.

— Cremer I jeres Tøj?

Hun vidste godt, at intet Menneske i Verden vilde finde paa at farve sine Lagner og sit Linned gult. Hun vilde blot paa den Maade lade mig føle, at jeg manglede hendes Dygtighed som Husmoder.

Om hun ganske ligefrem havde sagt: — Jeg synes ikke, Tøjet er pænt — duer jeres Vaskekone? — saa kunde vi have drøftet Spørgsmaalet roligt. Nu steg Hidsigheden op i mig, jeg saa hende lige i Øjnene og spurgte lige saa forbavset: — Nej, gør du?

Hun saa til Siden, hun følte sig gennemskuet, og hun blev hidsig og personlig for at skjule sin Forlegenhed.

Og vor glade Leg om Morgenens, vor Latter og vor Sang forstummede lidt efter lidt af sig selv overfor alle de smaa, spydige Udfald, de affødte Dag efter Dag. Hun vovede sig ikke frem, saa længe Far var hjemme, besvarede kun med et sukkersødt Smil hans leende Spørgsmaal, om vi forstyrrede hende om Morgenens med et:

— Nej, det er jo rart, der er nogle, der kan være lige-glade.

Men naar han var gaaet, kom alle de giftige Angreb:

— Det er ikke saa underligt, man ikke kan faa noget udrettet, naar man pjanker hele Morgenstunden bort.

Naar Far kom hjem, var mine Øjne rødgrædte og mit Væsen uligevægtigt. Og dog anede han ikke Halvdelen af, hvad jeg maatte lide, fordi hun bortforklarede og omdigtede, saa hun selv kom til at staa i det skønneste Lys. — Det var kun mig, der var altfor saarbar og ingen Kritik taalte,

Jeg kunde blive ved med at fortælle i det uendelige alle disse smaa tilsyneladende uskyldige Tildragelser. Jeg undres selv tit over, hvor fast hver enkelt af dem har sat sig i min Bevidsthed; men det beviser jo blot, hvor stærkt de den Gang gik mig paa Nerverne.

En lille Episode maa jeg have med. Den hændte en smuk Julidag omkring vor Bryllupsdag, da Far var paa Rejse.

Jeg gik en lang Tur med dig — lang altsaa i Forhold til dine smaa Ben. Vi havde din Bold med, den trillede vi foran os og indhentede den igen i et lille Væddeløb, hvor du naturligtvis altid fik Lov at vinde. Paa den Maade kom du frem, uden at det trættede dig. Vi kom ind i Skoven, og jeg satte mig paa en Bænk, mens du forstatte din Leg.

Jeg sad og frydede mig over dig — over Solskinnet — over alt. Jeg tænkte paa Far, og alle mine Bekymringer var i dette Øjeblik glemt. I mit Hjerte formede jeg et lille, kønt Brev til ham. Jeg vilde fortælle ham, hvor højt jeg elskede ham, og hvor lykkelig jeg følte mig i denne Stund, jeg vilde trøste ham og love ham, at jeg vilde være fornuftig og holde ud, jeg vilde sige ham, at Haabet om en lykkelig Tid for os tre aldrig vilde dø i mit Hjerte.

Da jeg kom hjem, overlod jeg dig til Pigen og satte mig straks til mit Skrivebord for at den Stemning, jeg nu var i, ikke skulde forflygtiges.

Da aabnede Farmor Døren:

— Sølvtoj, May! — Var det ikke Meningen, det skulde pudses i Dag?

— Jo, jo, jeg kommer straks.

— Naa, det er maaske Meningen, *jeg* skal gøre det alene?

— Jeg siger jo — jeg kommer straks.

— Naar *jeg* er færdig, kan jeg tænke.

Jeg blev siddende, men jeg hørte, hvordan hun inde i Spisestuen begyndte at lukke Skabe op og tage frem — og gjorde det med unødvendig Støj.

Jeg vilde lukke mine Øren, bare skrive det, jeg *vilde* skrive, men det var pludselig, som om min Hørelse var skærpet til det yderste. Sølvtojets Klingren — de smaa, haarde Smæld, hvormed det blev kastet paa Bordet — ja, selv hendes Mumlen og de dybe, besværede Suk, hvormed hun ledsagede sit Arbejde, trængte gennem den lukkede Dør.

Og pludselig kastede jeg utaalmodigt Pennen fra mig og gik ind til hende og tog fat.

Sølvtojet pudsede vi i vor Hidsighed i en utrolig Fart; men Brevet til Far, som jeg bagefter skrev, blev et Udslag af den Forbitrelse, jeg følte, og ikke den Kærlighedserklæring, jeg først havde drømt om at sende ham. Der var atter skudt en Breche i den Mur, der snart skulde falde.

Men endnu værre gik det, efter at en ung Englænder, Mr. Briand — en fjern Slægtning af Far — kom til Danmark og blev indført i vort Hjem. Han talte kun med Besvær det danske Sprog, og det var rimeligt, at han og jeg følte os fristede til nu og da at tale vort eget Sprog.

Dette var nok til at vække Farmors Mistanke — som hendes egne, sørgelige Erfaringer altid holdt i halvvaagen Tilstand. — Hun troede, at vi talte ondt om hende, og hun troede at spore en Hemmelighed imellem os, og en Dag fik denne Mistanke Næring af en ubetydelig Hændelse. Det var blot det, at jeg fik lidt Kalkpuds i det ene Øje. Det gjorde grusomt ondt, og Mr. Briand tilbød at forsøge at fjerne det.

Vi var alene i Stuen og stod henne i Karnappen for at faa mest muligt Lys. For at støtte mit Hoved havde Mr. Briand lagt sin ene Haand bag min Nakke. Som vi nu stod der i denne tilsyneladende fortrolige Situation, gik Farmor forbi Vinduet ude i Haven. — Hun kastede et Blik ind — jeg saa, hun fo'r sammen — og jeg anede i samme Nu, hvad hun tænkte, jeg kunde se det endogsaa paa hendes Ryg, da hun hurtigt vendte om og gik bort fra Huset.

Vreden kom op i mig — jeg havde mest Lyst til at fare ud til hende — tvinge hende til at vende om og forklare, hvad det var, der foregik. Men kunde jeg gøre det, uden at det vilde øge hendes Mistænksomhed — det blev siden ikke drøftet med et eneste Ord — tavs bar hun sin Mistanke, og tavs følte jeg den over mig — altid — altid. Jeg læste den i det spydige Smil, hvormed hun altid talte om »denne Engländer«, og jeg læste den af den Medlidenhed, hvormed hun fra nu af omtalte Far som »min stakkels Dreng«. Aldrig mere satte hun sine Fødder i Stuen, naar Mr. Briand var hos os, hun lod endda Maden bringe op paa sit Værelse, naar han kom til Middag.

Jeg saa paa Ediths Ansigt, at Farmor havde fortalt hende, hvad hun havde set — ogsaa hun blev kølig og reserveret i sit Væsen overfor Mr. Briand og overfor mig, og hendes Tavshed og Farmors Udeblivelse skabte Misstemning ved vore smaa Middage. Den forcerede Livlighed, hvormed jeg forsøgte at dække over denne, gjorde kun ondt værre. Jeg var for stolt til at undskylde mig overfor Far og forklare ham Sammenhængen, skønt jeg følte, at der ogsaa hos ham lidt efter lidt dæmrede som en Anelse om, at der maatte være foregaaet noget.

Fra den Dag blev det mig rent uudholdeligt i Hjemmet — jeg tænkte aldrig mere paa at holde ud — jeg tænkte kun paa at komme bort.

Man troede om mig, at jeg havde forraadt din Far, og at jeg havde kastet mig i Armene paa Mr. Briand. Godt — de maatte tro, hvad de vilde, jeg havde ikke i Sinde at forsvare mig for noget, jeg ikke havde gjort — for noget saa umuligt, at jeg aldrig havde strejft det med en Tanke.

Men efterhaanden uden at jeg egentlig selv ved hvordan, fik jeg i min Fortvivlelse den Idé at bruge Mr. Briand som Paaskud for at komme bort, og med køligt Overlæg lagde jeg min Plan.

Ja, du synes maaske, at alt det, jeg her har fortalt dig, bare er Ubetydeligheder, at alle disse Smaating ikke burde være i Stand til at ødelægge tre Menneskers Liv. Men det er oftest af Smaatingene, de store Situationer skabes — et eneste lille Fejlgreb kan fremkalde den voldsomme Eksplosion. — Det var det, som skete her.

Det blev et langt Brev — et langt Skrifte, om du vil. Dit Brev har faaet gamle Strengene til at klinge, jeg er atter inde i den Heksedans, jeg den Gang blev revet med i. Men gennem de vilde Toners Væld klinger en blid, stille Tone — Far elsker mig endnu, — og jeg elsker ham. Mon dette smukke Motiv var blevet ved med at klinge saa langt frem i Tiden, hvis jeg den Gang var blevet og havde taalt og lidt og ydmyget mig, til jeg var blevet netop saa ussel, saa lav, som man vilde gøre mig til.

Send mig snart et Par kærlige Ord igen — hvis du kan — for jeg er ved at gaa til i Tvivl.

Var det mig, der havde hele Uretten — var det? —

Mor.

28nde April.

Kære Mor!

Skriv — skriv; jeg venter i feberagtig Spænding. — I en Uge har jeg arbejdet indelukket i mit Værelse fra det Øjeblik, Redaktionen gav mig fri. Løse Ark og Udkast ligger spredt over mit Bord, og paa Bunden af min Skuffe gemmer jeg første Akt af mit Skuespil.

Tro ikke, at det er færdigt. — Tro ikke, at det er godt. Det er skrevet i en Rus — i en begejstret Ophidselse, i en Trang til at handle, til at gøre noget for at føre jer to sammen. Det er skrevet med Febergløden brændende i Kinderne og i en saa dirrende Nervøsitet, at jeg Gang paa Gang maatte springe op og gaa frem og tilbage over Gulvet for at blive mere rolig.

Det er Skuespillet om dig og Far — første Akt — Naalestikkene, de smaa, uskyldige Naalestik, som tilsyneladende knapt naaede gennem Overhuden, men i Virkeligheden trængte helt ind i Sjælen.

Jeg har vovet det, jeg har prøvet det, men er det lykkedes? — Maaske! — Maaske ikke! — Nu faar det hvile, til jeg er rolig, til den kolde Forstand kan tale med, til jeg ser mit Arbejde med et nøgternt Publikums Øjne.

Sig mig ærligt, Mor: Er det vanvittigt af mig at forsøge? — Teknik! — Rutine! — Jeg magter det ikke. — Hvad ved jeg om, hvorledes et Stykke skal bygges op? — — Men jeg kender Farmor, kender Far — — — og kender *dig* — — — eller kender jeg dig ikke endnu?

Fortæl mig alt — fortæl mig først og fremmest om dig selv. — — Jeg har jo aldrig talt med dig, kender ikke din Replik, men mens jeg skriver, synes jeg, at saadan — netop saadan maa du tale og handle.

Jeg ligner dig, siger Far. — Maaske derfor lægger jeg noget af mig selv i din Skikkelse og haaber, jeg griber rigtigt.

Det var dit sidste Brev, der fik mig til at prøve. Jeg læste det — læste det igen og igen — lukkede Øjnene og saa det Hele for mig. — Jo, jo, jeg forstod. — Netop saadan maatte det være sket, aah, jeg kender jo Farmor! Saadan var hun kommet ind — der var hun standset og havde set sig om — saa havde hun talt.

— Uf, sikke et Hul!

Far havde prøvet at slaa det hen i Spøg, at dække over hendes Ord, at mildne — men *dig* havde Brodden ramt dybere, for du vidste, at du ærligt havde stræbt for at kvæle din Tvivl og dræbe din Uro.

Men du tav — bed Svaret i dig og smilte til Far. — — I to havde jo drøftet hendes Komme en sidste Gang, og I havde givet hinanden Haanden paa, at I vilde gøre jeres bedste — det allerbedste for at mildne hende gennem jeres Godhed.

Men efterhaanden trættes I begge to — lidt efter lidt. Jeres beherskede Svar kommer langsommere og mindre muntert; du er ved at opgive, man aner dit Temperament, mærker, at din Hidsighed er ved at bryde frem og kun holdes tilbage for Fars Skyld. — — Og da Farmor endelig trækker sig tilbage med et mut »God Nat« og en Bemærkning om, at hun selvfølgelig godt kan undvære sin Kande varmt Vand om Aftenen, for her skal vel spares, synker du opgivende sammen paa Sofaen med Fars trøstende Ord ømt hvisket i dit Øre, og du lover at holde ud — — at blive ved.

Men Mr. Briand! — Elskede *han* dig? — Vidste du det og benyttede dig deraf? Jeg mangler meget for at kunne skabe ham; og frem for alt maa du fortælle mig om Bruddet mellem dig og Far, om den sidste Dag og de Ord, der faldt imellem jer, inden du gik.

Jeg ved det, jeg har ingen Ret til at spørge saadan — til at kræve fuld Besked. — Hvorfor skulde du lægge dig selv fuldstændig blot for mig?

Men Mor, jeg er en Fantast — en haabløs Drømmer — og nu drømmer jeg atter en af mine umaadelige Drømme. — Jeg drømmer et Skuespil om dig og Far, et Skuespil, der skal vise, hvorledes I begge umærkeligt glider mod Adskillelsen uden egen Skyld; — I øjner den truende Fare langt borte, men I kan ikke stride imod. — Langsomt, uden store Opgør og store Storme driver I fra hinanden, og da Dagen kommer, ved I, at nu er det forbi, saadan *maatte* det ske — skønt I elskede hinanden og stadig elsker.

Der *er* ikke mere.

— — — Men min Drøm er større endnu. — Jeg ser *dig* i Hovedrollen i dit engelske Teater, og jeg ser Far og mig i en Loge som tilfældige Tilskuere. — Og saa? — Ja, saa venter jeg den store Storm, som enten helt skal skille jer ad eller for stedse føre jer sammen.

Kære Mor! — Le ikke af mig. — Kald mig ikke en Taabe. — Jeg er blot jeres ensomme Barn, der lider lige saa meget under Adskillelsen som I to. — — Og jeg ejer min Tids Trang til at handle frem for at resignere og vente.

Det er, som de otte Døgn, hvor jeg arbejdede og skrev mig gennem lange Nætter, har gjort mig til et andet Menneske; mens jeg kæmpede med mit Stof og stadigt var ved at bukke under, holdtes jeg bestandigt oppe ved Tanken om Sejren, ved Tanken om Maalet, der *maatte* naaes.

Endnu vover jeg ikke at læse, hvad jeg skrev, Feberen sidder mig i Kroppen, og jeg maa først være helt rolig.

Sig mig ærligt, om det er aldeles haabløst? — Om det er ungdommeligt Vanvid at haabe paa Antagelse ved et af Londons største Teatre? — Eller vejer *dine* Ord ikke til? — Hvis du nu ønsker at spille Rollen?

Jeg ved godt, at skal det lykkes at opføre Stykket, maa en dygtig Bearbejder og Oversætter have det under Behandling; han maa skære med sin Kniv der, hvor *du* ønsker skaaret, lappe og rette, men ikke ændre Handlingen — Sandheden.

Ak, kære Mor! — Du skriver, at jeg ikke maa opgive mine Kunstnerdrømme, for *din* Skyld, og det vil jeg heller ikke — hverken for dig eller Far. — Men brister dette Haab, saa tager jeg hjem — for min egen Skyld — og jeg opgiver min Drøm om at blive en dygtig Journalist. Nu har den ikke længere nogen Betydning for mig.

Vær ikke vred, fordi dette Brev først naar dig saa længe efter, at jeg modtog dit. — Jeg har druknet mig i Skuespillet, levet i en eneste, brændende Ekstase og lukket Øjne og Øren for alt om mig.

Mit Redaktionsarbejde har jeg gjort rent mekanisk, mens nye Replikker sang i min Hjerne. — Det ugentlige Brev til Far blev et Brevkort, og *dig* svigtede jeg altsaa helt; men denne Gang har jeg ingen Samvittighedsnag; — det er jo for jer to, jeg arbejder — for jeres fremtidige Lykke.

Jeg tør slet ikke tænke paa, at dit næste Brev maaske helt vil nedslaa mit Mod; at dit Svar — skaansomt, men bestemt — vil fraraade min Plan, fordi — ja, maaske fordi Repertoiret for næste Sæson allerede er lagt, fordi du ikke tror, jeg er min Opgave voksen, fordi du ikke vil spille Rollen, ikke *kan* opleve de samme Lidelser en Gang til; — eller fordi du mener, det vil være umuligt at formaa Far til at tage til London og gaa i Teateret med mig, naar *du* spiller — nu da jeg ved, du er min Mor.

Men jeg tror, jeg kan faa ham til det, for paa Bunden af sit Hjerte længes han efter at vise mig den Mor, som han elsker og beundrer. — Og hvis jeg beder ham, saa vil han lade sig overtale og være lykkelig, fordi jeg bad.

Aah, Mor!

I brændende Længsel venter jeg dit næste Brev, det afgørende Svar. — Men mit Skuespil skal du ikke se, før det er helt færdigt — maaske var det urigtigt af mig i det hele taget at nævne det. — Men jeg *maatte* høre din Dom.

Jeg længes, længes, længes efter at faa dit bestemte Ja eller Nej.

Vær ikke skaansom, vær bare sand.

Din Vera.

London, 2den Maj.

Kære, kære Vera!

Endelig — endelig kom dit Brev. — I Angst har jeg ventet det Dag efter Dag, forstod ikke din Tavshed — eller troede at forstaa den alt for godt. Naturligvis, mit Brev — min aabne Bekendelse, havde bragt dig Sorg — Skuffelse — og vakt din Vrede, maaske havde Skyggen af Farmors Mistanke listet sig ind i dine Tanker — maaske troede du som hun, at der alligevel maatte have været noget med »denne Englænder« — maaske foragtede du mig nu, og din Tavshed var din Dom og dit Svar.

Saa kom dit Brev, og som drevet frem af en Orkan piskedes dets Ord ind i mit Hjerte — vendte op og ned paa min Tankegang, tog Livet af alle forsagte Reflektioner og ruskede op i mit hensygnende Følelsesliv.

Du vil handle — du vil kaste dig ind i Kampen, du vil hjælpe — og du vil gøre det ved at skrive et Skuespil. Du vil give vore gamle Tanker, vore Drømme, vor Kærlighed nyt Liv og stille alt frem i Rampens skarpe Lys.

Du vil vise os for hinanden som vi er — drage vore Fejlgreb, vore Forvildelser frem — tvinge os tilbage Skridt for Skridt ad de Veje, vi er gaaet, langt — langt bort fra hinanden — til vi igen staar der, hvor vi skiltes, Haand i Haand, forrevne og saarede efter vor lange Pilgrimsgang, men med vor unge Tro, vor unge Kærlighed genfødt i vore Hjerter.

Ak, du er ung og jeg er gammel, og jeg deler ikke dine Forhaabninger.

Kan man i et Nu glemme? Kan de søndertraadte Blomster atter rejse sig paa sine Stængler — kan de sviende Mærker, der er brændt i vort Kød heles og læges? — Vil ikke

Arrene, de har sat, blive tilbage som pinefulde Minder om alt det, vi har lidt.

Jeg vil ikke tro paa Mirakler, men maa alligevel indrømme, at de kan ske, at der fødtes et den Dag, du af dig selv kom til mig, og jeg griber mig i at drømme min gamle Drøm om igen — en Drøm jeg saa ofte er vaagnet op af med Smil paa Læben, der hurtigt forvandlede til vild Hulken, naar jeg atter stod overfor den bitre Virkelighed. — En Drøm om, at Far pludselig stod i min Stue og saa paa mig med kærlige, alvorlige Øjne, der var blændede af Taarer.

— May, hviskede han og tog mig ind til sig, jeg har fejlet, vi har begge fejlet; men nu da vi har forstaaet det, og nu, da vi har lidt derfor, nu vil vi begge lukke vore Øjne for det forbigangne og blot med usigelig Godhed forsøge at læge hinandens Saar.

Men en Drøm er en Drøm, og Livet er meget mere udviklet end vi selv i vore skønneste eller dristigste Drømme formaar at fremtrylle det.

Og jeg forvilder mig i et Tankemylder. — Har jeg Lov til med mit pessimistiske Livssyn at dræbe din Tro, dit Haab og din stærke Vilje — har jeg ikke allerede lagt alt for meget øde for dig ved at aabne dine Øjne. Du staar nu overfor Fuldbyrnelsen af din Kunstnerdrøm, du er inde i Skabelsens Ekstase — har jeg da Lov til med haard Haand at sønderrive det Spind af Fantasiens og Følelsernes lette, luftige, Traade, hvori du allerede er begyndt at indspinde vore Skæbner.

Nej, nej, du skal fortsætte det, du nu er begyndt paa. Selv om du ikke kan hjælpe Far eller mig, vil det maaske bringe dig Lykke paa anden Maade — blive det Fundament, hvorpaa du skal bygge din Fremtid op. Vær overbevist om, jeg skal hjælpe dig paa alle Maader — jeg synes, det er en Glæde, som jeg slet ikke fortjener, hvis jeg nu paa dette ene Punkt kunde jævne dig Vejen.

Og jeg *kan* gøre det, jeg har allerede min Plan færdig. — Jeg har Manden, der sammen med mig skal oversætte og bearbejde. En ung, talentfuld Forfatter, der længe har studeret skandinaviske Sprog. Hans Drøm har i lang Tid været at skrive en Rolle for mig. Han har Smag — Takt og sikker Føling med Skuespilkunsten, og han vil blive lykkelig og stolt, naar jeg foreslaar ham Medarbejderskabet. — Hans Navn og mit Navn vil være Teateret Garantier nok. Ja, — ja, det skal lykkes, — vær rolig for det.

Men nu bliver der pludselig saa meget mere, som det er nødvendigt, du faar at vide.

Naar et Skuespil skal bygges op, er det ikke nok at kende alle ydre Omstændigheder om de Mennesker, der skal skildres. — Man kan ikke nøjes med at flytte sine Figurer rundt som Skakbrikker og anbringe dem i passende Situationer overfor hinanden. — Man maa dukke ned i deres Tankeverden og kende deres Sjæleliv til Bunds — man maa kunne forklare dem, saa Publikum føler med dem og forstaar, at de handler netop som de gør og ikke *kan* handle anderledes ud fra deres Natur og deres inderste Væsen.

Der brydes saa mange Tanker i vor Hjerne, undertiden kun som i smaa, hastige Blink. — Mange af dem bliver aldrig til Ord eller Handling; men hvor kort eller lang deres Levetid end er, sætter de Hjulene i Sving i det Maskineri, hvoraf den menneskelige Funktion bestaar og hjælper med til at bestemme vore Handlinger.

Da jeg var helt ung, da drømte jeg som du mine umaadelige Drømme og tænkte mine umaadelige Tanker, og altid var det Teateret — Skuespilkunsten, de drejede sig om, indtil din Far kom og tog mig og alle mine Drømme og Tanker i Besiddelse.

Det nyttede ikke, at jeg stred imod — at jeg ikke *vilde* ofre Kunsten paa Kærlighedens Alter, men troede, jeg kunde dyrke begge de høje Guder. — Din Far stillede mig overfor

Valget, jeg svingede og svajede — først den allersidste Aften vi havde at være sammen, da jeg gruede for Adskillelsen, og han bad uden Ord, men med dybt bedrøvede Øjne — ja, da der i Grunden slet ikke mere var Tale om at vælge — men kun om at følge sit Hjertes Stemme — da lagde jeg ganske stille min Haand i hans og fulgte ham.

Jeg troede den Gang, at mine Kunstnerdrømme dermed var begravede for stedse; — men jeg tog fejl. Gang efter Gang vendte de tilbage, og jeg blev aldrig træt af at bygge mine Luftslotte op og tænke mig, hvordan det kunde have været.

Og da den Tid kom, da Lykken flygtede fra os, da det stillestaaende Arbejde i Hjemmet forekom mig ligegyldigt og glædesløst — da Sangen og Latteren forstummede og Utilfredsheden meldte sig, da tog de gamle Drømme ganske Magten fra alle andre Tanker. Jeg levede mig ind i en Verden rig paa Spænding, Kamp og Arbejde og rig paa Sejre, Triumfer og Ære.

Og Erindringerne om mit Rejseliv med Far meldte sig. — Da vi foer fra Land til Land og oplevede — indsugede — saa og lærte. — Jeg længtes efter England — efter London — efter igen at sidde i de store Hotellers Dining-Room og blive opvartet af velskolede Tjenere — efter at suse Europa igennem i Luksustog og efter at tale om andet end alt det Smaaatteri, som Farmor tvang mig ind i.

Jeg syntes, Livet var løbet fra mig — at jeg var kommet ind i en blind Gade — at mit Hjem var et Fængsel og hver Dag en ny Tortur.

Og saa gjorde jeg Oprør. — Det var Dagen efter at Mr. Briand var rejst tilbage til England, at det kom til en opvivende Scene mellem Farmor og mig.

Dagen var begyndt saa trist og graa som ingensinde før. Din Far havde — drevet af min Utaalmodighed — indladt sig paa Spekulationer, som hans Forretning ikke kunde bære, da

de slog fejl. — Han havde saa skaansomt som muligt fortalt mig det om Morgenens. — Jeg forstod, at Følgen vilde blive, at jeg atter maatte vente. — Jeg tænkte paa Mr. Briand, der nu suste af Sted til England, der for mig var blevet det forjættede Land — og jeg gik forpint og tankefuld omkring.

Da begyndte Bedste pludseligt:

— Du er ikke rigtigt i Humør, lille May. —

— Nej.

— Savner du allerede Mr. Briand?

— Ja,

— Det skulde du fortælle til din Mand.

— Det har jeg ogsaa i Sinde.

— Det er altsaa sandt? udbrød hun forfærdet.

— Hvilket?

— Ingenting — ingenting. —

— Sig det blot rent ud.

— Hvad skulde jeg sige?

— At du mener, jeg er en Tøjte.

— Det kunde aldrig falde mig ind at bruge saadanne Udtryk. — Hun gik hen imod Døren — jeg saa, hun var bange.

— Men at tænke dem, raabte jeg hidsigt efter hende.

— Tanker er todfri, svarede hun med sit spydige Smil.

Da var det pludselig, som det blev sort for mine Øjne, saa heftigt steg Blodet mig til Hovedet, og Vreden overmandede mig aldeles. Overfor hendes grænseløse Perfiditet var al Selvbeherskelse mig umulig. — Forpint og fortvivlet, som jeg var — uden at tænke — uden at sanse greb jeg det, der stod mig nærmest — en kostbar Krystalskaal med dejlige Roser, og slyngede den efter hende.

— Gud forbarme sig, udbrød hun forfærdet og flygtede ud ad Døren, før den naaede hende.

Vand, Roser, Glasskaar flød omkring i Stuen, og midt i det altsammen stod jeg fortvivlet, hændervridende, alene tilbage.

Langsomt kom jeg til mig selv og begyndte at fatte. — En

usigelig Lede greb mig — saa vidt var det kommet med mig — hysterisk — simpel var jeg blevet — et forrykt Fruentimmer, der lavede Skandale. — Skamfølelsen steg op i mig, Fortvivlelsen overvældede mig ganske. — Jeg vilde aldrig se hende mere — aldrig — aldrig. Nu skulde det være forbi. Jeg laasede Døren og lagde mig paa Sofaen, en vild Hulken gennemrystede mig — først lidt efter lidt blev jeg rolig og begyndte at tænke.

Nej, ikke saadan, ikke i uansvarlig Hidsighed vilde jeg handle, Efter det, der var sket, *kunde* jeg ikke — *vilde* jeg ikke blive. Det *maatte* siges nu, blot ikke med vrede Ord; men roligt — koldt og bestemt, saa de alle forstod, saa Far forstod, det var Alvor.

Jeg rejste mig, kølede og pudrede mit Ansigt og ordnede mit Haar og tvang mig selv til Ro ved mit Skrivebord. — Et Brev vilde jeg skrive.

Da aabnedes Døren, og Far stod overfor mig.

— May, sagde han ganske roligt, jeg ved, hvad der er sket, men ikke hvorfor, — vil du ikke sige mig det?

— Hvorfor spørger du ikke din Mor?

— Hun siger jo, der var ikke den mindste Anledning.

— Tror *du* det?

— Nej — hun maa altsaa rejse nu.

— Hun skal ikke tage bort, svarede jeg saa roligt som muligt. *Jeg* rejser.

— Naar *hun* har Uret.

— Hun *havde* Ret.

— I hvilket havde hun Ret, May? Han satte sig hos mig og tog min Haand, jeg svarede ikke.

— Sig mig blot en Ting, May, er der en anden — en anden Mand, du holder af.

— Jeg saa bort, men tav.

— Er det ham, som nu er rejst?

— Hvorfor spørger du?

— Du behøver ikke at svare. — Jeg føler, jeg har ingen Ret til at holde dig tilbage. — Men Barnet — Vera, vil du ogsaa tage hende fra mig?

— Vera bliver her — det er blot mig, der ikke hører til her længere.

— Hvornaar vil du rejse?

— Jo før, jo bedre.

— Og du tror, du kan blive lykkelig?

— Ja, svarede jeg og drog et Lettelsens Suk — naar jeg faar min Frihed, *kan* jeg blive lykkelig.

— Den har du May — jeg har aldrig ment at tvinge dine Følelser. — Men vi taler ikke om dette til nogen. — Du er syg og tager paa en Rekreatjonsrejse, det Paaskud aabner dig Muligheden for at komme tilbage.

— For at komme tilbage?

— Ja, du er altid ventet og altid velkommen. — — — Vera og jeg vil komme til at savne dig meget.

— Tak, Aage.

Tre Dage efter rejste jeg til England og alle troede, jeg fulgte Mr. Briand.

Men han vidste intet, anede ikke den Strid, hans Navn havde givet Anledning til. — Vidste ikke før mange Maanedere efter, at jeg var i London, og at jeg for stedse havde forladt mit Hjem.

Du spørger, om Mr. Briand elskede mig.

Ja, han elskede mig, men jeg vidste det ikke, skænkede ikke ham eller hans Følelser for mig den mindste Tanke. — Først Aar efter, da han var død — faldet i Krigen — og jeg kom til at mindes vor Afsked dengang, — vort Møde i London — og vor sidste Afsked lige før han drog til Fronten, gik det op for mig, at ogsaa han havde spillet en Rolle i mit Livs Tragedie og ikke den mindst tragiske. Far fulgte mig til Banegaarden — ordnede alt for mig — lagde de sidste Blom-

ster — La France Roser — i mit Skød, knugede mig en sidste Gang ind til sig og hviskede i mit Øre:

— Paa Gensyn, May.

Min Afsked med dig vil jeg ikke paany skildre, den bitre Smerte, som den forvoldte mig, har jeg aldrig forvundet.

Berømmelsen — Spændingen — Kampen — Laurbærrene vandt jeg siden hen i Livet, men Lykken kom aldrig til mig mere, den tog jeg Afsked med for stedse den sidste Aften, jeg stod ved din Seng.

Skriv nu, Barn, nu kender du din Mor — jeg har givet dig mig selv helt og holdent.

Skriv, skab din Fremtid og byg den op paa Ruinerne af min Fortid, og lad ikke Tanken om mig og min Længsel efter dine Breve sinke dit Arbejde.

Kærlige Hilsener

Din Mor.

14de Maj.

Kære Mor!

Jeg er ung — *du* er gammel! — Du siger det selv som en Undskyldning, fordi du tvivler; men alligevel er jeg ikke saa ung, som du tror, ikke ung nok til at handle i blindt Overmod.

Nu tvivler jeg selv — tvivler som jeg hele Tiden tvivlede paa Bunden af mit Hjerte den Gang jeg arbejdede i Skaber-Ekstase. — Og jeg fortsætter Arbejdet — uvilligt, langsomt. — — Handlingen er for tynd, synes jeg — — en fin, bleg Traad, som jeg har Lyst til at flette sammen med andre Traade eller farve i Ungdommens rødt. — — Men jeg bekæmper min Lyst og fortsætter mit Arbejde i samme Spor, som jeg er begyndt.

Jeg kan ikke faa fat paa Mr. Briands Skikkelse. — Jeg føler selv, at der er et Brist, en Modsigelse mellem hans Ord og Handlinger i min Fremstilling, og dog er det ham, som skal præge anden Akt.

Kender du Modløsheden over ikke at kunne magte den Opgave, man har paataget sig? — Jeg har prøvet den. — Jeg har siddet og stirret og stirret paa et Par nedskrevne Replikker, mens Forsagtheden sneg sig ind over mig, og jeg paa en Gang syntes Ordene haanede og spottede. — Saa greb jeg min Pen og slettede dem ud, og først naar nye Replikker traadte i de gamles Sted, fik jeg atter Ro.

Du taler om min Kunstnerdrøm, som skal blive til Virkelighed — om min Fremtid, som du ikke vil stille dig i Vejen for. — — — Nej, Mor. — Se ikke saadan paa det, for en Gangs Skyld er Drømmen om Ære og Berømmelse ikke min Spore, men Drømmen om, at I to maa blive forsonede.

Miraklernes Tid er forbi, siger du — og du har Ret: Man kan ikke glemme i et Nu, — — — Vidste jeg, at Fars og dit Hjerte havde været lukket for hinanden gennem alle disse Aar, saa vilde jeg heller ikke vove mit Forsøg. Men allerede i dit første Brev til mig hvisker du sagte om den Kærlighed, der lever dybt i dit Indre, og da Far kom herover og gjorde mig til sin Fortrolige, forstod jeg, at ogsaa han nærer et stille Haab.

Aarene har udvisket alt det onde mellem jer og lokket de Tusinder gode Minder frem hos jer begge. I staar væbnede med Taalmodighed, parat til at gribe Øjeblikket, naar det kommer, men Skæbnen trænger til et lille Puf fremad, og hvem skulde give det om ikke netop *jeg*, der elsker jer begge.

Tak Mor, for dit sidste Brev, hvor du løfter Sløret helt for mig. Gid jeg nu kunde vise mig din Fortrolighed værdig og skabe det Værk, som du har givet mig Midlerne til at skabe.

Bryd dig ikke om, at mit Humør i Dag er langt nede og Tvivlen har Overtaget. — I Morgen maaske vil Troen sejre. — Saadan lever jeg i en evig Kamp, og Kampen tærer, som jeg ikke har troet det muligt.

Jeg er blevet bleg og søvnløs. — Paa Redaktionen arbejder jeg ualmindeligt langsomt, og Redaktøren spørger hver Dag forgæves, om jeg ikke har en god Idé. — Jeg tænker overhovedet ikke paa Bladet fra det Øjeblik, jeg forlader det, og undertiden plages jeg af Samvittighedsnag i den Anledning.

Mit Skuespil bliver altsaa ikke til med den Skaberglæde, jeg ventede vilde følge med Arbejdet. Tværtimod er jeg i evig Kamp med Stoffet og ikke Lysten, men kun min store Drøm og min Selvrespekt tvinger mig til at gaa videre.

Hvis jeg opgav paa Halvvejen, vilde jeg foragte mig selv; der vilde komme Øjeblikke, hvor jeg bebrejdede mig, at jeg

ikke blev ved og Øjeblikke, hvor jeg følte mig overbevist om, at det var min store Chance, jeg den Gang lod slippe mig ud af Hænderne.

Tusind Tak, Mor. — Snart skal jeg sende dig Manuskriptet, og saa venter jeg paa den afgørende Dom.

Kærlige Hilsener

din Vera.

Næste Aften.

Kære Mor!

Det var aabenbart blot Modgang, jeg trængte til for at tage fat igen med frisk Mod, — I Dag har jeg haft den, og nu brænder jeg af Energi.

Jeg var oppe at skændes med »Ekspeditionen«, der, som jeg vist har fortalt dig, kun bestaar af een Dame — Byens værste Sladrekælling.

Saa saare en af os er ude af Døren, begynder hun altid at rakke ned paa Vedkommende, og *mig* ser hun nu særlig skævt til, fordi jeg er Københavner.

Hun lavede et frygteligt Postyr i Morges, fordi jeg under hendes Fraværelse havde taget Penge for en Annonce og maalt en Millimeter galt. (8 Øres Tab for Bladet). Jeg kylede otte Øre lige i Hovedet paa hende og ærgrede mig bagefter over min Mangel paa Beherskelse. — Ganske vist har hun pint og drillet mig fra den Dag jeg kom, og kritiseret alt fra min Teint til mit Tøj, men derfor skulde jeg alligevel ikke have ladet Temperamentet løbe af med mig.

Da Redaktøren lidt efter traadte ind, havde jeg vanskeligt ved igen at finde en naturlig Tone. Trodsen kom op i mig — ogsaa mod ham, der jo dog slet ikke havde gjort mig noget, og paa en Gang slog det ned i mig, at netop saadan havde *du* den Gang staaet overfor Far — udadtil rolig og ligevægtig, men med en ubevidst Trang til at saare og gøre ondt, fordi du selv følte dig saaret.

I samme Øjeblik, som jeg blev mig dette bevidst, var jeg saa optaget af at analysere mine egne Følelser, at jeg glemte at give dem Luft og roligt satte mig til Arbejdet. (Det troede Redaktøren i hvert Fald, men jeg sad og tegnede smaa

Mænd paa et Klatpapir, mens Replikkerne tog Form i min Hjerne.)

Om Eftermiddagen, da jeg et Øjeblik var alene med Redaktøren, kom den Opsigelse, der længe havde svævet over mit Hoved. — — Jeg havde tabt Interessen for Arbejdet, og dermed var alle Forudsætninger for min Forbliven bristet, sagde han. Skrivefærdighed i Journalistikken betød intet i Sammenligning med Arbejdsiver og Idérigdom. Jeg kunde godt, men jeg vilde ikke, og jeg burde ikke længere tage Pladsen op for en anden. Min Stilling havde mange Gange før været Springbrædt for unge Mænd, der nu sad i ledende journalistiske Stillinger Landet over.

Jeg tænkte, men jeg sagde det ikke — at for mig havde Stillingen ogsaa været et Springbrædt, maaske til noget endnu større. — — Forresten har Redaktøren Ret i sin Dom, og jeg fandt ingen Anledning til at love Bod og Bedring.

Min Rolle her er udspillet, 15de Juni siger jeg den lille, hyggelige Provinsby Farvel — ja, for den er virkelig hyggelig, selv om jeg ofte har gjort Nar af den. — Jeg har lært Livet at kende bag Hjemmenes Mure, og det maa man gøre, før man kan dømme. — Jeg har talt med Byens Fruer, der i hvert Fald formaar een Kunst til Fuldkommenhed: at være dygtige Husmødre og Værtinder. Jeg har truffet den Munterhed, Godmodighed og Gemytlighed, der gør hver Hjemmets Fest til en Oplevelse, jeg har kort sagt opdaget, at ikke i Teateret eller til offentlige Forlystelser gribes man af Provinsbyens Stemning, men bag Hjemmenes Vægge, hvor kun de særlig udvalgte trænger ind.

Derfor vilde jeg gerne blive lidt længere, for her er endnu meget at se og erfare. — — Første Juni slutter jeg paa Bladet, saa har jeg fjorten Dage til at fordybe mig i Stykket, inden jeg rejser til København, hvor Far først venter mig den femtende.

Han vil modtage mig med aabne Arme, den kære Fattermand — aah, hvor jeg pludselig længes efter ham — og han vil være stolt over, at jeg vender tilbage, jeg har jo betroet ham, at jeg ikke kan undvære ham.

Men ak, han tror vel som Redaktøren og alle andre, der ikke ved Besked som du, at jeg nu har opgivet mine Fremtidsplaner og har faaet nok af alvorligt Arbejde.

I Aften har jeg gjort et Spring i Skuespillet og skrevet den sidste Scene i sidste Akt, — og den er lykkedes over al Forventning.

Nu *kan* jeg endelig — og nu *vil* jeg — fordi jeg trænger til at vise, at jeg duer til noget, skønt Bladet ikke kan bruge mig.

Mine Kunstnerdrømme vil aldrig blive knust, for jeg kan bære Skuffelsen, og jeg har Evnen til at blive ved, om ogsaa dette mislykkes. Men Drømmen om, at det engang skal hedde »Vi tre« — ja, den er det, jeg kæmper for nu — og i Dag har jeg faaet Kraft til at kæmpe videre.

Nu stoler jeg paa mit Arbejde — og det gør stærk.

Din Vera.

London, 20nde Maj.

Kære Vera!

Jeg er pludselig blevet angst for, at jeg har gjort noget frygteligt forkert, da jeg opfyldte din Bøn og skrev til dig og fortalte dig alt det, som Forældre ellers ikke betror deres Børn. Nu, det gaar op for mig, hvor dybt det har grebet dig, og hvordan det har taget alle dine Tanker fangen, saa alt andet bliver dig ligegyldigt og intetsigende, begynder jeg at fortryde.

Du vil nu give et Arbejde fra dig, der til at begynde med voldte dig saa megen Glæde — du vil opgive det for en Idé, min Bekendelse har affødt, og du føler det nu som en Mission at føre Far og mig sammen igen. Saa hidsigt kaster du dig ind i denne nye Opgave, du har sat dig, at du helt glemmer at tage Hensyn til dig selv — til dit eget Helbred.

Du er blevet bleg og søvnløs — du arbejder feberglødende, og du føler allerede, hvordan Kampen tærer, skriver du.

Barn — hvis du nu bliver syg — hvis den Sygdom, du skrev til mig om i dit første Brev atter faar Tag i dig — hvis du den Dag, dit Arbejde er endt, bryder sammen — hvad saa? Hvordan tror du da, at vi to, du ofrede dig for, nogen Sinde skulde finde Lykken, og hvordan skulde jeg kunne bære min nye Skyld imod dig.

Det maa ikke ske, elskede, lille Vera. — Du maa love mig ikke at arbejde om Nætterne — du maa love mig at gaa dine Ture og huske dine Maaltider — at faa dig til at standse dit Arbejde nu, ved jeg, er lige saa umuligt som at bede dig standse en rullende Lavine. Jeg føler, det gælder Liv og Død for dig. — I Angst og Spænding lever jeg, til Krisen er overstaaet.

En Trøst er det mig, at du nu vil tage hjem til Far. Du vil dermed berede *ham* en usigelig Glæde, og jeg vil være mere rolig, naar du er under hans Beskyttelse. — Han vil passe paa dig, vogte over hvert af dine Skridt og aldrig holde op med at spejde efter Tegn paa din Sundhedstilstand. — Ja, det er godt, at du har taget den Beslutning at rejse til ham, han vil atter bygge op, hvad jeg i min Ubetæksomhed har revet ned.

Og hvad kan jeg gøre ud over at lette Arbejdet for dig og hjælpe dig med det, saa godt jeg formaar.

Du er standset ved Mr. Briand, og jeg giver dig Ret, her er et vanskeligt Punkt.

Han var forelsket i mig, og enhver uhildet Tilskuer vilde ikke have kunnet undgaa at se det. Farmor saa det — Tante Edith saa det, og Far havde sine bange Anelser.

Kun jeg, der var saa ganske optaget af mit eget — mine daglige Stridigheder — mine bitre Anfægtelser — min Sorg over min Kærligheds Forlis — mine Drømme om den nye Fremtid, jeg selv vilde skabe mig og min Kamp for Friheden — jeg saa det ikke, regnede slet ikke med en saadan Mulighed.

Først, da han var død, og jeg i dybeste Vemod lod mine Tanker vandre tilbage og opsamle alle smukke Minder om min trofaste, uegennyttige Ven — først da forstod jeg, hvad jeg havde været for ham, hvad han havde set i mig, og hvad han til det sidste havde haabet paa og ventet af mig. — Og det fordoblede min Sorg over hans Død, jeg syntes, jeg var en Ulykkesfugl, der kun var til for at bringe Sorg og Skuffelse over alle dem, der elskede mig og knyttede deres Liv til mit.

Da gik det op for mig, at det ikke havde været helt tilfældigt, naar mine Øjne saa ofte mødte hans over Bordet — jeg forstod nu den blide Hensynsfuldhed, hvormed han saa tit havde hjulpet mig over de mange pinlige Situationer, jeg

ved min Pirrelighed ofte skabte mig selv — jeg huskede de smaa Tjenester og fint udtænkte Opmærksomheder, han næsten dagligt beredte mig. — Og Gang efter Gang standsede jeg ved Mindet om den sidste Aften inden hans Afrejse fra København, da han næsten med rene Ord lod mig forstaa sine Følelser, uden at jeg i min Tankeløshed fattede den dybe, triste Mening i dem.

Nu husker jeg saa tydeligt, at han den Aften sagde, at han ikke vilde komme hos os oftere, fordi han ikke mere kunde mødes med min Mand som ærlig Ven — fordi han allerede havde gjort Skade nok og frygtede for, at han ikke vedblivende kunde tie med noget, han havde paa Hjertet. Han var bange for at forløbe sig — og han var bange for, at hans Forbliven blot vilde gøre yderligere Fortræd.

Jeg troede, han tænkte paa den Situation, der var skabt af Farmors Mistro, skønt jeg burde have forstaaet, da han fortsatte:

— Ja, hvis jeg bare vidste — hvis jeg var sikker paa. — Han standsede usikkert ligesom forpint, saa brød det pludselig frem: — May, elsker du din Mand — helt — som den Gang, da I mødtes.

— Ja, svarede jeg, det er jo det ulykkelige ved det, ellers var det hele jo saa let.

— Ja, gentog han sørgmodigt, ellers var det hele saa let, men nu — som det er — er det ulideligt svært for mig — for os alle.

— Naar du er rejst, svarede jeg, bliver det maaske bedre, hvis ikke, følger jeg efter.

— Til mig, May — vil du komme til mig?

— Til London, svarede jeg, enten du er der eller ej.

— Ja, naturligvis, sagde han stille. — Farvel, May, jeg ønsker nu, at du atter maa finde Lykken her, saa du kan blive hos ham, du holder af.

Han var gaaet, da Far kom hjem. — Jeg var nedtrykt over Afskeden og havde Taarer i Øjnene, da jeg bragte Far hans Hilsen. — Og Far misforstod, som vi alle misforstod — og handlede derefter.

Fire Dage efter Mr. Briand rejste ogsaa jeg til England. Ikke med et Ord meddelte jeg ham det — mine Fremtidsplaner havde intet med hans at gøre. — Teateret var det, der spøjte i min Hjerne. Nu skulde jeg vise dem alle, at der var begaaet en Misgerning mod mig, da man fik mig til at svigte mit Kald og bandt mig paa Hænder og Fødder i en glædesløs Dagligtilværelse.

Arbejde — Arbejde — Arbejde, sang det i mig — vise dem, hvem jeg var — hvad jeg dueede til. Far skulde engang komme til at læse mit Navn paa Tryk og se det flamme i Ildskrift over Teateret. Mit Navn, — mit Pigenavn — *May Sanders* — ikke det Navn, han havde laant mig til at kvæle mine Kunstnerdrømme med.

Det skulde være min Hævn — den eneste, jeg tænkte paa at tage — at jeg vilde naa op blandt de største og stige op paa de øverste Trin af Kunstens Rangstige, — saa højt at alle menneskelige Følelser, Kærlighed, Had — Sorg og Glæde — Vrede — Skuffelser — Bitterhed — ikke længere levede i mig, brødes i mig og tog mig fangen. — Jeg vilde være Herre over dem, skole mig selv i Brugen af dem, dukke ned i min Erindring og drage dem frem, tage dem paa eller stryge dem af som et ydre Klædningsstykke og variere min Kunst dermed.

Hvordan det gik og maatte gaa?

Ak, ikke i Aften — ikke mere i Aften.

Jeg sidder og fortæller dig alt dette, der nu forekommer mig saa underligt uvirkeligt. — Jeg giver dig mere at arbejde med, jeg sætter atter dine Tanker i Sving og er saa hjerteangst for al den Skade, jeg kan komme til at gøre.

Anstreng dig ikke med at skrive til mig, hvis der ikke er noget specielt, du vil vide. Forstaar du nu Mr. Briand? Det, som kom efter, kommer ikke dit Skuespil ved, det vil jeg ikke trætte dig med at fortælle.

Den 31te Maj slutter Sæsonen, og jeg forlader London. Min Adresse skal du faa i et senere Brev.

Mor.

Den 1ste Juni.

Kære Mor!

Vær ikke bekymret for mig — nu først ved jeg jo rigtigt, hvad det er at leve.

Mit egentlige Arbejde bliver mig ligegyldigt og intetsigende, skriver du, og jeg mærker gennem Linjerne din Angst for, at dette skal mislykkes, saa jeg staar skuffet tilbage. — Men vær ikke bange, jeg ved, at dette *kan* gaa galt, jeg regner med det, og et Nederlag vil ikke knuse mig, kun opflamme mig til at blive ved, at yde mere.

Ja, Mor! — Jeg har opdaget, at Modgang ikke kan kue mig, og det er en vidunderlig Følelse. — Jeg tror, det er Modgang, jeg hidtil har savnet, nu kommer den til mig som en hidsende Stimulans, for første Gang tager jeg Livtag med Trætheden, Nervøsiteten og Pessimismen, der stadig dukker op. — Og jeg sejrer!

I Dag — — aah, herlige Dag, hvor jeg for første Gang i lange Tider kunde ligge i Sengen og høre Vækkeuret ringe uden at behøve at springe op. — Hvor jeg kunde vandre i Foraaret og Solen gennem Hede og Lyng hele den lange Formiddag, og bagefter, da jeg kom hjem, ikke havde andet Ærinde til Bladet end at hæve sidste Maanedes Gage.

Det er, som Naturen først i Dag vaagner op til Foraaret — eller er det mig, der har gaaet og sovet? — — Livskraften og Livslysten synger i mig; jeg har Lyst til at slaa Kraftspring, skønt jeg i Øjeblikket er helt forpustet af at jonglere med 4-5 Puder. — »Kun en lille halv Time« er blevet hvid af Kalken i Loftet, og de andre Puder er ogsaa mere eller mindre medtaget. — Jeg har danset Tango med en Plydsstol som Kavalér, og bagefter har jeg siddet inde paa Kirke-

gaarden og blæst Okarino, saa jeg var ved at overdøve Kirkeklokkerne.

Men skrive? — Umuligt kære. — I Dag er der kun én Ting, der optager mig: Glæden over, at jeg lever, og naar den Glæde er oppe i mig, overdøver den overhovedet alle andre Følelser.

Jeg har ogsaa slidt som et lille Bæst, efter at jeg fik dit sidste Brev. — Mr. Briand *var* rigtigt opfattet, men jeres Afsked maatte jeg skrive helt om. — Skuespillet er færdigt nu; det mangler blot en sidste Afpudsning og Renskrivning, saa skal du faa det. (Husk nu at sende Adressen.)

Jeg haaber, jeg har raset ud til i Morgen, saa jeg kan begynde at arbejde igen, men dine Formaninger om at passe paa er forgæves; saa længe jeg arbejder, arbejder jeg. Skulde jeg sidde og kigge paa Klokken hele Tiden og saa styrte hen i Pensionatet for at spise, saa ved jeg ikke, hvordan jeg skulde komme i Stemning igen. — — Nej, du, *det* maa du ikke forlange af mig, jeg maa koncentrere mig om Arbejdet, som jeg i Dag koncentrerer mig om Glæden.

Gid jeg kunde synge to-stemmigt — det vilde lyde grinagtigt. Jeg har virkelig prøvet paa det, men det blev kun til en Jodlen.

Det er mærkeligt at tænke sig, at jeg *kunde* have været i København nu, hvis jeg var taget med Morgentoget. — — Naa, det vil jeg forresten ikke tænke paa; jeg ved, der var blevet stor Modtagelse paa Banegaarden og saa forresten Velkomstgilder i een Uendelighed. — Og mit Stykke var blevet glemt.

Næ-æ, jeg vil *nyde* Ensomheden, og jeg kender en god Metode.

Undertiden, naar jeg har lidt af Hjemvé, har jeg leget, at jeg skulde rejse. Jeg har gaaet rundt i Gaderne og har taget Afsked med Byen.

— Herre Gud, har jeg tænkt, nu skal du tilbage til Charlottenlund. — Men *her* havde du det egentlig dejligt. — I Aften er det sidste Aften. — Det er trist; du vil sikkert ofte komme til at længes tilbage.

Og naar jeg saa betroede mig selv, at det slet ikke *var* sidste Aften, ja, saa blev jeg i godt Humør igen og gik hjem i mit Værelse og skrev et langt, grinagtigt Brev til Far.

Du kan tro, han glæder sig til, jeg kommer. Jeg har skrevet, at mit Arbejde først er færdigt den femtende Juni — og nu tror han naturligvis, jeg tænker paa Bladet.

— — — Hvem der var i det kongelige Teater i Aften og hørte en Opera. — Bagefter skulde vi mødes nogle Stykker i Palmehaven til en lille Dans. (Her ser Plydsstolen fornærmet ud, fordi jeg ikke var tilfreds med den, og forresten er Teateret jo ogsaa lukket nu.)

Nej, hvor grinagtigt. Jeg troede, der var nogen, som lyste med Lommelygte gennem den lille Rude i Døren for at kigge ind. Tænk, det er Maanen; — den kommer for at spørge, om jeg vil med ud en Tur, og det vil jeg naturligvis vældig gerne.

Tusinde kærlige Hilsener.

Vera.

London, 4de Juni.

Kære Vera!

Tusinde, tusinde Tak for dit dejlige, glade Brev. — Nu ser jeg, jeg kunde have sparet mig mine Bekymringer med Hensyn til din Helbredstilstand og dit Humør. Aah, saadan et Brev, hvor Bogstaverne synes at danse Kankan hen over Linjerne og hver Tankestreg (og du bruger mange) at raabe Hurra, er som en Livseliksir for et forsagt, trægt bankende, gammelt Hjerte som mit; det tager paa at storme af Sted i vildt Tempo — i Jubel og Glæde.

Din Tro og dit Haab smitter mig. Det bliver altsammen godt, Vera vil sejre — hvem kan modstaa Foraaret, naar det kommer i al sin Vælde.

Og der er noget i din Frihedsglæde, der giver Genklang i mit Hjerte. Min Ferie er begyndt. I Forgaars Aftes lukkedes Teaterets Jerndør efter mig for sidste Gang i denne Sæson. I Dag har jeg pakket Kufferter, og i Morgen aabnes Portene ud til den store, frie, herlige Natur.

Jeg har gruet for denne Ferie — anede ikke, hvor jeg skulde tage hen. Jeg frygtede for at være alene med mine egne Tanker, og jeg var bange for, at min Længsel efter at gense dig ganske vilde overvælde mig, naar jeg ikke længere havde Arbejdets Stimulans.

Men i den ellefte Time fik jeg en Indbydelse fra Mr. og Mrs. Dunhill til at gaa ombord i deres Yacht og sejle med dem langs den britiske Kyst helt op til Edinburgh. Jeg er simpelthen henrykt, næst efter dig min elskede, lille Pige og én til er der ingen, jeg hellere vilde være sammen med. — De er begge saa muntre, friske og elskværdige Mennesker, som man sjældent træffer dem, og deres Forelskelse i hinanden er trods ni Aars Ægteskab saa levende ung, som i de aller

første Hvedebrødsdage. — Man kan ikke undgaa at føle sig glad i deres Selskab. I Tusinde smaa Opmærksomheder, der er som lige saa mange Kærtegn, viser han sin Ømhed for hende, og som en god Kammerat er hun altid ved hans Side og deler alle sportslige Strabadser med ham. — Jeg er glad for at have dem til Venner, deres smittende Humør i Forbindelse med den friske Søluft, den lune Sommervind og det dejlige Solskin vil for en Tid sprede alle urolige Skyer. Nu efter dit Brev tør jeg nok hengive mig til Glæden.

Jeg rejser altsaa i Morgen; men før jeg tager af Sted maa jeg sende dig et Par Ord og fortælle dig, hvad jeg allerede har udrettet for dig. Jeg har talt med Direktionen, der stillede sig beredvilligt overfor mit Ønske om at fremføre et Stykke, hvis Hovedrolle var skrevet for mig. — Naturligvis kunde de ikke give noget bindende Løfte før de kendte Skuespillet, der maatte være dem i Hænde senest 1ste August for at komme op først i Sæsonen.

Og saa i Aftes var Mr. Williams hos mig. — Mr. Williams er den unge Forfatter, jeg har omtalt for dig. Jeg fortalte ham saa meget, som jeg syntes, det var muligt at fortælle ham. At Hovedrollen var skrevet for mig og af min egen Datter — men ikke at det var mit eget Liv, den var støbt over.

Han var begejstret ved Tanken om Samarbejdet — jeg viste ham dit Billede, han stod længe og saa paa det, saa gav han mig det tilbage med de ligefremme Ord:

— Hun har Deres Øjne, Mrs. Sanders, hun er sikkert allright. Allerbedst havde det jo været, om I sammen kunde have foretaget Bearbejdelsen og Oversættelsen; men det lader sig naturligvis ikke gøre. Du maa jo blive hos Far nu — og selv om Mr. Williams ikke var bange for at krydse Nord-søen, saa kunde I jo ikke komme til at arbejde derhjemme uden at vække Fars Nysgerrighed. I maa altsaa vente med at træffes sammen, til du engang kommer til London. Han

bad mig hilse, han vilde holde sig parat til at gaa i Gang med Arbejdet, saa snart han havde Manuskriptet.

— »Engang kommer til London« — Tanken gør mig helt ør af Glæde, men du kommer, det er sikkert, nu tvivler jeg ikke længere. Dit Brev og Mr. Williams' Begejstring har givet mig Tillid til, at det vil ske.

Send Manuskriptet poste restante Edinburgh; omkring tyvende Juni er jeg der. Lev vel saa længe.

Mor.

P. S. Ombord paa »Maud« faar jeg Tid til at skrive et langt Brev til dig.

14de Juni.

Kære Mor!

Saa er jeg færdig — endelig — og nu venter jeg paa min Dom. Blot du dog ikke allerede havde aftalt Bearbejdelse med Mr. Williams, for hvis nu Stykket er helt uanvendeligt?

Jeg har arbejdet saa meget paa det i den sidste Tid, at det i Øjeblikket er mig ganske umuligt at bedømme det; jeg kender saa nøje hver Replik og hver Sætning, at jeg rent ud sagt er ved at faa Kvalme, naar jeg læser det igennem.

Den Følelse, der fylder mig nu, er ikke Stolthed over mit Værk, men en stor, vidunderlig Befrielse. — Nu kan jeg atter leve som et fornuftigt Menneske, interessere mig for Smaating, ødsle med Tid, drive og dase, feste og solde — — og sove længe om Morgen.

Og dog vil det være, som der hænger en mørk Sky over mit Hoved, til jeg hører din Dom. — Jeg er ikke bange for et Afslag, men Uvisheden gør mig nervøs — den sætter min Fantasi alt for stærkt i Bevægelse og faar mig til at udmale mig de mange Hundrede Maader, hvorpaa du kunde svare.

Lille Mor! — Nu er *du* begyndt at haabe, og det gør mig blot endnu mere nervøs, for hvis jeg nu skuffer dig? — — Du faar mit Brev og Stykket ved din Ankomst til Edinburgh. Jeg ser dig for mig frisk og solbrændt ligge i en Deckchair og læse om din egen Fortid. — Maaske vil du smile medlidende: — Herre Gud, den lille Gaas, saadan var det jo slet ikke. — — Eller vil du finde i mit Stykke en Kvinde, der ligner dig, skønt hun maaske ikke fuldt er dig selv.

Ja, Mor. — Det længes jeg efter at faa at vide. — Og hils saa Mr. Williams fra mig; kun Skade, at jeg ikke kan træffe ham før *den* Aften, men jeg ser ikke, hvordan det skal kunne lade sig gøre — og *den* Aften, ja, da vil hele Teateret

kun være *dig*. Hvor jeg dog længes efter at staa Ansigt til Ansigt med dig — undertiden er jeg næsten bange — for i min Fantasi er du saa overmenneskelig, at Drømmen let kan faa Virkeligheden til at blegne.

I Nat rejser jeg tilbage til København — denne Gang *har* jeg heldigvis Sovevogn, og i Morgen tidlig vil jeg se Fars kære Ansigt smile mig i Møde fra Perronen. (Bare Farmor og Tante Edith var forhindret i at komme.) Men hele Tiden vil jeg tænke paa dig og paa mit Skuespil, som ligger ovre i Edinburgh og venter paa, at en Yacht skal glide ind i Havnen og Verdens vidunderligste Kvinde gaa i Land for at hente det og afgøre dets Skæbne.

Det lyder som et Eventyr — vil det blive til Virkelighed? Lad det ikke vare for længe, før jeg har dit Brev.

Din Vera.

Ombord paa »Maud«.

15de Juni.

Elskede lille Pige!

Jeg sidder nede i »Maud«s smukt udstyrede Kahyt og skriver til dig. Mr. og Mrs. Dunhill nyder Middagshvilen under Solsejlet oppe paa Dækket, og jeg benytter Lejligheden til i Tankerne at være en Timestid i Selskab med dig. Det er svært, naar man er saa mange Mennesker sammen paa en saa lille Plet at blive alene selv for en kort Stund, men nu er det altsaa lykkedes mig.

I Dag er det vel, du rejser hjem. I Aften tager du for Alvor Afsked med den lille By, der er blevet dig kær og for sidste Gang nikker du til Ansigterne i Gadespejlene, naar du gaar gennem Storegade til Jernbanestationen.

Jeg tænker paa dit Arbejde, er det færdigt nu? — Maaske allerede undervejs til Edinburgh — eller naaede du det ikke? Spændingen er næsten uudholdelig, jeg er helt bange for, at mine rare Venner skal tro, at jeg ikke befinder mig vel ombord. — Gud ved, hvor mange Gange jeg har spurgt Mr. Dunhill, om han nu ogsaa troede, vi naaede til Edinburgh inden den tyvende. Han ler af mig og er onskabsfuld nok til at insinuere, at jeg naturligtvis har et Stævnemøde deroppe. Foreløbig gaar vi under en god, sydlig Brise — eller hvordan det nu er, de udtaler sig (de er begge ved at omkomme af Latter, naar jeg forsøger mig i Sømandsslang), og Mr. Dunhill trøster mig med, at der er Motor i Skibet, hvis det kniber med Vind. »Han« skal ikke komme til at vente forgæves.

Naar jeg leende protesterer mod at blive uskyldigt mistænkt, erklærer han, at jeg ikke spiller saa god Komedie, som han troede. Aah, hvis de anede begge to, hvilken alvorlig Krise, jeg nu er inde i, vilde ingen af dem gøre Løjer med

dette Emne; men jeg kan ikke tale om det med nogen, før mine Ønskers Maal er naaet.

Mine Ønskers Maal, kender jeg det selv? — Er det ikke saa uendeligt fjernt, at jeg ikke engang i Tanken kan naa derhen. — Hvor er i det hele taget Lykken for den altid søgende? Er min Lykke ved Fars Side — jeg ved det ikke i dette Øjeblik, jeg ved det ikke, før jeg har set ham igen og har læst min Dom i hans Øjne.

Da jeg drog ud i Verden, var jeg saa sikker paa, at jeg rejste ud til Lykken, jeg havde udmalet mig bare det at komme til London med Eventyrets mest straalende Farver. — Ak, hvor helt anderledes var ikke Billedet, da jeg endelig stod paa Blackfriars Station, ensom i et Menneskemylder, der var ved at tage Vejret fra mig. — Udenfor laa Byen i Taage og Søle, trøstesløst graat i graat. Ikke et Menneske var der, der tog Notits af mig, ingen, der bød mig velkommen. Jeg var saa vant til at være under Fars kærlige Om-sorg, naar vi var paa Rejse, jeg kendte derfor ikke dens Besværligheder og saa mig forvirret om efter Hjælp.

Bristol! — Det var der, jeg plejede at bo med Far. Jeg vilde tage en Cab derhen straks og lade Hotellets Portier besøge Resten. Jeg burde hellere være taget et hvert andet Sted hen, men jeg vidste i min Hjælpeløshed ikke andet at gøre.

Havde nogen lagt Mærke til mig dengang, vilde de ikke kunde tænke sig, at det forknytte, ulykkelige Væsen, der sad ved et Bord i den skjulteste Krog i den store Spisesal med Graaden i Halsen, pint af Længselen, af Ensomheden og af Minderne, var den samme som den sikre, rejsevante May Sanders, som nu paa en anden Maade vækker Nysgerrighed og Opmærksomhed.

Jeg havde kun en mindre Sum i rede Penge, men jeg ejede efter min Far en lille Formue, der stod fast i engelske Værdipapirer, din Far havde aldrig været at formaa til at tage dem

ind i sin Forretning. Nu var det min Plan lidt efter lidt at realisere dem.

Jeg flyttede efter et Par Dages Forløb ind i et mindre Boardinghouse og begyndte saa at se mig om efter en Advokat, der kunde raade mig, men jeg anede ikke, til hvem jeg skulde henvende mig.

Det var en Dag, jeg gik raadløs og ubeslutsom frem og tilbage i den lange, endeløse Gade, hvor det synes som om alle Englands Sagførere har bunket sig sammen — at jeg pludselig stod Ansigt til Ansigt med Mr. Briand.

Jeg har aldrig hverken før eller siden læst saa meget af et Menneskes Ansigtsudtryk, som jeg i det Nu, vi mødtes, læste af hans. Overraskelse, Sorg, Glæde, Bekymring og Ømhed stredes om Herredømmet, og hans Stemme var næsten uhørlig, da han omsider fik saa meget Herredømme over sig selv, at han kunde tale:

— Du her, May — hvornaar er du kommet? — Aah, jeg er bange for, det betyder ikke noget godt. — Er din Mand? —

— Jeg er alene, svarede jeg, og Taarerne trængte frem i mine Øjne.

— Aah, nej, sagde han stille, hvor kunde du?

— Jeg kunde ikke andet.

— Hvor skal du hen nu, hvem søger du i denne Gade?

Jeg forklarede ham min Situation.

Behøver jeg at sige, at han straks tog mig under sin Beskyttelse, at han hjalp mig paa alle Maader. Han præsenterede mig for de Folk, jeg havde Brug for — Mænd af Pressen og Mænd af Teaterverdenen, og da jeg tilsidst stod ved det første af mine Ønskers Opfyldelse og fik en Debut ved et lille, litterært Teater, var ingen lykkeligere paa mine Vegne end han.

Det vil føre mig for vidt nu at fortælle dig om alle de Genvordigheder, der mødte mig den første Tid i min Teatergerning, og hvoraf han uden mit Vidende sikkert har ordnet

flere for mig. Kun en Ting vil jeg, du skal vide: At han aldrig — aldrig en eneste Gang røbede sine virkelige Følelser for mig. — Han var min gode Kammerat og Ven, jeg var tryk i hans Selskab og *kunde* være det.

— May, sagde han den sidste Aften, før han drog til Fronten — hvis jeg ikke vidste, at din Bane nu var sikker, hvis jeg ikke vidste, at du nu staar saa højt, at din Stjerne ikke kan dale, saa vilde der ikke være Grænse for min Fortvivlelse over at skulle tage af Sted.

— Hvis jeg kommer tilbage, skal du finde den samme Ven i mig som altid, kommer jeg ikke, vil du saa engang, naar du selv bliver lykkelig, nu og da tænke paa mig.

Vor Afsked var smuk uden Taarer eller Beklagelser, vi smilte til hinanden til det sidste. Saa længe jeg lever, vil jeg huske det frejdige Smil, han sendte mig, da han vinkede op til mit Vindue fra Bilen, der skulde føre ham til Regimentet.

Jeg græd, da han var borte — for anden Gang følte jeg Adskillelsens Smerte — for anden Gang følte jeg mig stødt ud i Ensomheden, og siden jeg fik Budskab om hans Død, følte jeg denne Ensomhed saa stærk, at ikke engang mit Arbejde længere var nogen Glæde for mig.

Brevet fra dig var den første Solstraale i Mørket; der er tændt et Haab i min Sjæl, jeg er ikke længere helt ene, jeg har et Barn, som trænger til mig, som længes efter mig og som arbejder for min Lykke. Og der er en til — en til —.

Jeg afslutter dette Brev, før jeg kommer til Edinburgh og har været paa Posthuset. Ligger dit Skuespil til mig, skal du omgaaende faa Telegram.

Jeg hører Mrs. Dunhills Trip oppe paa Dækket. — Jeg kan ikke længere være alene — derfor Farvel saa længe.

Mor.

Charlottenlund, 15de Juni, Aften.

Kære Mor!

Ja, saa gik det altsaa galt. — Jeg har frygtet for det; men hvorfor skrive, før man er sikker i sin Sag.

I Morges paa Banegaarden forstod jeg, at der var noget i Vejen. — Jeg læste det i de tre forskrækkede Ansigter, og jeg hørte det af Farmors Tonefald:

— Gud forbarme sig, Barn, hvor du ser ud!

Jeg er syg igen — jeg maa rejse.

Gør dig nu ingen Selvbeprejdelse som Far. — Jeg lider ved at se ham lide og høre hans ustandselige: — Jeg skulde aldrig have givet dig Lov; — Barn, jeg kan ikke tilgive mig selv.

Lige efter Frokost tog vi til en Specialist — og saa *var* der altsaa en Mislyd i den venstre Lunge.

— De maa ikke lade Livet tage saa stærkt paa Dem, sagde han til mig. — De gaar for meget op i deres Sorger og Glæder, og saa har De vist ogsaa arbejdet for stærkt. — Prøv at være lidt mere rolig. — — — Hvor skal vi nu sende Dem hen?

Jeg saa paa Far, og han saa bedrøvet tilbage; han kan jo ikke igen overlade Forretningerne til andre og tage med; — saa skal vi altsaa atter skilles, netop som vi havde glædet os til at være sammen.

Jeg skal i Bjergluft — og Nordsjælland har jo ingen Bjerger. — Lægen foreslog Davos, men jeg holdt paa Engelberg. — Jeg kan ikke taale at leve i en Koloni af Syge, det vil ødelægge mit Humør og gøre mig angst for min Sygdom. — Desuden kender jeg jo Værten paa Hotel Titlis, og hvis Far skriver til Værtinden, vil hun sikkert tage sig af mig. — Herre Gud, jeg er da ogsaa voksen nu — og Journalist —

saa det manglede bare, at jeg ikke skulde kunne klare mig alene.

Ja, du kan forstaa, at Middagen forløb uden alt for megen Munterhed; jeg prøvede at være glad, men de andre troede vist ikke, at Glæden var ægte, og saa *blev* den tvungen.

Stakkels Far! — Nu sidder han nede i Herreværelset og skriver til Schweitz, mens jeg er sendt til Sengs Klokken 8 med en Pægl Piskefløde og en god Bog. — Men jeg vil tage min Kimono paa og liste ned til ham et Øjeblik. Vi trænger til at tale ordentligt ud alene — Far og jeg.

Kl. 11 Aften.

Ja, saa blev Klokken altsaa alligevel mange, for da vi først begyndte at tale sammen, kunde vi naturligvis ikke holde op.

Far skrev nu slet ikke; han sad henne ved Kaminen i Hallen og stirrede ind i den kolde Ovn, og jeg opdagede til min Forskrækkelse, at naar han er alene — eller tror sig alene — ser han langt ældre ud, og der kommer nye Furer i hans Ansigt.

— Kuk-kuk! sagde jeg sagte. Men da han saa op, smilede han slet ikke til mig; han stirrede paa mig, som om det var et Syn, han saa, og da jeg spurgte, om han var vred, fordi jeg kom, strøg han sig over Øjnene og mumlede: — Jeg troede det var — en anden.

— Du er ved at blive voksen, sagde han og rejste sig, til jeg havde sat mig ved Kaminen. Han skændte over mine bare Ben og svøbte et Tæppe om mine Fødder.

Aah, er det ikke herligt at have en ridderlig Far? Naar vi er ude sammen, siger Tjenerne somme Tider Frue til mig, og det morer Far, fordi han ved, at det glæder mig.

Vi sad længe tavse, men vi tænkte begge paa det samme — paa dig.

— Ved du, hvem du mindede mig om, før, da du kom ned ad Trapperne, spurgte han endelig.

Jeg nikkede blot.

— *Ved* du det?

— Ja. — Du tænkte paa Mor. — Det gør du altid, nu da du er alene.

Han saa forundret op, og jeg fortsatte febrilsk:

— *Jeg* tænker ogsaa altid paa hende, og jeg længes. — Alt det smukke, du har fortalt mig om hende, har faaet mig til at længes endnu mere, og jeg kan ikke lade være at tænke paa, at *hun* maaske ogsaa længes efter os.

— Nej, lille Vera, det gør hun ikke.

— Har hun sagt dig det?

— Ikke i Ord. — — Jeg havde engang en Ven; nu er han død; jeg troede, hun og han holdt af hinanden, men fra sit Dødsleje sendte han mig et Brev om *hende*.

»Hun elskede mig ikke« skrev han, »forstod slet ikke min Kærlighed; nu da jeg skal dø, vil jeg sige Dem dette — De lykkelige Mand.«

— Men saa forstaar jeg ikke. — Han skrev jo »lykkelige Mand«?

— Ja, fordi han troede — — — men det var forkert. — En Kvinde, der elsker sin Mand, vil ikke bilde ham ind, at hun elsker en anden.

— Men hvis hun gør det for hans egen Skyld? —

Han smilede bittert:

— Nej, lille Vera, en Kvinde, der elsker, ved, at intet er grusommere end at blive forsmaaet. — — —

— Jo, forstaar du da ikke — — jeg standsede brat og blev blussende rød, jeg tør jo ikke tale — ikke nu — ikke her.

Far saa ivrigt paa mig:

— Forstaar hvad?

— Ingen Ting.

Han sukkede dybt: — Jeg vilde saa gerne forstaa.

— — — Vi snakkede om Schweiz, om mig, om Bladet, om hans Forretninger, men ustandseligt kredsede vore Tanker om det samme: om dig — og tilsidst fik jeg det sagt:

— Jeg vil saa gerne se Mor.

— Men din Mor kender dig jo ikke.

— Netop derfor, Far. — — Aah, gid jeg kunde sidde i Teateret en Aften, naar hun spillede, sidde der ukendt mellem de mange og tænke: Det er min Mor. — I andre har ikke samme Ret til hende som jeg — for det er *min* Mor.

Vi kunde sidde der sammen, du og jeg, skjult i en Loge, og bagefter vilde vi slet ikke snakke om det med hinanden, kun tænke paa hende og undre os over, at hun havde været os saa nær.

— Nej, Vera, det tør jeg ikke, du taaler jo ikke en saadan Sindsbevægelse. — Du maa ikke tænke paa det, hører du? Vær nu fornuftig.

— Forstaar du da ikke, at det tærer meget mere at længes saa usigeligt. — Og en Dag vil jeg dog gaa der — alene — for jeg *kan* ikke andet.

— Men Barn dog!

Han saa, at jeg græd, og i samme Nu var han henne hos mig. Han tog mig paa Skødet som da jeg var en lille Pige, og han trøstede mig som dengang.

— Herre Gud, lille Pus. — Græd ikke. — Du maa ikke være saa bedrøvet. Jeg skal komme og hente dig i Schweiz, naar du bliver rask, og saa tager vi sammen til London. — Dit lille Skind, at du længes saadan — og jeg har aldrig vidst det. — Jeg troede netop, du var saa glad. — — Men saa maa du ogsaa smile til mig igen — ikke? — Min egen, lille, tapre Pige.

Han fulgte mig op og pakkede Tæpperne godt ned om mig, da jeg skulde sove. — Men næppe var han ude af Værelset, før jeg sprang op og satte mig ved Skrivebordet.

Du skal vide det — og vide det nu i Aften — maaske kan disse Linjer naa dig, inden Dommen falder, og saa vil de formilde dig.

Jeg beder — ikke for mit Skuespil — men for *jeres* Lykke. Nu *maa* du ikke opgive det. Er mit Arbejde umuligt, sæt saa Mr. Williams igang med at lave et nyt.

Elskede Mor! — Om en Uge rejser jeg til Schweitz for at blive helbredet; men Schweitz kan ikke helbrede mig — det kan kun I to — — og vil I? — — Ja, det er det, jeg længes efter at høre.

Din egen, lille Pige

Vera.

*Telegram.**Edinburgh, 19de Juni.*

Vera Dahl, poste restante Charlottenlund. Du har sejret, Manuskriptet afsendt til Mr. Williams. Brev følger.

*Brev.**Hotel Bristol, Edinburgh,
20nde Juni.*

Elskede, elskede Barn.

Du har sejret — jeg har tabt. — Du er syg — ikke en eneste anden Tanke kan jeg i dette Øjeblik rumme i min Hjerne.

Jeg havde en uhyggelig Drøm i Nat, og drevet af bange Anelser gik jeg atter til Posthuset. Der laa dit Brev. — Jeg skyndte mig hjem her til Hotellet for at læse det uforstyrret — jeg turde ikke bryde det, før jeg var indenfor lukkede Døre. Jeg skælvede af Angst fra det Øjeblik, jeg holdt det i min Haand.

Du er selv saa rolig — og jeg vil tvinge mig til ogsaa at være det — men jeg er frysende kold fra Isse til Fod, og min Haand kan neppe føre Pennen.

Du er syg, og du skal atter rejse — bort fra Far, alene ud i Verden for at søge Helbredelse. — Og her sidder jeg dømt til Uvirksomhed — kan ikke — tør ikke komme til dig. — Jeg fristes til at kaste alle Broer af og ile til dig, jeg vil være hos dig — jeg har Ret til dig, intet har Magt til længere at holde mig borte fra dig.

Jo, jo, en Magt er der, der er stærkere end min vilde Længsel, min vanvittige Angst. — Det er din lille, skælvende Bøn om ikke at opgive vor Plan, den Plan du har lagt for at sikre Fars og min Lykke. — Og nu raser jeg imod mig selv. — Er jeg da stedse den samme, haabløse Egoist, som bestandigt kun tænker paa sig selv og sine egne Følelser, medens du — du.

Nej, vær rolig Barn, mens jeg sidder og skriver, gaar det langsomt op for mig, at jeg bærer mig helt galt ad — du maa ikke lade dig skræmme af min Angst. — Jeg tror — tror — det vil altsammen blive godt — og vi vil alle tre mødes. — *Jeg ved det — nu* ved jeg det.

Det, du trænger til, er ikke opskræmte Breve, men Ro, Fred og Glæde.

Og en Glæde kan jeg skænke dig — den, der af alle i Øjeblikket har mest Værd for dig.

Dit Arbejde er lykkedes — over al Forventning er det lykkedes. — Ja, du har jo allerede modtaget mit Telegram, saa du ved, det er ikke noget, jeg siger som Trøst eller af Medlidenhed opstaaet efter dit Brev.

Jeg læste dit Skuespil i Gaar straks efter Modtagelsen, og naar alt kommer til alt, er det maaske det lige saa meget som dit Brev i Dag, der har sat alle mine Følelser i Sving.

Jeg var saa dybt bevæget efter Gennemlæsningen, at jeg ikke formaaede at tale med noget Menneske — derfor blev jeg her paa Hotellet. Jeg maatte være alene — ingen maatte se mig i den Tilstand, jeg var kommet i — opløst af Graad — skælvende af Ophidselse.

Jeg *kan* spille Rollen — jeg kan paa mit Omraade skabe et Mesterværk af den; men kun hvis du bliver rask — kun hvis du sidder den Aften i Teateret sammen med Far, saa jeg ved, det er jer to, jeg spiller for, det er jeres Hjerter, jeg taler til.

Og derfor maa du blive rask — du maa ikke tænke paa andet nu — hører du.

Og saa takker jeg dig af hele mit Hjerte for den Skønhed, du har formaaet at lægge over Scenerne mellem Far og mig. Jeg føler din smukke, rørende Barnekærlighed til os begge bagved Ordene. Alle Personerne er vel trufne — og Replikken synes jo at være din Styrke; men ingen Forfatter kender vel bedre sit Stof end du, ingen kan være bedre indlevet deri.

Kun Mr. Briand mangler noget. Han har ikke fuldt saa stærkt din Sympati, som han fortjener, men her vil Mr. Williams kunne støtte dig ganske fortrinligt. Enkelte sceniske Ubehjælpsomheder vil det ogsaa være ham en let Sag at reparere paa ved Oversættelsen.

Men at Far vil komme, at han kan — aah. Men det er fordi, han elsker dig — elsker dig, som jeg elsker dig. Der er ingen — slet ingen Tvivl om, at Lykken vil komme til os alle. Vor Kærlighed til dig og vor grænseløse Taknemmelighed imod dig, knytter os nu uløseligt til hinanden.

Hører du — jeg tvivler ikke — du *vil* blive rask. — Du *vil* blive det for Fars og for min Skyld — for du ved, *du* er Betingelsen for vor Lykke. Det vil atter komme til at hedde

»Vi tre.«

Kærligste Hilsener i dybeste Taknemmelighed

fra Mor.

P. S. Mr. og Mrs. Dunhill er taget op i Højlandet. Jeg bliver her. — Jeg har løjet — eller ikke løjet — jeg har sagt, der var noget i Vejen med mit Hjerte. Jeg bliver her for at vente paa Breve fra dig.

Færgen Gedser-Warnemünde, 22. Juni.

Kære Mor!

Allerede i Gaar dit Telegram — jeg havde ikke ventet det saa tidligt. — Men hvorfor gik jeg saa paa Posthuset og spurgte efter Brev? Jeg tror, det var ren og skær Nervøsitet, der drev mig derhen.

Jeg har sejret, siger du — sejret! — — Ak, kære Mor, var jeg blot ikke saa træt, — nu kan jeg ikke nyde Sejren.

Mine Øjne er slørede af Taarer — Maagerne, der følger Skibet, bliver til store, hvide Pletter paa den blaa Himmel. Jeg græder — men græder jeg af Glæde? — Eller er det Sorg, der lokker Taarerne frem.

Ingen af Delene, blot en stor, usigelig Træthed, der ned-sænker mig i Sløvhed og Ligegyldighed og faar mig til at ønske, at jeg kunde lægge mig ned og sove — sove fra hele Tilværelsen — for een Nats Søvn hjælper jo ikke, jeg er lige træt hver Morgen, naar jeg slaar Øjnene op.

Nu forstaar jeg slet ikke den Spænding, jeg har levet i fra det Øjeblik, jeg gav mig i Kast med mit Arbejde. Alt synes mig saa uendelig ligegyldigt. — Sejr eller Nederlag — hvad betyder det hele? — Jeg er jo alt for træt.

Det er underligt at tænke sig, at jeg har elsket at rejse. — At jeg virkelig har kunnet nyde Farten, Livet om mig, Travlheden.

Nu hader jeg det!

Alle Mennesker stirrer nysgerrigt paa mig. — Gid de vilde lade være — jeg kan ikke holde det ud. — Der var en Dame, som masede saadan paa, da hun gik ombord, at jeg fik et ordentligt Puf. — Da havde jeg mest Lyst til at opgive det Hele og sætte mig ned og græde. — Blot nogen strejfer mig i Forbifarten bliver jeg nervøs.

Snart skal vi gennem Tolden. — Jeg skal lukke Kufferter op og Kufferter i og svare paa Hundreder Spørgsmaal — naar jeg nu *er* saa træt.

Nej, Mor!

Jeg *kan* ikke, jeg opgiver dette Brev, og jeg vilde dog saa gerne takke dig for den Glæde, du vilde berede mig. — Det er Synd for dig, at du ikke faar det jublende Brev, som du sikkert ventede, men derfor sender jeg heller ikke disse Linjer af Sted, før jeg har hvilet mig rigtigt ud og ser lidt lysere paa Tingene.

Nu er jeg bare træt, saa usigelig træt, og jeg ved, at Far er ulykkelig, fordi jeg maatte bort — og fordi han ikke kunde følge mig.

Stakkels Far!

Han er ogsaa træt.

*Hotel Tittis, Engelberg,
24de Juni, Aften.*

Kære Mor!

Jeg er lige kommet. — Mr. Williams bor her. — Vidste du det?

Hans Kort blev sendt ind, netop som jeg var ankommet og havde lagt mig paa Sofaen for at hvile lidt, til Middagen blev bragt op.

Hvad vil han? — Skal vi nu arbejde igen? — Jeg *kan* ikke mere.

Det var mine første Tanker, da jeg saa ham stærk og sund træde ind ad Døren.

Et Øjeblik stod han maalløs og stirrede paa mig. — Saa ung! sagde han blot. — Og lidt efter: — Saa tror jeg, jeg forstaar. De Øjne tager man ikke fejl af.

— Jeg haaber ikke, at De er ked af, jeg kommer her. — Jeg maatte tale med Dem, inden jeg begyndte; vide fuld Besked for ikke at træde ned netop det, der, skønt spinkelt og svagt, skulde løftes op. Jeg følte, der maatte være noget ualmindeligt, noget stort, som laa til Grund for Deres Arbejde. — Derfor kom jeg.

Og jeg glemte min Træthed for at fortælle ham min og din Historie, glemte, at det var en vildfremmed Mand, jeg talte med. Var det forkert? — Burde jeg have bevaret vor Hemmelighed? — Nu, da han er gaaet, og jeg faar Tid til at tænke mig om, frygter jeg, at du vil misbillige det.

Men jeg fortryder ikke, hvad jeg har gjort, for jeg tror, han forstaar.

Han var helt bevæget, da han endelig talte: — Hvor De har *levet* med Deres Arbejde — og De har ikke taalt det. — Nu er De syg. — De skal hvile — og jeg vil ikke forstyrre

Dem, mens De er her. — — Det var ikke derfor, jeg kom. — Vi kan blot tale lidt sammen hver Dag, om De vil.

Da Middagen endelig kom, serverede han for mig; selv havde han allerede spist, og han gik, saa saare jeg var færdig, fordi han kunde se, jeg var træt.

Ja, Mor. — Blot de Par enkelte Ord, vi talte sammen om mit Arbejde, fik mig til at føle det helt nyt — og større. — Jeg tror, du har fundet den rette Bearbejder, og jeg tror, han magter at uddybe alt det, som jeg kun har formaaet at tegne svagt.

Jeg havde haft Lyst til at tale meget længere med ham — eller til at følge med ham paa hans Aftentur, men han sagde, at jeg burde hvile efter Rejsen, og skønt jeg nu føler lidt af min gamle Energi vende tilbage, havde jeg ikke Mod til at protestere.

Maaske har han Ret — derfor Godnat og Tak for dit lange Brev, som laa hernede til mig.

Mr. Williams beder hilse og sige, at han nok skal passe paa, at jeg ikke overanstrenger mig.

Tro ikke, at jeg er ked af, at han kom — naar han bare ikke plager.

Din Vera.

Royal Hotel, Edinburgh, 30te Juni.

Kære, kære Vera!

Aah, nej, du *maa* ikke tabe Modet, fordi du nu er træt — fordi du nu efter Maaneders Slid falder sammen og føler dig svag. — Du *maa* tro mig, naar jeg siger dig, at denne voldsomme Depression ikke udelukkende behøver at skyldes din Sygdom. Et saadant Sammenbrud efter et stort aandeligt Arbejde er ret almindeligt — enhver Kunstner, der har ydet noget virkeligt, har mangfoldige Gange følt det samme. — Jeg tror saa sikkert, naar du nu har hvilet dig nogle Dage, og du kommer saa vidt, at du kan færdes ude i den dejlige, styrkende Bjergluft, saa vil du lidt efter lidt føle dig stærk og glad igen. — Du *maa* ikke bukke under nu, hvor alt tegner saa lykkeligt og smukt for dig — for os alle sammen.

Jeg skal betro dig noget, som jeg tror vil glæde dig — noget, som vil give dig Lyst til at vende tilbage til Livet — noget om en stor Beslutning, jeg nu efter mange Kampe endelig har vovet at tage.

Lille Vera — hvis Far kommer til mig nu — hvis dit Arbejde aabner hans Øjne for, hvor højt jeg *har* elsket ham — hvor højt jeg elsker ham den Dag i Dag, og hvis hans Kærlighed til mig er den samme som før, saa er jeg parat til at ofre alt mit — mit Arbejde — mit nye Navn — min Stilling og min Berømmelse.

Ofre, siger jeg. — Nej, der vil slet ikke blive Tale om noget Offer, det har jo altsammen ikke nogen Værdi for mig mere. — Jeg længes ikke som i tidligere Ferier tilbage til Arbejdet og til de nye, store Opgaver, der laa og ventede paa mig. Jeg længes ikke efter atter at iføre min Sjæl de fremmede Klædebon — jeg længes kun efter at følge mit eget Hjertes Stemme, der kalder mig tilbage til min Plads hos min Mand

og mit Barn. Det er jer to — dig og Far — min hedeste Længsel gælder. I de Dage jeg har gaaet her, uvirksom, ene, har jeg faaet Tid til at veje for og imod og er kommet til Klarhed over, hvorhen min Vej bør gaa. — Aldrig har Ømhed og Kærlighed talt forgæves til mit Hjerte, og du lille elskede Vera har hvisket ømmere Ord til det, end det nogen Sinde har hørt. Ømme Ord om ham, som jeg aldrig har kunnet glemme, og varme, kærlige Ord fra dig selv.

Der er kun to Ting, jeg er bange for, at Far trods sin Kærlighed og sin Længsel ikke kan glemme den Fortræd, jeg har gjort jer begge, og at du skal blive skuffet, naar vi engang skal staa Ansigt til Ansigt. — Du føler det selv, naar du skriver: — I min Fantasi er du saa overmenneskelig, at det let kan faa Virkeligheden til at blegne. Og du kalder mig »Verdens vidunderligste Kvinde«.

For mig, der ikke har fortjent, at du nogen Sinde ofrede mig en Tanke, kaster du dig ind i et opslidende Arbejde, der tager alle dine Kræfter. — For min Lykkes Skyld vil du ofre dit eget Helbred, dit eget Liv, om det skal være — og hvad kan jeg give til Gengæld?

I dit Skuespil har du iklædt mig en Kærlighedskaabe, der dækker min sjælelige Nøgenhed, og du har lagt en Glorie om min Pande, der kroner mig til Martyr.

Martyr! — Jeg, der afsvor min Tro og min Kærlighed og ofrede til de falske Guder.

En eneste Gang vil du maaske komme til at se mig saadan, som jeg er i din rene Tanke; den Aften, da du første Gang skal se mig paa Scenen. For den Aften bærer jeg de Klæder, din Fantasi har skaaret til mig, den Aften vil du se Martyrkronen, som du har trykket paa mit Hovede, lyse.

Men bagefter, — naar Rampens Lys er slukket, naar du møder mig fattig og forgræmmet, som jeg er, mon du da ikke vil fortryde, at du fik mig til at træde ud af Lyset, ud i Vir-

keligheden. — Jeg skælver ved Tanken om at skulle læse Skuffelsen i dine Øjne.

Jeg er saa glad for, at Mr. Williams nu er hos dig. — Straks da jeg fik hans lille hastigt skrevne Kort, hvorpaa han meddelte mig, at han tog til Titlis for at samarbejde med dig, blev jeg angst, jeg frygtede for, at hans Iver vilde vække din Lyst til atter at kaste dig ind i Arbejdet.

Men nu efter at jeg har modtaget dit Brev og ser, hvor klogt og forstaaende han opfatter Situationen — nu er jeg bare lykkelig over at vide ham i din Nærhed. — Hans Glæde over Arbejdet vil styrke dit Haab, og han vil skaane dig paa alle Maader og være dig til Tjeneste, hvor han kan. Jeg ønsker, at hans gode, sunde Humør vil indvirke paa dig og øge din Modstandskraft. Jeg kan ikke sige, hvor glad jeg er over, at han synes at have vundet din Sympati.

Hils ham hjerteligt fra mig, han maa gerne ved Lejlighed skrive og fortælle mig lidt om dig.

Mr. og Mrs. Dunhill har sendt mig et Par Ord, de kommer tilbage til Edinburgh i Begyndelsen af Juli. Derefter følges vi alle tre til Glasgø. Mr. Dunhill skal se Tegningerne til en ny Yacht paa Skibsværftet der — og vi to Kvinder skal være medbestemmende ved dens indre Udsmykning. Vi bliver der nogle Dage og kommer saa atter tilbage hertil for at gaa ombord i »Maud« for hjemgaaende.

Skriv stadigt hertil, min første Gang, naar jeg atter er her, vil være til Posthuset, og saa — det tør jeg slet ikke tvivle om — vil der ligge gode Nyheder til mig. — Hvad hører du fra Far?

Aah, du, jeg længes og tæller Dagene til den store Aften.

Din Mor.

*Hotel Titlis, Engelberg,
6te Juli.*

Kære Mor!

Jeg har Lyst til at sende dig et af Fars Breve for at vise, hvor han er forandret nu — saa glad, saa ung, saa fuld af Haab. — Eller er det blot for at holde Modet oppe hos mig, at han skriver saa muntert?

Jeg tror det ikke. — Nej, jeg ved, at det er noget andet, noget mere: Længselen efter at vise mig min Mor, han glæder sig lige saa meget som jeg.

Han skriver om dig i alle sine Breve; han vil forberede mig, siger han. — Sidst sendte han et Fotografi af jer to fra Bryllupsrejsen. — Aah, hvor ser I dog lykkelige ud sammen, og I *maa* blive lykkelige igen.

Du vil ofre din Kunst, skriver du — ak, kære Mor, saa er alt jo godt, hvis blot ikke Ofret bliver dig for stort.

Mit trætte Brev har ikke afskrækket dig. — Gud ske Lov. — Jeg fortrød det næsten straks efter, at det var afsendt, nej, i *det* Humør bør jeg ikke sætte Pennen til Papiret, for det gavner jo ingen af os. — Nu føler jeg Trang til at fortælle dig, at jeg *er* lykkelig — vanvittig lykkelig over min Sejr. Den giver Mod til at tage fat igen — og Lyst til at blive helt rask.

De første Par Dage bestilte jeg ikke andet end at sove, nu er jeg atter begyndt at gaa — saa langt som Mr. Williams tillader det. Jeg driller ham med at kalde ham Barnepige, naar han blander sig i det, men det bider aabenbart ikke paa ham, han siger, han har lovet dig at passe paa mig, og det Løfte maa han holde.

Det er nu ikke saa let, for jeg kan ikke fordrage at blive passet paa, jeg faar Lyst til at gøre alt det, som han forbyder

mig. — — I Gaar havde jeg tilladt mig at tage paa en mindre Bjergtur med et Par unge Mennesker uden at spørge *ham* om Lov, og han saa helt sur ud, da vi kom hjem igen, men det bryder jeg mig ikke om, for det manglede bare, at jeg ikke selv skulde bestemme, hvad jeg maa og ikke maa.

I Virkeligheden er det ren og skær Misundelse over den Lethed, hvormed han driver al Slags Sport eller springer over Grøfter og Gærder, der har givet mig Lyst til at træne mit Legeme.

Tænk at kunne taale *alt*. Jeg mener at kunne arbejde som han — tænke saa hurtigt og klart — læse og skrive saa meget — og saa alligevel være kærnesund og glad og have Tid til at more sig.

Nej, min Fejl er, at jeg kun har tænkt paa at blive til noget og glemt at tage Hensyn til mit Legeme.

Skuespillet er ikke længere mit, men *vort*. Her er det nemlig *ham*, der gør alt Arbejdet, og nu da han sætter mig lidt ind i Teknik og Konstruktion, forstaar jeg først for Alvor, hvor haabløs uvidende jeg var, da jeg tog fat.

Men jeg har arbejdet paa Instinkt, og han siger, det er forunderligt, hvor sikkert det har ført mig. — Det er næsten flovt at fortælle det, men der findes Scener i Stykket, hvis dybe Mening jeg ikke selv har fattet, før han nu tolker dem for mig. — Jeg har grebet tilfældigt, men grebet rigtigt.

Naar er han færdig?

Jeg ved det ikke. — Spørger han mig til Raads, er det snart om Scener i første Akt, saa i andet eller tredie. Hans lille, klaprende Rejsemaskine kan efter sigende høres fra Klokken seks om Morgen og har allerede foranlediget en ældre Herre til at søge Værelse i en anden Fløj.

Endnu har jeg intet hørt af Oversættelsen. — Han siger, at det gælder om, at jeg glemmer Stykket saa vidt muligt først, ellers kan jeg ikke dømme, og han er langt fra færdig med at pudse og file paa det.

Forresten holder han dig vist selv à jour med Arbejdets Gang.

Har han skrevet noget om mig? — Jeg er bange for, at han inderst inde ikke kan lide mig, fordi jeg somme Tider er lunefuld, og jeg kan se, at han forandrer Ansigtsudtryk, naar jeg kommer, og bliver meget mere stiv og formel, end naar han taler med andre Damer.

Det er næsten lige som om han maa lægge Baand paa sig selv for ikke at fortælle mig, at han i Grunden finder mig utaalelig. — Den Fornemmelse har jeg i hvert Fald, men derfor kan det jo godt være, at det er forkert.

Om han nu blot snart kunde blive færdig. — Jeg brænder af Utaalmodighed efter den Dag, der bliver Vendepunktet for os tre.

Undertiden ønsker jeg, at jeg kunde springe over de mange, mange Dage, der endnu er tilbage, og naa hen til den store Afgørelse, men saa til andre Tider har jeg Lyst til at holde Sekunderne tilbage, fordi jeg ikke *tør* vove Forsøget.

Aah, den Dag, den Dag, da vi tre skal mødes. Den spøger i min Hjerne om Natten og optager alle mine Tanker om Dagen.

Jeg forestiller mig mangfoldige Hindringer, der i sidste Øjeblik taarner sig op og ødelægger vore Planer, eller jeg frygter for, at Far bliver forhindret af Forretninger og ikke kan komme.

Men det *maa* ikke ske.

Den, der har Mod til at sejre, siger Mr. Williams, vil altid sejre.

Og har vi ikke Mod?

Din Vera.

Royal Hotel, Edinburgh, 15de Juli.

Kæreste Vera!

Vi kom hertil fra Glasgow i Dag ved Middagstid, og som jeg skrev til dig, min første Gang gjaldt Posthuset.

Dit Brev gjorde mig glad. — Gud være lovet, nu ser al Ting jo allerede meget bedre ud. Helbredet er vendt tilbage, og dermed Humøret — Livslysten og Modet.

Her laa ogsaa Brev til mig fra Mr. Williams, det var mindst lige saa forhaabningsfuldt som dit. — Arbejdet beruser ham ganske, skriver han. — Dette Skuespil, haaber han, vil bringe ham Opfyldens af hans Livs Drøm. — Han er blot ked af, at Arbejdet ikke levner ham Tid til at være saa meget sammen med dig, som han havde Lyst til, men han haaber at faa Lejlighed til at revanchere sig, naar det er fuldendt. — Han ønsker mig til Lykke med at have en saa smuk, talentfuld og yndefuld Datter — og han fortæller med Humør om dine morsomme, smaa Kapricer. — Kedelig er Damen sandelig ikke, skriver han.

Mærkværdig nok har han faaet den samme urimelige Tanke, som du har overfor ham — at du vist egentlig ikke kan lide ham — og det ærgrer mig en lille Smule, at I to udmærkede Mennesker synes at gemme jer bort for hinanden. — Er det Arbejdet, der gør jer nervøse — eller hvad er det?

Jeg er forresten rasende misundelig paa min gode Ven — fordi han nu daglig kan være sammen med dig, mens jeg maa gaa her og bare vente og nøjes med efter hans Beretning at danne mig et Billede af dig.

Men det er helt forkert af mig nu at være misundelig paa nogen — nu da hver Dag bringer mig nærmere og nærmere mod det store Øjeblik.

Far, skriver du, er nu saa helt forandret, saa glad — saa ung — saa fuld af Haab, og han ved dog ikke alt det, vi to ved, han deler ikke som jeg din store, dejlige Hemmelighed, han ved endnu ikke, hvad hans lille Pige i dyb Kærlighed har udrettet for os begge, han aner ikke det store, det vidunderlige, der skal ske, han kender ikke Eventyrets mere end eventyrlige Slutning.

Mr. Williams lover mig, at Skuespillet *skal* være i London inden første August, han vil selv bringe det med og i min Nærværelse læse det for Direktionen. — Jeg ved, at jeg allerede den Aften vil lide af Premierenervøsitet — med hver Nerve vil jeg fornemme Tilhørernes Stemning.

Hvordan det nu end altsammen kommer til at gaa, een Ting er sikker — denne Rolle bliver min sidste — for jeg ved, den betyder min Kulmination. — Aldrig — aldrig vil jeg kunne naa højere end den Aften, hvor jeg lægger mit sidste Offer paa Kunstens Alter og tænder Baalet over mine Kunstnerdrømme.

I Morgen tidlig sejler vi herfra. Desværre kan jeg ikke opgive dig nogen Adresse før London. Mr. Dunhill siger, at vi staar ud i det uvisse, og at Vejr og Vind raader for, hvor vi gør Ophold og provianterer; — men i London har han lovet mig, at jeg skal være i god Tid.

Under andre Omstændigheder vilde jeg være lidt vemodig over at skulle forlade Edinburgh. — Jeg elsker denne smukke, sollyse By med alle dens gamle historiske Minder, der staar som Kulisser efter de store Begivenheder, den har været Skueplads for. — Jeg nyder at sidde og drømme oppe ved den gamle Fæstning med Byen og Forthfloden dybt under mig, og jeg tror mig flyttet tilbage til en fjern Fortid, naar jeg ser Højskotterne i deres maleriske Dragter udføre deres plastiske Eksercits til Sækkepibernes forunderlige Toner. (Gid vi engang kunde være her sammen.)

Men som det er nu, længes jeg kun efter at komme der hen, hvor Begivenhederne skal udvikle sig — til London, hvor vi alle skal mødes tilsidst, og hvor Terningerne skal kastes.

Tusinde Hilsener ogsaa til Mr. Williams

fra *din* Mor.

Schweitz, 30te Juli.

Kære Mor!

Jeg har ikke vidst, at en flammende Ild har saa røde Gløder, saa fantastiske Farver og et saadant blafrende Spil, som jeg saa det i Gaar.

At se et Stykke Birkebrænde gaa op i Flammer er jo et Eventyr — at sidde i en lille Sæterhytte højt oppe i Bjergene, hvor der er koldt, og stirre ind i Ilden, er en Oplevelse.

Mr. Williams læste højt — *hans* Skuespil, ja, for mit er det ikke længere; aldrig kunde jeg skabe saa stolt og stort.

— — — Og der var kun to Stykker Brænde paa Ilden. — Vi fandt dem i den forladte Hytte og satte en Tændstik til for at drive Fugtigheden ud. — De brændte længe — uendelig længe. De kæmpede for at holde ud til Stykket var læst, og de *holdt* ud.

Mr. Williams — nej, Cecil mener jeg. — Forstaar du saa? Det er jo Verdens vidunderligste Mand, som du har sendt mig. — — Aah, Mor, hvor *har* jeg været blind.

Lykken! — Jeg har kaldt mig lykkelig før, for jeg vidste jo ikke, hvad Lykken var.

Min Hjerne tumlede med Fremtidsdrømme eller dykkede ned i de mange glade Minder. — Men det er ikke Lykken — Lykken ligger i Nuet, og det har jeg ikke vidst.

Nu først har jeg lært ikke rastløst at hige fremad, men standse — og nyde. — Jeg har lært, at der findes Øjeblikke saa store, at intet i Fortid eller Fremtid kan fordunkle dem, at selv Mindet om dem er blegt mod Oplevelsen.

Aah, Mor, jeg er Jordens lykkeligste Menneske besjælet af en Følelse, der paa samme Tid er uendelig egoistisk og brændende uegoistisk.

Men hvor *har* jeg været dum! — Jeg har elsket uden at

vide det. — Først da jeg hørte, at *han* ogsaa elskede, brusede mine Følelser frem. — De er en Afspejling af *hans* Kærlighed, en Genklang. — — Jeg er helt fortumlet; hvorfor elsker han mig? — Hvorfor er han vild af Lykke? — Hvorfor?

Jeg er stolt og glad; men hans Kærlighed giver Ansvar — et stort og tungt Ansvar.

Jeg er ikke den samme i Dag som i Gaar; som ved et Mirakel er jeg omskabt. — I Aftes læste jeg i Ilden Skønheder, som jeg aldrig havde anet. I Dag opdager jeg, at jeg har gaaet gennem Verden som en Sovende; hvert Indtryk tegner sig nu dobbelt tydeligt i min Hjerne, hver Følelse bruser gennem mig med større Kraft. Naar jeg gaar i Naturen, oplades mine Øjne for Værdier, som jeg aldrig tidligere har set. — Og Musik! — Hvorledes har jeg dog lyttet før? — Nu først kan jeg jo høre.

Han er rejst. — Han naar til London samtidigt med dette Brev. — Hvor jeg misunder de Rejsende, der kører i samme Kupé, misunder *dig*, der kan tale med ham, misunder alle, der er i hans Nærhed, mens *jeg* maa vente — vente — — — men for første Gang har jeg ikke Raad til at vente.

Mit Skuespil, Mor, det havde Direktionen maaske ikke antaget, mens hans *maa* de tage; det er saa gribende smukt, at jeg slet ikke forstaar, at et Menneske kan skabe saa stort og føle saa dybt. — Nu skammer jeg mig næsten over mit eget Forsøg.

Min Kærlighed har født i mig en Trang til at ofre — til at ofre alt — kun ikke ham. Derfor blandes der ogsaa i Glæden en lille Smule Bekymring ved Tanken om Far. — Naar *jeg* nu forlader ham, vil han da staa ganske ene? — Eller vil *du*? — — — Ja, jeg vover ikke at opgive Haabet — Haabet om *den* Aftens Sejr.

Selv kan jeg ikke resignere — ikke nu, da Lykken er kommet til mig. — Det er jo ikke min Lykke alene, der saa vil blive ofret, men ogsaa *hans*.

Kan du huske, naar jeg tidligere skrev til dig om Glæden? Da var det altid en Følelse, der fik mig til at danse og springe rundt paa Gulvet for at faa Luft for min Livslyst.

Nu er det noget andet — noget stille og tyst; det bor dybt i mit Hjerte og vækker alle de bedste Følelser til Live i mig. — Jeg faar Lyst til at være god — ogsaa mod dem, der ikke fortjener det, fordi jeg tror, de aldrig selv har oplevet Lykken. — Ellers *maatte* de være gode.

Men du, Mor — *du* har øst af Lykkens dybe Kar, ellers kunde du ikke give, som du giver i dine Breve.

Og alligevel! — Jeg *kan* næsten ikke tro, at andre har elsket som vi to, ikke saa højt og inderligt. Nej, nej, det er umuligt.

Din Vera.

London, 2den August.

Kære, kære!

Nej, aldrig — aldrig er jeg blevet saa forundret, saa flammende glad.

Alt, hvad jeg har gaaet igennem, alt, hvad jeg har lidt — min Sorg, min Længsel, alt er pludselig svundet ind til det rene ingenting.

Den dybe Følelse, den jublende Glæde, der strømmede mig imøde fra hver eneste Linje i dit Brev, har varmet mit gamle Hjerte og fyldt det med en stor og stille Lykke. — Min elskede lille Pige har fundet Verdens vidunderligste Mand, og jeg har sendt ham til hende.

At jeg fik Lov til at være Redskab i Skæbnens Haand — at jeg fik Lejlighed til at betale dette store Afdrag paa min endeløse Gæld til dig, fylder mig med en grænseløs Taknemmelighed.

Saa har mit Liv da ikke været levet helt forgæves, det har ikke været blot at bryde ned og tilintetgøre, jeg har faaet Lov at være med til at skabe din Lykke og bygge din Fremtid op.

Og at det netop blev ham — den Mand, jeg selv af alle har valgt til din Medarbejder — Cecil Williams, min kære, unge Ven, hvis Karakter jeg har lært at respektere, og hvis Klogskab og Intelligens jeg beundrer. En Mand, der er sund og stærk — retlinet, god og sympatisk — den eneste, i hvis Hænder jeg helt uden Skrupler tør lægge dit Liv. — Det er en Lykke saa voldsom, saa overvældende, at jeg er helt fortumlet af Glæde og græder og smiler paa samme Tid. Jeg deler dine Bekymringer med Hensyn til Far. — Ved han det? — Har du allerede skrevet? Eller vil du vente, til han har lært Cecil Williams at kende?

Din Lykke vil han aldrig stille sig i Vejen for — uden Beklagelser og uden Bebrejdelser vil han se dig gaa dine egne Veje, om de ligger aldrig saa langt fra hans, blot de fører til noget smukt og godt for dig.

Ensom *maa* han ikke blive. — Aah, kan han blot tilgive og glemme, og vil han tage imod mig, saadan som jeg nu er — ældet og træt af Livets Kamp — saa vil jeg bruge hver Time, jeg endnu har tilbage af mit Liv til at gøre godt, hvad jeg har forbrudt, og jeg vil aldrig blive træt af at vise ham, hvor højt jeg elsker og beundrer ham.

— — —

Cecil kom lige nu, han staar her i min Stue, solbrændt og straalende glad, og fortæller mig nok saa frejdigt, at han agter at tage dig fra mig, næsten før jeg har faaet dig at se.

Han sendte mig et Par Ord i Morges: at han vilde komme og hente mig til Oplæsningen af Skuespillet ved denne Tid. Vi tager hen paa Teateret nu, Cecil telegraferer, saa snart vi har et Resultat.

Jeg ved ikke, om jeg skal hilse? —

Jo, han siger — jeg skal — tusinde Gange — han længes.

»Til Lykke«, I to dejlige, unge, tapre Menneskebørn.

Jeg havde lagt min ene Haand over Cecils, mens jeg skrev Ordene »Til Lykke«, derfor staar de lidt skraat paa Papiret.

— Naa, Lykken vandrer jo sjældent ad lige Veje til os. —

Men den kommer, den kommer til dig og til ham — og til — ja, til en og anden ogsaa, der ikke har fortjent dens Besøg.

Om nogle Timer er jeg hos dig igen. Farvel saa længe.

Mor.

*

*

*

Morgen, 3die August.

Da Cecil i Aftes havde endt sin Oplæsning, var der ganske stille i det store Direktionsværelse, og det varede noget, før der blev talt.

Vi sad i en Halvcirkel om Kaminen — Cecil nærmest denne. En eneste Lampe var tændt og kastede sit Lys ned over ham og belyste Manuskriptet, der laa paa hans Knæ. Resten af Værelset laa hen i Mørke, jeg kunde lige skimte de to Direktører, som de sad der tilbagelænet i de dybe Armstole. — De var begge eftertænkssomme og øjensynligt dybt grebne.

Jeg selv, der sad med en pinlig Følelse af sjæleligt at være blevet berøvet hvert eneste Klædningsstykke, havde rykket min Stol tilbage ind i Dunkelheden, hvor ingen kunde se de Taarer, jeg græd, og den Bevægelse, mit Ansigt afspejlede.

Cecil lukkede langsomt Manuskriptet og forsøgte at fange mit Blik gennem Mørket.

Jeg sendte ham tavs et Nik som Tak, men kunde umuligt være den, der først brød Tavsheden.

Omsider talte Direktør Watt:

— Ja, hvad mener De, Mrs. Sanders? — Vil De paatage Dem at indstudere denne Rolle straks, saa vi kan faa Mr. Williams' Skuespil op som første Nyhed i Sæsonen?

Behøver jeg at sige dig, at jeg straks sagde ja.

— Og skal vi saa alle være enige om, fortsatte Mr. Watt, at takke Mr. Williams for den Nydelse han i Aften har beredt os med Oplæsningen af sit Arbejde. Jeg tror, vi kan skabe en Forestilling, som Teateret vil faa Glæde og Ære af.

Hvad der ellers skete, hvad der blev sagt om Skuespillet, Rollebesætningen osv., vil Cecil naturligvis selv fortælle dig og meget bedre, end jeg kan gøre det. *Han* skriver ogsaa endnu i Dag.

Dag — ja. — Han og jeg har siddet sammen her hos mig til den lyse Morgenstund og drøftet og lagt Planer for *den* Aften — for Fremtiden — for Cecils og din Fremtid — for Fars og min.

Første September bliver antageligt den Mærkedag for os alle, som vi siden vil mindes med Smil eller Taarer. — Lad os haabe, det bliver en Lykkedag.

Jeg er bange, du ikke har sovet godt i Nat — har du ikke haft Besøg af vore Tanker? — De har været hos dig hele Tiden — hos dig og hos Far paa samme Tid. — Og nu vil jeg gaa til Ro og leve videre med jer i mine Drømme.

Mor.

Hotel Titlis, 10ende August.

Kære Mor!

1ste September — hvilken Evighed at vente — og dog! — Det er ufatteligt, at vi to saa snart skal mødes. Du lever i mine Drømme, men at du ogsaa lever i Virkeligheden er svært at forstaa.

Nu prøver jeg at forestille mig min Mor som en levende Mor af Kød og Blod og ikke blot som den gode Fe i et Fantasirige.

Naar jeg læser en Bog med Illustrationer, bliver jeg altid skuffet, fordi Tegnerens Opfattelse er saa vidt forskellig fra min. — Men ved du hvorfor? — Fordi jeg overhovedet ikke danner mig noget klart Billede af det læste, men indhyller det i Fantasiens Taageskær og ganske udelader Detailler. — Saa *maa* et hvilket som helst Billede skuffe, og saaledes *maa* en hvilken som helst Virkelighed ogsaa skuffe, hvis man ikke har forberedt sig paa den.

Forstaar du min Frygt? — Eller fatter du den ikke? — Jeg frygter ogsaa, at *du* vil blive skuffet over mig, og at jeg vil læse det i dit Ansigt, naar vi mødes.

Men nej! — Jeg vil ikke tænke saaledes. Det er kun min jublende Lykke, der gør, at jeg hele Tiden synes, at der *maa* ske noget frygteligt, for jeg fortjener jo slet ikke al denne Medgang.

Jeg har krævet meget af Livet, jeg har ventet meget, men nu, da det er kommet, forstaar jeg slet ikke, hvorfor det kom. — Jeg tør ikke tro, at Livet ligger for mig som en lys og let Leg — jeg er bange, at Sorgen kommer den Aften vi tre mødes.

Jeg har troet, at jeg længtes efter dig. — Nu ved jeg, at det ikke var Længsel, jeg følte, ikke den Længsel, som kom, da Cecil rejste. Jeg bor i Schweiz, men jeg *lever* i

London. Og jeg forstaar — aah, hvor jeg nu forstaar, hvor I to maa have lidt. I længtes hele Livet uden Haab om at faa Længselen stillet og uden at kunne meddele jer til hinanden. Jeg har jo Brevene — hver Dag — men hvad er Breve? — Det er jo ikke *ham*.

Nu skriver jeg til Far, at han maa komme, og komme snart. Han vil undres, naar han hører, hvorledes Skæbnen har knyttet Livets Traade, for jeg vil sige ham, at Cecil kom til Schweiz for at skrive en Rolle for dig — Emnet nævner jeg naturligvis ikke og — jeg vil sige, at jeg har lovet at komme til Premieren, og han vil ogsaa komme. Han vil længes efter at se den Mand, jeg har valgt, og længes efter dig.

Gid du kunde se, hvor godt mit Ophold har hjulpet paa mig. Jeg er brun som en Neger, men lige mager — heldigvis — jeg følger alle Lægens Forskrifter, for jeg har jo lovet Cecil det, og nu længes jeg efter at blive rask — for hans Skyld.

For første Gang har jeg tænkt alvorligt over min Sygdom, ja, der var et Øjeblik, da jeg syntes, at jeg ingen Ret havde til at gifte mig, men naar jeg nu elsker saa vanvittigt — — og naar Lægen lover, at jeg vil blive helt rask, hvis jeg blot selv vil.

Jeg gør mig Umage for ikke at være nervøs — for det tærer mere end noget andet. Jeg prøver ikke at tænke paa *den* Aften — men jeg tænker paa Cecil og hans Tro paa, at jeg vil komme mig. — Det hjælper!

Blot denne Uvishedens Tid snart var forbi, saa jeg kunde være helt lykkelig, blot jeg i Dag kunde rejse til London, for saa vilde jeg smittes af *hans* Ro. — Nu er vi jo fire for hvem Stykket betyder et Vendepunkt. — Og jeg ved, at det vil blive en kunstnerisk Sejr — men du og jeg, vil vi ogsaa sejre.

Din Vera.

London, 20nde August.

Kæreste Vera!

Tilgiv mig, at jeg saa længe har ventet med at skrive, men jeg lever i en Gæringstid, der gør mig det umuligt at samle mine Tanker og føje dem til et Brev, der blot er et nogenlunde Udtryk for de skiftende Følelser, jeg omtumles af.

Men jeg ved, at Cecil dagligt skriver til dig om Prøverne, om mig — om mine skiftende Sindsstemninger — min Sejrs-tro den ene Dag og min Træthed, min Angst, min Forpinthed den næste. *Han* bringer mig ogsaa Hilsener og Budskab om dig og holder mig oppe ved sit gode Humør og sin usigelige Tro paa, at vi vil sejre.

Han overværer selv alle Prøverne, han har overtaget Instruksen, og han fører mine Medspillende i Ilden som en Feltherre sine Soldater — opildner dem — driver dem frem — stemmer dem op eller ned, som var det et Instrument, han spillede paa, og skønt vi endnu har mange Prøver tilbage, er enkelte Scener allerede nu saa fint afstemte, at de maa betragtes som færdige.

Ved *min* Opfattelse af Rollen rører han selvsagt ikke. — Det skræmmer ham ikke, at jeg den ene Dag møder træt og uoplagt og den næste spiller mine Medspillende sønder og sammen i et Tempo, der ganske vilde sprænge Rammen.

For mig er han rolig, siger han, han havde aldrig ventet sig sikkert, bevidst, velgennemtænkt Arbejde af mig i denne Rolle. Men han ved, at paa Premiereaftenen vil den skabes af min Spænding og Nervøsitet i glødende Inspiration.

Den Aften. — Jeg tør slet ikke tænke paa den — vover ikke at udmale mig den. — Jeg arbejder hidsigt — tør ikke et Øjeblik være ledig eller alene.

Vi begyndte Sæsonen den femtende med den gamle Forestilling fra sidste Sæson — den gaar ikke saa godt som forventet, der er ikke længere nogen Tvivl — Dagen bliver første September.

Cecil ledsager mig hver Dag hjem fra Prøven og spiser Middagen sammen med mig.

Med sine glade Fremtidsplaner, som han aldrig bliver træt af at udmale for mig, søger han at holde mine Tanker borte fra det, jeg ikke *kan* taale at fordybe mig i, og forsøger paa alle Maader at indgyde mig Mod. Og i Dag fandt han Ord, der har givet mig den Styrke, jeg manglede for at føre dette igennem.

Undtagelsesvis kom jeg til at tale om Fortiden i Tilknøytning til Skuespillet, da sagde han pludseligt dybt bevæget:

— Der er en Ting, jeg gerne vil sige Dem, May Sanders. (Han kalder mig altid saadan, mon han nogen Sinde vil være at formaa til at nævne mig ved et andet Navn.) Jeg vil saa gerne, De skal vide, hvis De ikke allerede har forstaaet det, af min Behandling af Deres Rolle i Skuespillet — at jeg synes, *De havde Ret*, da De handlede, som De gjorde. Jeg mener ikke, at Deres Mand havde Uret — han maatte følge sit Livssyn, som De fulgte Deres. — Men De har holdt Kærlighedens Fane saa højt og saa frit, at den ikke har faaet den mindste Plet eller Rift under Kampen, og derfor vil den ogsaa føre Dem til Sejr.

De havde Ret.

Jeg bøjede Hovedet og græd. — Hans Ord føltes som en Velsignelse. — En usigelig Fred fyldte mit Hjerte — det var som om jeg omsider stod ved mit Maal — min Pilgrimsgang var tilende. Min Skyld var taget fra mig — min Pande ren.

Og nu venter jeg paa Far — og tror, han vil komme. Gennem dit og Cecils Skuespil vil han komme til Forstaaelse, han vil se med jeres unge Øjne og føle med jeres kærlighedsberuste Hjerter, at ogsaa jeg havde Ret.

Snart, snart skal jeg se dig — holde din Haand, knuge dig ind til mig, læse din unge Kærlighed i dine Øjne, føle, at jeg har en Datter — og saa atter miste.

Miste — hvad siger jeg, beholder jeg ikke altid min Datters Kærlighed — og har jeg ikke nu en Søn, der elsker mig — og giver mig Ret.

Snart, snart.

Mor.

Telegram.

Schweitz, 28nde August. Kommer begge 31te Morgen.
Hilsener Vera.

London, 31te August.

Velkommen — tusinde Gange velkommen — Du — og Far.

Cecil har været hos mig lige til det Øjeblik, da han gik for at modtage jer, og han bad, om jeg vilde give ham en Hilsen med til dig.

Hvorfor kan jeg ikke selv staa paa Banegaarden og straks slutte dig i mine Arme — ak, Vejen mellem os er endnu ikke ryddet, vil den blive det nu i Morgen?

Hvor er pludselig al min Styrke, al mit Mod?

Som en hvileløs driver jeg i Dag gennem mine Stuer, sidder ikke to Minutter ad Gangen paa samme Sted — flytter med rystende Hænder om paa alle Smaating — slaar et Par Akkorder an paa Klaveret og flygter atter bort fra Instrumentet, hvis Toner skærer mig lige ind i Sjælen.

I Morgen Aften.

Ja — Cecil har en Loge til jer, men jeg vil ikke vide, hvor I sidder. — Om jeg vidste det — om jeg pludselig saa jer — du og Far sammen — du og han under samme Tag som jeg — jeg maatte afbryde mit Spil og bare stirre, stirre, drage jer til mig i et eneste langt Blik.

Nej — jeg tør ikke se jer, men med hver eneste Nerve vil jeg føle jeres Tilstedeværelse — mærke hver Svingning i jeres skiftende Stemninger.

Og siden — hvad saa?

Om du kan, saa send mig med Cecil blot et Par Ord i Morgen.

Velkommen — begge to!

Mor.

Hotel Cecil, 31te August, Eftermiddag.

Mor!

Du var ikke paa Banegaarden i Morges; jeg vidste jo, at du ikke vilde komme — og alligevel var jeg skuffet. — Jeg søgte i Menneskevrmlen mellem de mange *den ene*. Jeg tænkte, at du maaske skjult iagttog vort Komme, men du var der ikke — nej — nej — du *kunde* ikke komme.

Men i Morgen — i Morgen!

Jeg er ikke nervøs — ikke angst — ikke spændt — I Dag er jeg blot højtideligt stemt, grebet af en hellig, ophøjet Følelse, der gør, at alt dagligdags trænges i Baggrunden og udviskes.

Jeg skal se min Mor — — jeg skal se min Mor.

Vidste jeg, hvem jeg kunde bede til og takke, saa vilde jeg gøre det nu.

Da jeg stod paa Perronen med dit lille ulæste Brev i Haanden, løb Taarerne ned ad mine Kinder, og jeg prøvede ikke at holde dem tilbage. Jeg vidste, at du var mig saa nær, at jeg kunde naa dig paa nogle Minutter, men jeg havde ikke Lov til at se dig, og det føltes saa ubarmhjertigt haardt.

Et Øjeblik forekom alle Hindringer mig saa smaa; Cecil kunde jo føre mig til dig; han ved, hvor du bor; — og Far — — Far tænkte jeg slet ikke paa.

Det var hverken Tanken om alt det, jeg kunde ødelægge for dig ved at bryde ind i dit Liv netop som du skulde samle dig om din Rolle, eller Tanken paa Skuespillet, som *maatte* blive Sukces, der fik mig til at resignere.

Det var blot en lille bevæget Dirren om Fars Læber, da Cecil kyssede min Haand, en svag Dirren, der fødte Medlidenheden i mit Hjerte og fik mig til at kaste mig om hans Hals og begrave mit Hoved ved hans Bryst.

— — — Far er nervøs. — Far, som ellers aldrig taber Ligevægten. — Nu gaar han op og ned ad Gulvet inde i sit Værelse; jeg kan høre hans Skridt frem og tilbage — frem og tilbage.

Vi har talt sammen om Cecil lige fra det Øjeblik, vi mødtes i Schweitz. — Han sagde det ikke, men jeg følte, han var angst for mit Valg.

— Han kender din Mor, siger du. — Hun har selv udvalgt ham til at skrive den Rolle, blev han ved at gentage. — — Det var, som blev han beroliget ved Tanken om, at *du* havde valgt.

Og saa begyndte han igen at spørge ud.

Lige før listede han ind til mig for at sige, at Cecil og han straks var blevet gode Venner. De har talt sammen alene i over en Time. — Herre Gud, han tror ikke, Cecil ved, at *du* er min Mor, og han søgte at lokke ham til at tale om dig og om Stykket. — Det blev kun om dig, og nu, da Cecil er gaaet, vandrer Far rastløst om — frem og tilbage — frem og tilbage.

Cecil har en Loge til os; du vil ikke vide hvilken, siger du, for saa vilde du gaa ud af Rollen.

Ak, kære Mor! — Først naar du gaar ud af Rollen, *er* du i Rollen. — Gid du kunde spille for os tre alene og ikke for hele det store, udsolgte Hus.

— — —

Nu stak Far Hovedet ind ad Døren for at sige, at han gik ned i Læseværelset for at kigge i Aviserne. — Vi to ved, at det er Teaterrubrikken han søger — ikke? — Og saa maa jeg alligevel blive ved at forstille mig for ham.

Stakkels Mor! — I Dag er du blot et dirrende Nervebundt — rastløs — utaalmodig — med Haabet og Tvivlen i dit Sind og i evig Kamp med Rollen. — Du ved, at din lille Pige er kommet til London, og du ved, at det ogsaa er hende,

du skal kæmpe for i Morgen. — Og saa længes du efter at se hende — længes, saa du næsten ikke kan tænke paa andet.

Selv er jeg saa uendelig tryk og sikker; men det er jo heller ikke *mig*, der skal bringe Sejren hjem; og nu *har* jeg jo Cecil igen. — Aah, at se ham staa paa Perronen og spejde efter mig, da Toget larmede ind. — At læse i hans Øjne netop det, jeg ventede at læse, jog Blodet til Hovedet i hede Bølger. — Og det flimrede for mine Øjne, da han greb min Haand og kyssede den — inderligt og ærbødigt.

Først paa Hotellet blev vi alene, og saa fløj Tiden, uden at vi mærkede det.

Nu er han gaaet; men i Aften mødes vi alle tre til Middag. — Far holder paa, at vi skal tidligt til Ro og ikke ud at more os; jeg kunde se, hvor lettet han følte sig over, at jeg ikke blev skuffet.

Gid jeg kunde sidde ved din Seng og stryge dig over Panden, til du faldt i Søvn. — I Tankerne vil jeg være hos dig — og det vil Far ogsaa. Mon vi ikke alle tre faar en søvnløs Nat?

Er det til at fatte og forstaa:

Vi tre i den samme By, og dog er det lige saa umuligt at komme sammen, som da vi sad hver i sit Land og skrev vore Breve. — Men Cecil er hos dig nu. — Og han vil komme til mig i Aften. — Naar han atter gaar, vil han tage denne Billet med til dig som et lille Godnat.

Han og jeg *stoler* paa Sejren, elskede Mor. — Men *din* Part af Kampen er den tungeste, og vi beundrer dig, at du vover dig ud i den.

Din Vera.

*1ste September.
Teateret, Mellemakten.*

Lille Mor, lille, elskede Mor!

En Virkelighed større end den skønneste Drøm.

Jeg elsker dig, jeg elsker dig.

Publikum larmer endnu. — Tæppet gaar op og ned — men du kommer ikke — kommer ikke — er du mon helt brudt sammen, eller er det blot Bevægelsen, der holder dig tilbage? — Kunde jeg blot ile op bag Scenen og knuge dig ind til mig, mens jeg hviskede min Tak.

Men jeg tør ikke — ikke før det hele er forbi.

— Aah, gid de vilde holde op med at klappe. — De ser saa uhyggelige ud, som de sidder dernede med skinnende Øjne og halvaabne Munde endnu i Ekstase. — Her burde være stille — dyb Stilhed — som i en Kirke. — Det vilde være den smukkeste Hyldest.

Nu tramper de — allesammen. — Det gør ondt i mig. — Elskede, elskede Mor — du har sejret — sejret — og Cecil og jeg har Del i din Sejr.

Hvilket forfærdeligt Øjeblik, da Orkesteret spillede Ouverturen og blev ved — blev ved! Det var, som om Tæppet ikke *vilde* gaa. Min Strube snørede sig sammen i Angst. — Saa, nu — nu!

Min Haand søgte Cecils. Han strøg mig blidt over Armen og saa mig dybt ind i Øjnene. Da jeg atter tog Blikket fra ham, saa jeg dig — dig alene — paa den store Scene.

Den lette Skælven i din Stemme, da du talte de første Ord, greb mig dybt. — Det var som om du talte til mig — til mig alene — for det var jo Tanken om, at jeg saa dig for første Gang, der slørede din Stemme.

Saa blev du atter rolig, og gennem det store Rum gik som et Pust af din Ro. — Og du voksede — voksede — voksede!

Der var andre paa Scenen. — Jeg saa dem ikke; naar du gik ud, følte jeg mig bedrøvet og ensom. — Tæppet gik ned. — Tilskuerne vendte tilbage til Virkeligheden. — Der gik et stort Suk gennem Rummet. — Saa klappede de og larmede. — Jeg sad som forstenet, mens Tæppet gik op for Fremkaldelse efter Fremkaldelse. Kun du kom ikke — kunde ikke komme.

Naar en Mand giver af sig selv, beholder han altid *noget* tilbage, — en Kvinde kan give alt — du har gjort det i Aften, og jeg elsker, elsker, elsker dig.

Tænderne klapper i min Mund. — Jeg er kold af Sindsbevægelse — hvid som et Lagen, siger Cecil. — Nej, jeg vil være rolig — ikke græde mere — ikke græde — Spændingen er jo ovre — vi vil sejre.

Far er gaaet! Han har grædt — jeg hørte hans Hulken bag mig, den sagte Lyd naaede mine Øren og fik mig til at glemme alt andet. — Han lider. — Han var ligbleg, da han gik ud. — — Aah, det er grusomt at høre en Mand græde. — Han spurgte Cecil om din Adresse. — Vil han da komme — vil han?

— Gaar du nu? spurgte jeg forskrækket.

— Blot et Øjeblik; jeg kommer, naar Tæppet er gaaet op. Jeg trænger til at være ene. — Cecil vil nok tage sig af dig, naar Stykket er forbi. — I ser mig ikke.

Jeg trykkede tavs hans Haand. — Lille Mor, lille elskede Mor, hvor er du stor. — Miraklet er jo sket — og det er dig, der har faaet det til at ske.

Cecil sagde bevæget: — Hun holder ikke til det — hun ødelægger sig selv.

Nu er jeg saa angst, at han skal have Ret. — Mor! — Du *har* jo vundet, du behøver ikke at slide dig op. — Hører du, Mor? — — Aah, at du virkelig er *min* Mor.

De klapper ikke mere dernede. — Publikum snakker og ler. — De gestikulerer og diskuterer og klaprer med Stolesæderne.

At de kan — jeg forstaar dem ikke.

Aah, at dette skulde ske, at dette skulde ske. Alle de Aar jeg har maattet undvære dig og savnet dig bliver til intet mod denne Aften.

Cecil bringer dig min Billet, men naar, Mor — *naar* vil du se mig?

Vera.

1ste September, Nat.

Tak, elskede Barn — Tak!

Hvor Menneskenes Sprog er fattigt. — Her sidder jeg med Hertet saa fuldt af Kærlighed, Taknemmelighed og den varmeste Lykke — og jeg kan ikke finde Ord til at udtrykke en Brøkdels af, hvad det rummer.

Er det Lykken, der gør tavs — eller er det den Stilhed, der har sænket sig om mig efter Kampen, der gør mig det umuligt at raabe min Sejrglæde ud.

Ja, vi har sejret, lille elskede Vera. Far har været hos mig, min aargamle Drøm er blevet til Virkelighed. — Far har staaet i min Stue, han har knuget mig i sine Arme og hvisket i mit Øre:

— May — jeg har fejlet — vi har begge fejlet; men nu, da vi har forstaaet det, og nu, da vi har lidt derfor, nu vil vi lukke vore Øjne for det forbigangne og blot med usigelig Godhed forsøge at læge hinandens Saar.

Nej — Ordene blev ikke talt; men jeg læste dem i hans Øjne — vi følte dem begge i vore Hjerter, der bankede mod hinanden i stille, inderlig Lykke.

Der var intet at sige — intet at bede om Tilgivelse for — intet at forsikre og love. Vi følte det begge, naar vi stod her nu, fast omslyngende hinanden, drevne mod hinanden af vor aarelange, pinefulde Længsel — saa var dermed alle Løfter givet og al Tilgivelse uforuden. — Vi hørte sammen i Kærlighed og kunde aldrig — aldrig mere skilles.

At det blev dig — Barnet, der fik Liv af vor første, unge Kærlighed, at det blev dig, der gav Skæbnen det sidste, lille

Puf fremad, som du selv engang skrev — det er som en Velsignelse over vor nye Pagt.

Jeg tænker mig til din frygtelige Spænding i disse Timer, mens du ventede paa Afgørelsen af Fars og mit Møde. — Det har været mig en stor Trøst at vide, at Cecil var hos dig, og at I kunde nyde jeres Triumf sammen.

Jeg ved, at du ikke har kunnet finde Hvile, men har siddet oppe og ventet og ventet, til du hørte Fars Skridt i Værelset ved Siden af; maaske er du listet ind til ham og har faaet Bekræftelsen af hans egen Mund. Maaske ved du allerede alt, hvad der hændte, fra det Øjeblik, I skiltes.

Nej, han har ikke kunnet fortælle dig om den vanvittige Angst, jeg gennemlevede fra det Øjeblik, jeg stod alene paa Scenen, mens Jerntæppet langsomt gik ned, og jeg følte, som om der sattes Skel mellem min Fortid og min Fremtid, — til jeg vaagnede op i hans Arme til en Virkelighed, der var tusinde Gange smukkere end nogen Drøm.

Hvad kan jeg fortælle dig, jeg, der gik rundt som i Søvn og som i en Drøm hørte Lykønskningerne, der strømmede ind over mig.

Jeg aner ikke, hvordan jeg kom op paa mit Paaklædnings-værelse. — Jeg saa, af hele Blomsterdyngen kun en eneste Buket — La France Roser — min Brudebuket — med den trykket ind i Favnen gik jeg efter en besværlig Omklædning ned til Bilen, der ventede mig.

Alle saa, at jeg var dødtræt efter Forestillingen, men ingen anede, at jeg endnu havde sidste Akt af Dramaet, som de troede udspillet, at kæmpe mig igennem, og at jeg ikke engang selv kendte dets Slutning.

Jeg vidste, af de kærlige, opmuntrende Ord, du sendte mig i Mellemakten — at Far vilde komme til mig — men hvor-

naar — hvordan — hvorlænge skulde jeg vente — og hvorledes skulde jeg holde Ventetiden ud.

Da Bilen kørte op foran mit Hus saa jeg som i Taage en Mandsskikkelse staa lænet op mod Gitterlaagen.

Far — jeg kendte ham i samme Nu. — Tavs strakte jeg Haanden frem imod ham — tavs greb han den — og Haand i Haand gik vi sammen gennem Hallen ind i Salonen.

Samtidigt faldt vore Øjne paa *dit* Billede, der stod paa mit Skrivebord — saa mødtes de i et langt Blik. Han aabnede sin Favn, jeg gemte mig ind til ham — det blev mørkt om mig — Jorden svandt bort under mine Fødder, men jeg følte mig holdt oppe af hans stærke Arme, og jeg følte hans Mund mod mine Læber.

Nu er han gaaet, vi har talt os gennem denne Nat. — Men ikke om Fortiden — den kommer os ikke mere ved — det er i Fremtiden vor Lykke ligger gemt. — Og vi talte om dig — dig og Cecil — der havde arbejdet for vor Lykke — og smedet jeres egen imens.

Naar I to tager ud paa jeres Bryllupsrejse, saa følges Far og jeg for anden Gang ud i Verden.

Om alle praktiske Spørgsmaal, Teater og Direktion vilde han i Aften slet ikke tale:

— Vor lille Pige har løftet den største Sten fra vor Vej — skulde jeg store Mand saa ikke med Lethed kunne fjerne Resten.

Vor lille Pige.

Hvornaar vil du se mig, spørger du i dit Brev.

Saa snart denne Nat er tilende — saa snart det Par Timer, der endnu er tilbage til Dagen bryder frem, er svundet.

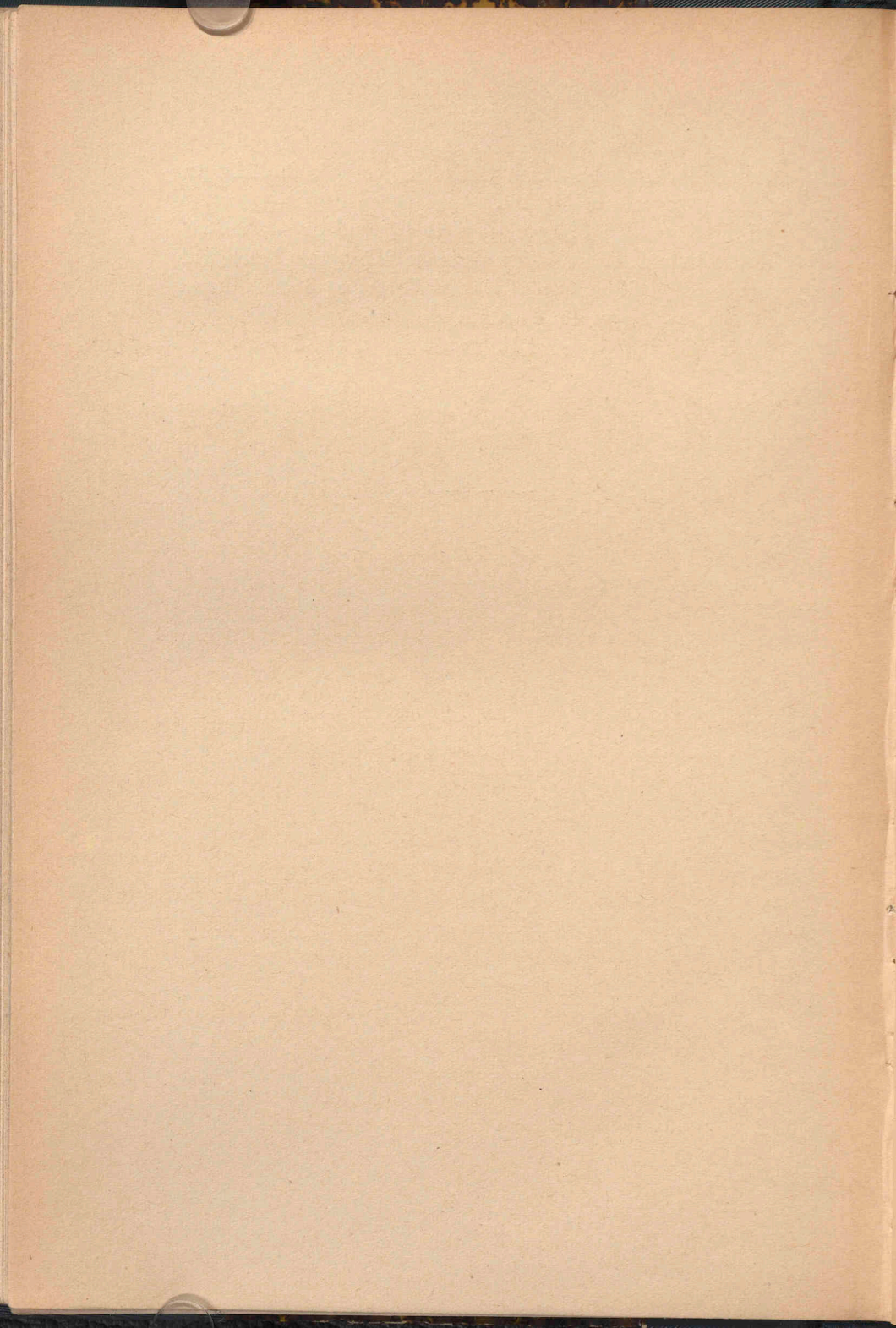
Men først vil jeg sove — sove ind med Bevidstheden om den Lykke Morgendagen vil bringe — og vaagne op rolig og

styrket efter Søvn — med et Smil og en Tak, fordi Dagen
atter har sejret over Mørket.

I Morgen — i Morgen — skal jeg endelig — endelig
slutte dig i mine Arme. — Da skal min Tak og min Kærlighed
strømme dig i Møde som et Hav af Varme og Solskin, hvori
alle mørke Skygger fra Fortiden vil svinde.

Paa lykkeligt Gensyn i Morgen, elskede, lille Pige.

Mor.

„En straalende morsom Bog“.

Jesper Ewald

Den glade Fattigdom

DAGE OG NÆTTER I PARIS

2. OPLAG

3 Kr.

De Vandringer, Jesper Ewald indbyder til i sin Bog, er for en Del ikke væsensforskellige fra, hvad vi før har maattet gennemtrave, udover det, at hans Selskab er saa ungdommeligt charmerende og at hans Fortællemaade hvert Øjeblik røber saa uomtvisteligt Talent. Det er Storbyens Lys og Skygge, undertiden gengivet med nænsomme og ægte Farver — undertiden med grovere Virkemidler. Han fortæller om den nye Vin, som han mødte ude paa en eller anden Landstation, mens han ventede paa Eksprestoget, og som skaffede ham en saa olympisk Beruselse. Om en Mavepine, som fire behjertede Smaaborgere og Venner prøvede at skaffe ham af med. Eller blot om en stilsfærdig Efteraarstur ud til Skovene om Paris. Og da er det, man lærer Jesper Ewald at kende. Et følsomt og modtageligt Sind, en sund og god Livsglæde og fremfor alt et Smil, der er smukt og vindende, og som tindrer af Ungdom.

Det er dette Smil, der behersker de smukkeste Afsnit i »Den glade Fattigdom«, og som gør, at man med saa oprigtig Glæde læser den lille Bog. Der er Ungdom og Ynde, der er Evne i den. Og man ønsker for Jesper Ewald, at han maa kunne bevare og uddybe dette Smil — der er Brug for det i graa Dage.

(G. H.-L.)

„En kunstnerisk Sejr“.

Nicoline Kirkegaard

ELSEBET

Roman fra den gamle Landsby

2. Oplag

Kr. 6⁵⁰

indb. Kr. 8⁵⁰

Hvad indeholder »Elsebet«? Ja, det er ikke saa helt nemt at sige i Korthed. For det første er Bogen et Kulturbillede af høj Rang, afspejlende den gamle Landsbys Leveform og Tankesæt saa naturtro, at det overhovedet ikke kan gøres bedre. Saadan var Dagliglivet i hin Tid. Menneskene er ikke pyntede eller ferniserede, de møder frem i deres Arbejdstøj og med de Skavanker og Dyder, som det snævre Samfund opelsker. Endnu hænger den urgamle Mystik som et Spind i Mørkekrogene; Folk er bleven for »oplyste« til at tro paa den — og tror alligevel.

I en anden Form de samme Sindsbrydninger, som rører sig den Dag i Dag. Og »Elsebet« er i sine dybeste Lag en saa ægte Menneskeskildring, at den har Gyldighed langt ud over den Periode, hvori den foregaar. Selv om man ikke har Samhørighed med Landsbyens Liv, vil man blive grebet af de Skæbner, der skildres, fordi det her er Livet selv, der taler. Saa stor er Nicoline Kirkegaards Fortællekunst, at hun i jævne Ord kan fremtrylle en Virkning, der giver netop det, som hun tilstræber. Hendes Personer er ikke Figurer, som hun behandler efter Forgødtbefindende, de er heller ikke hentede et eller andet Steds fra; de staar paa deres Hjemjord, og det er dér, vi møder dem.

Der gaar dybe og stærke Strømninger i denne Bog, og den vil paa sit Omraade hævde sin Plads som en af Efteraarets bedste. Den unge, sjælsrene Elsebet er en Skikkelse, der lyser af Poesi og dog har Virkelighedens faste Grund under sig. Hun er ingen Eventyrprinsesse, men et levende Menneskebarn, rig og ren i sine Følelser — en Ungpigeskikkelse, der ikke hører til de almindelige, men alligevel ikke paa nogen Maade løfter sig op til noget overjordisk. Med »Elsebet« har Nicoline Kirkegaard vundet en kunstnerisk Sejr, saa vist som Kunst og Liv er et i sit inderste Væsen.

(Joachim Kattrup, Aarhus St. Tid.)

Sognepræsten

»Nicoline Kirkegaard er Nutidens Steen Steensen Blicher.«
(H. Folkeblad.)

»Det er et Arbejde, der fortjener at blive, og som vil blive staaende, naar det meste af vor Nutidslitteratur er glemmt.«
(Andr. E. H.)

»Der er ikke mange Forfattere eller Forfatterinder her hjemme, der ejer et saa lødigt Talent, saa helstøbt en Digterpersonlighed som Nicoline Kirkegaard.

Det er en gribende Tragedie, der er skildret i »Sognepræsten«, og det er gjort med stor og betagende Kunst. Og samtidig opruller Forf. et Tidsbillede, der er ægte og naturtro indtil de mindste Enkeltheder. Ogsaa i denne Henseende er »Sognepræsten« en af de betydeligste og ejendommeligste Bøger, der er fremkommet her hjemme.«

(F. Bauditz i »Nationaltid«.)

»Fru Kirkegaards rodfast folkelige Digtning har med denne Bog sat sin mest fuldkomne Frugt. »Sognepræsten« er et smukt og grundigt Kulturbillede af Dansk Landsbyliv for 100 Aar siden«
(Digteren Vald. Rørdam i »København«.)

GODS OG GULD og grønne Skove

»Det er som alt, hvad Nicoline Kirkegaard skriver, en alvorlig Bog og tillige en interessant Bog en ypperlig Virkeligheds-skildring. Hvis Sognebogsamlinger har Brug for en baade underholdende og god Bog, faar vi ikke Utak for at anbefale denne.«
(Sorø Amtstid.)

Vi behøver ikke at anbefale en ny Bog af Fru Kirkegaard til Lederne af vore Folkebogsamlinger, — de skal nok selv finde den. Men vi vilde gerne henlede de Unges Opmærksomhed paa den, naar de skal købe Julegaver.«
(Mads Jepsen i »Folkelæsning«.)

»Der er noget saa jævnt og stilfærdigt over denne Bog af Fru Kirkegaard, og man føler sig som i en hyggelig Dagligstue mellem gode Venner. Med nænsom Haand tager hun fat paa Livets mangeartede Foreteelser, og man gribes af det Sjælemaleri, hun saa fordringsløst ruller op for en. Det er en god Bog.
(J. D. i Thisted Amtstid.)

Prinsessen i Bilidt

Den udstraaler en mild og menneskelig Varme. Der er noget moderligt og mildt over Bogen. Dens Handling foregaar paa et Sted, som man bliver fortrolig med, i en Landsby med en stor, gammeldags Kro og med Præst og Bønder og Pak. Det er en stor Ting ved en Bog, at man faar et helt og levende Indtryk af dens Omraade. Det var det, som aldrig svigtede for Jonas Lie.

(Politiken.)

Forfatterinden er i denne sidste Bog naaet endnu højere end hidtil. Læserens Interesse holdes uafbrudt fangen, og man beundrer den mesterlige Skildring af selv de mindste Bifigurer, af hvilke hver enkelt træder Læseren lyslevende imøde.

»Prinsessen i Bilidt« vil i betydelig Grad forøge Antallet af Fru Nicoline Kirkegaards Læsere og Beundrere. (Aarhus Post.)

Den rige Bonde

Det er en Oplevelse at læse en Bog af Nicoline Kirkegaard. »Den rige Bonde« er en af de bedste Bøger, jeg længe har læst. Den handler om en gammel Bondeslægt, der gennem mange Slægtled har boet i Udflyttergaarden »Sødal«. Nicoline Kirkegaard har som ingen anden nulevende Forfatter eller Forfatterinde Evne til at grave ned i Dybden af Bondeslægternes Historie og finde frem gamle Sagn, Udtryk og Forestillinger, som Overtroen bevarede sent ned i Tiden.

Fru Kirkegaard er en udmærket Forfatterinde, der altid har noget paa Hjerte, naar hun skriver. Det er derfor intet Under, af Læserne stadig griber hendes sidste Bog med Interesse, saa jævn stilfærdig, saa ægte naturlig og forstaaende hun skriver om Mennesker og Menneskers Lod.

»Den rige Bonde« er sund og god Læsning, der bringer Eftertanke og aabner Øjnene for, at Gud alene bringer ikke Lykke; der skal andet og mere til for at bringe Glæde og Tilfredshed ind i Sindet. Den vil bidrage til at øge Forfatterindens Læse- og Vennekreds.

(M. K. i »Hors. Folkebl.«.)

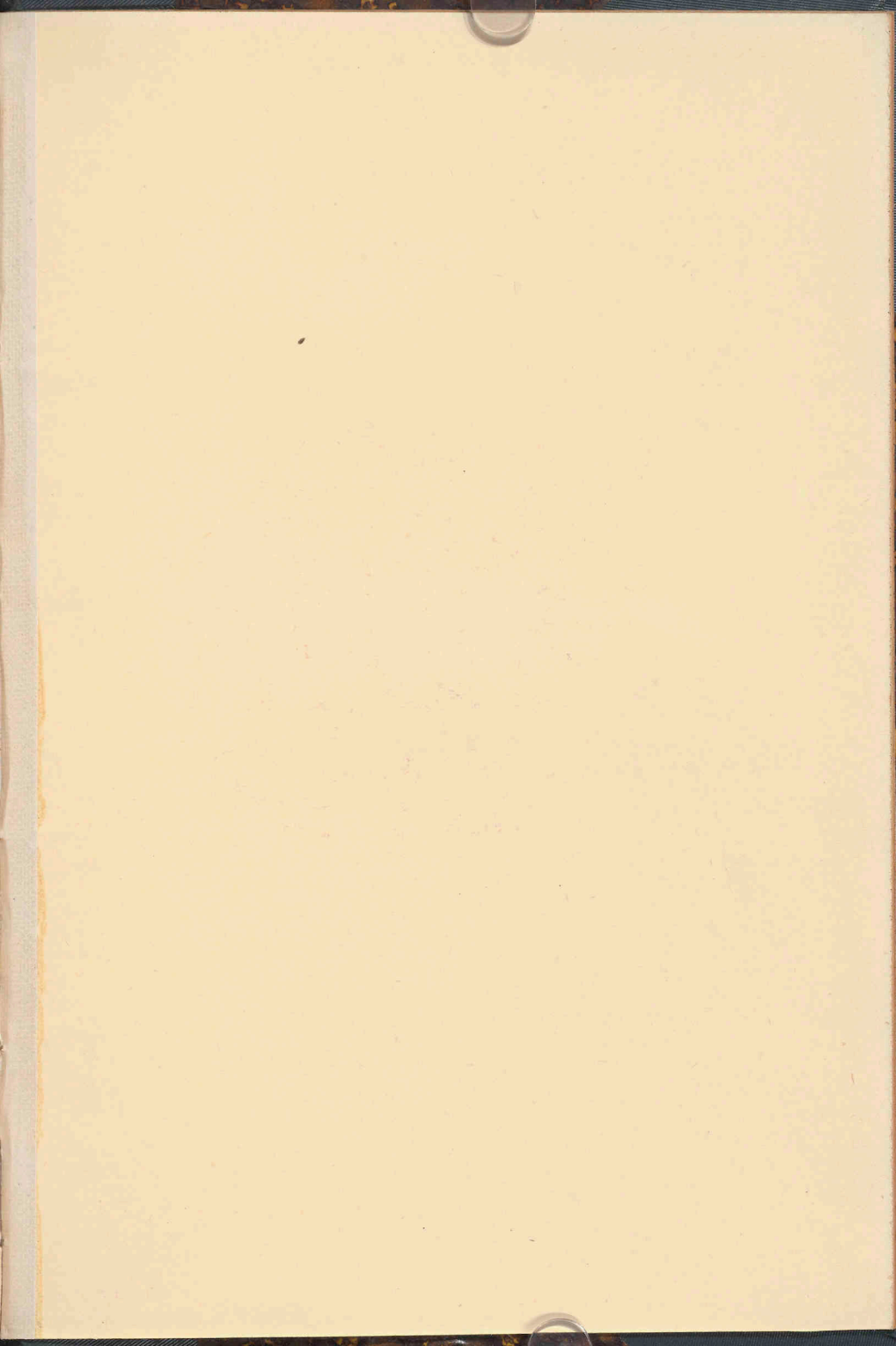
Bispinden i Aars

Det er et saare interessant Emne, Fru Nicoline Kirkegaard har valgt til sine nye Bog. Bispinde Kirsten Johansdatter i Aars (Aarhus) anklages af en Flok Rygtesmede for utilbørligt Forhold til sin Datters Mand, Sognepræst Christen Bonde ved Aarhus Domkirke. Man følger de to Anklagedes Skæbne med megen Sympathi og læser med stor Interesse den levende Skildring af det Rænkespil, saa godt som hele Byen, anført af Lensmanden, Erik Grubbe og Klokker Hans Skoning, øver imod de to Ulykkelige, indtil Handlingen udløses i den Frifindelsesdom, hvori Herredagen omsider lader Retfærdigheden ske Fyldest.

Bogen giver et fortrinligt Tidsbillede fra Christian den Fjerdes Tid. Man mærker, at der ligger betydelige Kildestudier bag dens Tilblivelse, og man er taknemmelig for den ypperlige Karakteristik, der ydes Bogens Personer, ikke mindst Bispinden selv, der staar helt plastisk formet foran et Galleri af Figurer, som med ikke ringe Placeringskunst er anbragt i et meget anskueligt Perspektiv.

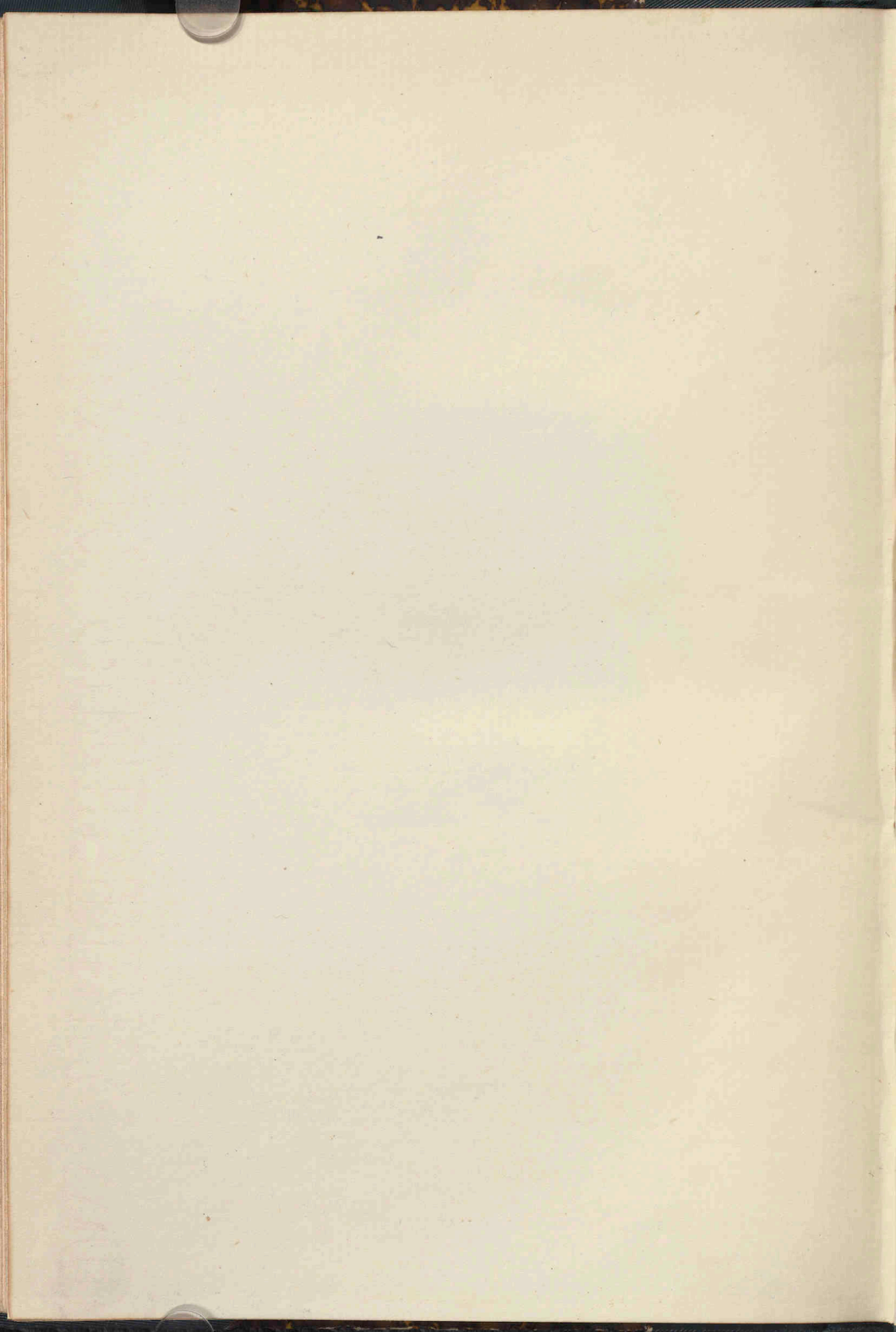
Den ogsaa kvantitativt vægtige Bog bør blive meget læst. Den fortæller om en interessant Kvindeskæbne og bliver i Fru Kirkegaards Fremstilling et Mindesmærke, der virker helt monumentalt.

(N. P. Lindhardt.)

SKAN 520678

